

စာပေဗိမာန်စာပေဆု

ငါးချောင်းလက်ပမာထုံးနှလုံးမှု

နှင့်

ကုန်သွယ်ရေး

မောင်စိုးထိုက်(သုံးဆယ်)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန် စာမူဆု
စာပဒေသာ တတိယဆု

ငါးစောင်းလက် ပမာထုံး နှလုံးမှု

နှင့်

ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ

မောင်စိုးထိုက် (သုံးဆယ်)

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဂေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၁၀၀၀

တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း

စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ကျေးဇူးတင်မှုများ
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ထမြောက်၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အန်တီးရိုဗွေဓါတ်အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှုပ်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

ဝါးစုောင်းလက်ပမာထုံး နှလုံးမူ

“သွားပါများ ခရီးရောက်”ဟူသော စာဆိုကို ကျွန်တော်
တို့ ငယ်ငယ်က မောင်ပေါက်ကျိုင်းအကြောင်း သင်ကြရင်း
ရင်းနှီးခဲ့ကြပါသည်။

လူ့ဘဝတွင် လူသားတိုင်း လမ်းလျှောက်တတ်သည်မှ စ၍
ခရီးသွားနေကြသည်။ ဘယ်အချိန်ကာလများတွင် ခရီးသွား
ကြပါသနည်းဟု လေ့လာကြည့်သောအခါ ထိုင်နေချိန်၊ နာမကျန်း
ဖြစ်၍ အိပ်ရာထဲလဲနေချိန် သေဆုံးချိန်မှအပ ကျန်အချိန်များ
တွင် ခရီးသွားလာနေကြမြဲဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ အကြောင်းမဲ့
မသွားကြ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကို အကြောင်းပြု၍ သွားကြသည်
ချည်းဖြစ်သည်။

ဥပမာ . . . ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်း
သို့ စာသင်ရန်သွားသည်။ ကျောင်းမှစာသင်ချိန်ကုန်၍ အိမ်ကို
ပြန်သည်။

ဝန်ထမ်းများ အလုပ်သွားသည် အလုပ်ပြီး၍ ပြန်သည်။ အပန်းဖြေခရီးသွားကြသည် သွားပြီးပြန်လာကြသည်။ ဘုရားဖူးများ ဘုရားဖူးသွားသည်၊ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်သည်။ ဆရာတော်များ ဆွမ်းခံကြသည်၊ ဆွမ်းခံပြီး ကျောင်းသို့ ပြန်ကြသည်။ စသဖြင့် နေ့စဉ် နိစ္စဓူဝသွားကြလာကြသည်။ သွားပါများ၍လည်း ခရီးရောက် ခရီးပေါက်ကြသည်။ မိမိအတွက် အများပြည်သူ အတွက် နိုင်ငံတော်အတွက် အနည်းနှင့်အများ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာပေကလောင်ရှင် ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးသွားသည့်အတွက် အနည်းဆုံး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တော့ရလေ့ရှိသည်။ မိမိအတွက် ဝိတိဖြစ်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ်၊ နိုင်ငံတော်အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်များ တွေ့ရလျှင် မျှဝေခံစားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဆောင်းပါးရေးမိလေ့ရှိသည်။

စာပေသမားတို့သည် စာပေများအား စီးပွားရေး၊ စားဝတ်နေရေးကို အကြောင်းပြု၍ ရေးသားကြသူ နည်းပါးကြသည်။

မိမိဆောင်းပါး စာမူကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော်အတွက်ဖြစ်စေ အထောက်အပံ့ အကျိုးတရား တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိသွားသည်ဟု ကြားသိရလျှင် နတ်သူဒွါ စားရသည့် နှယ် ကျေနပ်သွားကြသူချည်း ဖြစ်ပါသည်။

လောကအလှ သဘာဝရှုခင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်ဖို့သိဖို့ ခရီးများများသွားစေချင်ပါသည်။ သွားကြည့်ပါ သွားကြည့်လျှင် ခရီးပေါက်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်တတ်သည်မှ ယနေ့အထိ ခရီးသွားနိုင်သည့် အချိန်တိုင်း ခရီးသွားနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်ဖြင့် သွားခြင်း၊ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်း၊ ဆွေမျိုးညာတကာ တစ်ချို့၏ သာမှု၊ နာမူအတွက်သွားခြင်းစသဖြင့် ယနေ့တိုင် တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ သွားရောက်ခဲ့သဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ သဘာဝ မြင်ကွင်းကို ထိတွေ့သိမြင်ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဒေသအတော်များများ သို့ ရောက်ဖူးပါသည်။

ထို့အတူ ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးစဉ်မြောက်များစွာလည်း သွားခဲ့ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ခရီးစဉ်များအနက် ယခုရောက်သည့် ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးစဉ် တွင် မန္တလေးဘူတာရုံမှ အစ ဖြို့ပြတည်ဆောက်မှု အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ လေယာဉ်ကွင်း၊ ဘုရားကျောင်းကန်၊ သိမ်ဇရပ် မွမ်းမံ ထားရှိမှု၊ ပညာခေတ်နှင့်အညီ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်ကျောင်း များ တည်ထောင်ထားမှုများကို အံ့မခန်းမြင်တွေ့ရသဖြင့်

“ဒီအစိုးရလက်ထက် ဘာမျှတိုးတက်မှု မရှိ” ဟု ပြောနေ ကြသော ပြည်တွင်းပြည်ပ မနာလိုမရွံ့စိမ့်သူများ၏ ပြောစကား ကြားယူနှင့် ယုံတတ်ကြသူများအနေဖြင့် အမှားကြီး မှားပေမည် ဟု ခံစားလိုက်ရပေသည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ မနာလိုမရွံ့စိမ့်သူများက မြန်မာနိုင်ငံ နှင့် မြန်မာလူမျိုးတို့အား ကျွန်တော်ပြန်သွားလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြစွာ ဖြင့် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံစကားများဖြင့် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်စေရန် ပြောဆိုရေးသား မိဒီယာအားဖြင့်

ကျွန်တော်သွင်းရုံမက တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုပျက်ပြားစေရန် သွေးခွဲသင်္သယံဇာတ ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးမှုဖြင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှု ပျက်ပြားစေခြင်းဖြင့် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးတို့ သူ့ကျွန်ဘဝ ပြန်မရောက်ရေး နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေဖြင့် ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲအောင် နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး အေးချမ်းသာယာသော ခေတ်မီ နိုင်ငံတော်သစ်ကြီး တည်ဆောက်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် နိုင်ငံတော်၏ ပြည်နယ်များနှင့် နယ်စွန်းနယ်ဖျားဒေသများပါမကျန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရေး အတွက် ဝါယမဇိုက်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်မှာ ငြင်းမရနိုင်သော သဘောဖြစ်ပါလျက်

“ဒီအစိုးရလက်ထက် ဘာမျှ တိုးတက်မှုမရှိ” ဟု ပြောနေခြင်းသည် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး “ကျားကျား... မီးယပ်” ဟု စွပ်စွဲနေသည်နှင့် တူလှသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ အစုအဝေးဖြင့် နေထိုင်သော ပြည်နယ်များနှင့် နယ်စွန်းနယ်ဖျားဒေသများအတွက် ဖွံ့ဖြိုးစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၈) ရက်မှ (၁၄) ရက်နေ့အတွင်း ထုတ်ဝေသည့် နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများတွင် ကိန်းဂဏန်း တိတိကျကျ ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်မိကြမည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်-မန္တလေးသို့သွားသည့် ခရီးစဉ်တွင် စစ်ကိုင်း၊ ကျောက်ဆည်၊ ပြင်ဦးလွင်၊ ပိတ်ချင်းမြောင်အထိ သွားရောက်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀) ကျော်ကလည်း ယဉ်းမနားမြို့ကို များထက် အဆပေါင်းမြောက်များစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး အေးချမ်းသာယာခေတ်မီနေသည်မှာ . . . (ရွှေက တော၊ ရွှာ၊ ဇနပုဒ်) ဟု အခေါ်ခံနေရသော ကျေးလက်ဒေသတို့သည်ပင် မြို့နှင့် မခြား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စည်ကားနေတော့သည်။

တောရွာ ဇနပုဒ်၊ ကျေးလက်ဒေသတို့တွင် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်မှအစ . . . ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးအထိ ဆက်သွယ်နိုင်သော တယ်လီဖုန်း၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီး၏ သဘာဝ မြင်ကွင်းများကို မြင်သိစေဖို့ ရုပ်မြင်သံကြားစက် အရွေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ ကွန်ယက်သဖွယ် မောက်လုပ်ထားသော လမ်းတံတားဖြင့် (၂၄)နာရီ သွားရောက်နိုင်သည့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ဈေးကွက်စီးပွားရေးအတွက် ခေတ်မီစက်ယန္တရားများပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပေါ်ဘုရားများကို တောင်တက်ကားဖြင့် ပူးနိုင်ပြီး စက်လှေခါး၊ ဓာတ်လှေခါးတို့ဖြင့် တက်ရောက်ကြည့်ညှိနိုင်သည်။ အဆင့်မြင့်ဈေးများ၊ တိုက်ခန်းများအပေါ်သို့ စက်လှေခါး၊ ဓာတ်လှေခါးတို့ဖြင့် တက်နိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် အချိန်တိုအတွင်း ခရီးပေါက်နေသည်ကို အံ့မခန်း ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အပြန်ခရီး ပျဉ်းမနားမြို့တွင် တစ်ထောက်နားကြသည်။ မြို့ခံမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပျဉ်းမနားဘူတာအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းဖူးပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀) ကျော်ကလည်း ပျဉ်းမနားမြို့ကို အခေါက်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ ယခုရောက်သည့် ပျဉ်းမနားဘူတာ ပျဉ်းမနားမြို့သည် ယခင်ပျဉ်းမနားဘူတာ၊ ပျဉ်းမနားမြို့မဟုတ်တော့။ ဘူတာကြီးတစ်ခုလုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး ချမ်းမြေ့ဖွယ် သစ်လွင်တောက်ပနေပေတော့သည်။

ဘူတာအတွင်း လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ခရီးသွားကျား/မ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး နားနေဖို့ နည်းဆောင်သည်လည်း ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့ကြီးများနှင့် မခြား သန့်ရှင်းမှု၊ ထိုင်ခုံပြည့်စုံမှု၊ စနစ်ကျမှုများက . . . ပီတိဖြစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထူးခြားသည်မှာ မီးရထားဘူတာရုံကြီး၏ လက်မှတ်ရုံလက်မှတ်အရောင်းဌာန၏ မျက်နှာသာတွင် ခန့်မှန်း (၁၀ x ၃၀) အကွယ်ရှိ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသည့် “သံဃာတော် နားနေဆောင်”ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးနှင့် အဆင့်မြင့်သံဃာစင် တည်ဆောက်ပေးထားသည်မှာ သာဓုခေါ်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤမြို့နှင့် မစိမ်းလှပါ။ ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ထူးမြတ်သော ဘုရားကြီးလေးဆူ တည်ရှိနေခြင်းကလည်း အမှီးဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းမှု ပြရပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

- လောကရန်နိုင်ဘုရားကြီးသည် ၁၃၆၆ ခုနှစ် တန်ဆောင်
မုန်းလကွယ် (၁၁-၁၂-၂၀၀၄) နေ့က ဘုရားကြီး၏ သက်တမ်း
နှစ် (၇၀၀) ပြည့် ပွဲတော်ကြီးကျင်းပနိုင်ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း
ဘုရားကြီး ဖြစ်ပါသည်။
- ကိုးခန်းဘုရားကြီးအား ကုန်သည်ကြီး ဦးလင်း ဝနီး
ဒေါ်မလေး သားသမီးပြေးမြစ်တို့ တည်ထားခဲ့သည်။ ၁၂၉၆
ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း (၂) ရက်နေ့တွင် စတင်တည်ထား
ခဲ့သဖြင့် (၁၈) တောင်ခန့်ရှိ မဟာမုနိဟန် ကြေးဆင်းတုတော်
ကိုးခန်းဘုရားကြီးကိုလည်း သက်တမ်း (၇၀) ကျော်ပြီ
ဖြစ်ပါသည်။
- လက်ဝဲဝင်းတော်ပူ၊ မြင်းရဲကြီး ဝန်မင်းကြီးနှင့် မြို့ရွာ
နေလူကြီးများ ကောင်းမှုအဖြစ် သာသနာတော် သက္ကရာဇ်
၂၄၂၇ ခု၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်
မုန်းလဆန်း (၁၀)ရက်နေ့တွင် စေတီတော်ကြီး အပြီးသတ်၍
ထီးတော်တင်သည့် ‘ဘုရားကျီဆူ’ တွဲတော်ရ ဘုရားကြီး
ကိုလည်း အထင်ကရ ဗုဒ္ဓတွေ့ရှိပါသည်။
- မင်းတုန်းမင်းတရား၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ၁၂၄၄ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲ
လဆန်း (၁၅)ရက်နေ့တွင် ထီးတော်တင်လှူခဲ့သော လောက
မာရဗိန် ဘုရားကြီးသည်လည်း ပုဏ္ဏားမနားမြို့တွင် သမိုင်းဝင်
ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့သည် ဘုရားများကို ဖူးကြသည်။
ပျဉ်းမနားရေဇုကြီးကို ဝင်သည်။ ရှေးရှေးအခါက တောရွာနေပုဂ္ဂို

တို့၏ မြို့လေးဟု ဆိုဖွယ်ရှိသော ဖျဉ်းမနားမြို့သည် ယခုအခါ ကန္တာကြီးကို ရွာကြီးသဖွယ် ဆက်သွယ်တော့မည့် မြို့ပြအဆင့်မီ မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

ထိုသို့ဆိုခြင်းသည် သူများပြောသည်ကို ကြားယုံမျှဖြင့် ယုံကြည်၍ မဟုတ် မိမိကိုယ်တိုင် “သွားပါများ ခရီးရောက်” ခဲ့ရာက မြင်၊ သိတရားဖြင့် မိမိနိုင်ငံတော် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး အေးချမ်းသာယာသော ခေတ်မီနိုင်ငံတော်သစ်ကြီးဆိုသို့ ရောက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဘေးစကားတွေကို မယ့်ဘဲ အရှိစကားကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖျဉ်းမနားမြို့သည် အဘယ်မျှ ဖွံ့ဖြိုးနေပါသနည်းဟူမူ မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ “နေပြည်တော်” ဟုပင် အခြေခံဥပဒေတွင် ပြဌာန်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အပြန် ခရီးတွင် ဖျဉ်းမနားဘူတာနှင့် ဘူတာအနီးရှိ မြို့ပေါ်ဘုရားများ၊ ရွေးများကို မိတ်ဆွေများနှင့် ဖူးမြော်ကန်တော့ လေ့လာပြီး ညနေပိုင်း မြန်မာ့မီးရထားနှင့် ရန်ကုန် ပြန်ခဲ့ရသဖြင့် နေပြည်တော် ခရီးစဉ်ကို မရောက်ဖြစ်ပေ။ ရောက်ချင်စမ်းပါဘိလို့ စိတ်ကူးမိခဲ့ဖူးပါသည်။

“ရေငတ်တဲ့သူ ရေတွင်းထဲများ ကျလေသည်လားမသိ”

စိတ်ကူးအကောင်အထည် ပေါ်သည်လားမသိ နေပြည်တော်
ရှိ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးရုံးတွင် ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးသို့
မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကိုယ်စားတက်
ရောက်ရန် ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လွှတ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့
မြောက်ဥက္ကလာပ (အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေး)ဂိတ်ရှိ “ရန်ကုန်-
နေပြည်တော်” အောင်မြေ ကားဂိတ်မှ ကားလက်မှတ် ဝယ်ပြီး
ညနေ (၅)နာရီတွင် စတင်ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ နံနက် (၁) နာရီဝန်းကျင် နေပြည်တော်
နယ်နိမိတ်အတွင်းရောက်သည်နှင့်... နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ
လျှပ်စစ်မီးများက လင်းထိန်နေသလို ကတ္တရာလမ်းများ၊ ကွန်ကရစ်
လမ်းများကလည်း... ပြောင်ပြူ ကျယ်ပြန့်ညီညာ ချောမွေ့
လွန်းလှသည်။ ညဆိုသော်လည်း လျှပ်စစ်မီးရောင်များက နေနှင့်
မခြား ရှိလှသည်။ ညမြင်ကွင်းမှာပင်... အချို့လမ်းများမှာ
(၆) လမ်းသွား (၈)လမ်းသွား (၁၀)လမ်းသွား ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်
ပါသည်။

နေပြည်တော် မြို့မဈေးကြီး ကားဂိတ်သို့ နံနက် (၂)နာရီ
လောက် ရောက်ဖြစ်သည်။ ညအချိန် နံနက် (၂) နာရီလောက်
ဆိုသော်လည်း စည်ကားသော ညဈေး အငှားတား သုံးဘီးယာဉ်
(တုတ်တုတ်) ဆိုင်ကယ် (ကယ်ရီ)များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တကယ် နေပြည်တော်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တစုံတသြ
တွေ့လိုက်ရလို့လည်း အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေမိပါသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ
အရာထမ်းနှင့် ဝန်ထမ်းတိုက်များ၊ ဝန်ကြီးဌာနဆိုင်ရာ ခုံများနှင့်

နီးသည့် မြို့မဈေးကားဂိတ်ပို့လည်း ခရီးသည် အတော်များများ ဆင်းကြသည် ကျွန်တော်ကမဆင်းဘဲ နေပြည်တော် (ယဉ်းမနား ဘောဂသီရိ) အဝေးပြေးကားဂိတ်ဝင်းအထိ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်အနေနှင့် ရုံးချိန်ရောက်မှ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ သတင်းပို့ရမည်။ နံနက်ပိုင်း ဆရာဦးဟန်ညွန့် စာရေးဆရာ (ဟန်ညွန့်-ဥပဒေ) ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် (ဥပဒေနှင့်) စာရေးဆရာမ (ညိုညိုယဉ်-ဒိုက်ဦး)တို့ တိုက်တွင် ဆွေတ္တနားနေ ရေမိုးသန့်စင်ရန် အစီအစဉ်ဆွဲထား၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအစီအစဉ်က မော်တော်ကားခရီးစဉ်ဖြင့် မသွားဘူး၍ ကြိုတင်အစီအစဉ်ဆွဲမိခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ နေပြည်တော်ရောက်တော့ အချိန်က မိုးမလင်းသေး၊ မိတ်ဆွေရင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် အချိန်မတော်မနိုးရက်...

ဒါကြောင့်လည်း (ယဉ်းမနား-ဘောဂသီရိ) အဝေးပြေးကားဂိတ်တွင် တစ်ခုခု စားသောက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမည် စိတ်ကူးဖြင့် အချိန်ကုန်ခံ နောက်ဆက်တွဲ ခရီးစရိတ်အကုန်ခံဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော် (မြို့မဈေး အဝေးပြေးဂိတ်ကနေ) နေပြည်တော် (ယဉ်းမနား ဘောဂသီရိ) အဝေးပြေးဂိတ်အထိ မိနစ် (၅၀) ဝန်းကျင်ကြာ မောင်းပြီးမှ ရောက်သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၃) နာရီလောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးလွဲချေပြီ...။

ဘောဂသီရိ အဝေးပြေးဂိတ်ဝင်းကြီးရှိ အခန်းအများစုသည် မီးမှိတ်ပိတ်ထားကြသည်။ မည်သည့်စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်မှ မရှိ ဆိုင်ကယ် (ကယ်ရီ)ပင် သိပ်များများစားစား မတွေ့၊ တစ်စီးနှစ်စီးသာရှိသည်။ မိမိ စီးလာသော ကားပေါ်တွင်လည်း ခရီးသည်က ငါးယောက်ပဲပါသည်။ ကျန်လေးဦးက သူတို့နှင့် အဆင်ပြေလို့ လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အချိန်ဖြုန်းဖို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“လေးလေး အယ်သွားမလို့လဲ”ဟု ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားလေးတစ်ဦးက လာမေးသည်။

ကျွန်တော်သွားမည့် လိပ်စာပြောလိုက်တော့

“ဟာ လေးလေး နေပြည်တော်မြို့မစွေး အဝေးပြေးဂိတ်မှာ ဆင်းရဲမှာ၊ လေးလေးပြောတဲ့ ညွှန်ချုပ်အိမ်က အဲဒီဂိတ်နဲ့ နီးနီးလေး၊ ဒီကနေ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီနဲ့ ပြန်သွားရမှာ လိုင်းကား (တော်ဝင်)တွေကလည်း ဖိုးလင်းမှ ထွက်ကြမှာ လေးလေးသွားလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ် ၄၀၀ဝိ ပေးရမယ် နော်”ဟု ပြောလာသည်။

နာမိကြည့်လိုက်တော့ နံနက် သုံးနာရီခွဲလောက်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်နာရီလောက် ထည့်ပေါင်းလျှင် နံနက် လေးနာရီခွဲ ငါးနာရီလောက်ဆို ဆရာဦးဟန်ညွန့်တို့ အိမ်ရောက်လောက်သည်။ နံနက် နှစ်နာရီထက်စာလျှင်တော့ တော်သေးသည်။

နေပြည်တော် (ယဉ်းမနား) ညချမ်းအချိန် အရက်တက် နံနက်ခင်းကလည်း အေးလှသည် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဆိုင်ကယ် (ကယ်ရီ)နှင့် နေပြည်တော် ဝန်ထမ်းအိမ်သာများရှိရာသို့ ခရီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဘောဝသီရိ အဝေးပြေးဂိတ်ဝင်းက ထွက်ခါစ ဆိုင်ကယ် က ပုံမှန်မောင်းသည်။ သိပ်မကြာ တဖြည်းဖြည်း မြန်လာသည် နောက် အမြန်နှုန်းထပ်မြှင့်လာသည်။ သူတို့ဒေသ၊ သူတို့ ရာသီ ဥတု၊ သူတို့လမ်းကို သူတို့ကွမ်းကျင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ဦးရိမ် လာသည်။

ဤမျှလောက် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မတော်တဆ ဖြစ်ခဲ့ လျှင် မတွေးဝံ့စရာ။ အသက်ရှင်ဖွယ်မရှိနိုင်၊ ရှင်လျှင်လည်း သေရာပါ ကျွီးကန်းချိနဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်ဖို့ပင် ရှိတော့သည်။ မောင်း နှုန်း အရှိန်များသဖြင့် လေတိုးနှုန်းတလည်း ပိုများလာသည်။ ကျွန်တော် တုန်ချမ်းလာသည်။

“ကလေး ဦးအနေနဲ့ အရေးတကြီး ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြေး ပြေးမောင်းပါကွာ”

“လေးလေးကလည်း ဒါ နေပြည်တော်လေး နိုင်ငံထကာ အဆင့်မီ လမ်းတွေကြည့်ပါဦး (၁၀)လမ်းသွား၊ (၈)လမ်းသွား (၆) လမ်းသွားတွေချည်းပဲ၊ မျက်နှာခြင်းဆိုင် တိုက်စရာမရှိဘူး၊ ခုကျွန်တော်မောင်းတာ မိုင် (၆၀) နှုန်းလောက်ပဲရှိတယ်၊ တစ်ချို့ (၈၀) ကျော်တောင် မောင်းတာ လေးလေးရဲ့”

“အေးပါကွာ မီးတွေကောင်းတာ၊ လမ်းတွေကောင်းတာ တော့ အံ့စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးရယ် သတိဆိုတာ မပို ပါဘူး သတိထားပါ” ဟု ပြောပေမယ့် မိုင်နှုန်းမလျော့။

“လေးလေး လိုရာခရီးကို ဘေးမသိရန်မခ ရောက်စေ ရပါမယ်။ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်က လူသားတို့က အတွေ့အကြုံများပါတယ် နေပြည်တော်ကြီး စတင်တည်ဆောက် စဉ်ကာလ ယာယီလမ်းကြမ်းတွေ မောက်ပြီးထဲက ကယ်ရီ ဆွဲလာတာ လေးလေးရ”

“ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရာ . . . မောင့်ကျွမ်းကျင်မှုကို လေးစား ပါတယ်။ ဦးက ဆိုင်ကယ်တို့ မော်တော်ကားတို့ မှောက်တာ တိုက်တာ၊ မတော်တဆဖြစ်တာ မီးရထားနဲ့ ခရီးသွားစဉ် အန္တရာယ်ကြုံတာတွေထဲပါခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး ကံကောင်းလို့ မသေသေးတာပဲရှိတယ် မောင်ရဲ့”

“ဟာ လေးလေးကလည်း လေးလေးစီးတဲ့ ဆိုင်ကယ် တွေ မော်တော်ကားတွေ မီးရထားတွေ မောင်းတဲ့သူတွေက မကျွမ်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုချည်းလည်း မဟုတ်ဘူး မောင်ရေ . . . မောင် ပြောသလို မကျွမ်းဘဲရမ်းတဲ့သူလည်း ပါတယ်၊ ကျွမ်းပြီးငမ်းတဲ့ လူလည်းပါတယ်၊ မောင်းရင်းမှူးတဲ့ သူလည်းပါတယ်၊ မူးပြီး မောင်းတဲ့ လူလည်းပါတယ်၊ အိပ်ငိုက်ပြီး မောင်းတဲ့သူလည်း ပါတယ်၊ ကျွမ်းပြီးသတိကြီးတဲ့ လူလည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတော်တဆဆိုတာ မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာပွဲ သတိဝိရိယရှိဖို့

လိုတယ်... စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာပေါ့။ သတ်မှတ်
မိုင်နှုန်းပဲ မောင်းပါ ကလေးရယ်... "ဟု သူ့ကို လေပြေလေးနဲ့
ဆော့ပြောတော့ သူ့အချိန်နည်းနည်း လျော့ချလိုက်သည်။
တော်ပါသေးရဲ့။

သို့သော် သူ့လိုအမောင်းကြမ်းတဲ့ ရမ်းတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ
က သူ့ကိုကျော်တက် သွားကြတာတွေရှိတော့ လူငယ်သဘာဝ
ဟန်နေပြချင်ကြပုံရသည်။ အလားတူ သူနဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင်
တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ ဆိုင်ကယ်များကလည်း ဝှီးကနဲ ဝှီးကနဲ
လေအလျှင်လိုပြေးနေသည်...။

သူတို့ မတုန်လှုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နှလုံး
တုန်လှသည်။ စက်တပ်ယာဉ်နဲ့ အန္တရာယ် မတော်တဆမှုတွေ
မကြာခဏကြုံဖူးလို့လည်း အတွေ့အကြုံတွေက များနေပြီ။
ကိုယ်တွေ့တွေ ပြည့်နေပြီ။ ထို့ထက်ပိုတာက ကျွန်တော်က
စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်အား များပါသည်။ TV ထဲက
ပညာပေးလမ်းညွှန်တွေ ကြည့်ပါသည်။ ပညာပေး ဟောပြောပွဲ
တွေ နားထောင်သည်။ ဝါကြောင့်...။

"စာတွေ့ ကိုယ်တွေ့" အပြည့်ဟောလို့ ပြောလိုက်အောင်ပါရဲ့။
ဝါပေမယ့် ခုခေတ်လူငယ်တွေက သူတို့ကို ဆရာကြီး လုပ်တယ်
ဆို ကြိုက်တာမျိုးမဟုတ်။ သူတို့အကြိုက်လိုက်မှ ကိုယ့်ကား
အထိုက်အလျှောက် ပေါက်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အတွေးစ
နယ်လွန်နေတုံး...။

"ခွီး... ခွီး... ခွီး... ခုန်း"

“ဘား”

ဟူသည့်အသံများ ကြားလိုက်လို့ သတိမူလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျော်တက်သွားတဲ့ ကယ်ရီဆိုင်ကယ်တစ်စီး စလစ်ဖြစ်ပြီး တရွက်တိုက်ဆွဲကာ သူ့ အရှိန်နဲ့သူ လမ်းနှင့်ကပ်လျက် တောင်ကမ္ဘားပါးရံကို မျက်နှာ ခြင်းဆိုင် တိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ ကောင်လေးကို အရှိန်လျှော့ရပ်ခိုင်းပြီး အချင်းဖြစ်နေရာဆီ သွားကြသည်။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီရန်ဖြစ်သည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသည်များရှိသည်။ တစ်ဦးခုကွရောက်လျှင် တစ်ဦးက ကူညီကြစေပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အသွားအပြန် ဖြတ်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ သူ့ထက်ငါ ရောက်လာပြီး ကူညီဖို့ ကြိုးစားကြသည်... သို့သော် နောက်ကျချေပြီ။

ဆိုင်ကယ်စီးသူမှာ အရှိန်နဲ့ တောင်ကမ္ဘားရံ ဝင်တိုက် သည့်အပြင် ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်လည်း မပါတော့ မည်သူမျှ မကယ်နိုင်တော့...။ ဘဝဇာတ်သိမ်း သွားချေပြီ။

သေသူက သေပြီဖြစ်ပေမယ့် ရှင်သူတွေ ထပ်မံမှား စေချင်တာ ကျွန်တော်ရဲ့ဆန္ဒပါ။ ဒါကြောင့် မိမိတစ်နိုင်တစ်ပိုင် အကြံပေးဖို့ မိမိငှားလာမိတဲ့ ကလေးကို...။

“ကဲ မောင်ရေ မောင် အမြင်ပဲ။ တစ်ခါတရံ မမျှော်လင့်တဲ့ မတော်တဆဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုတာ မောင် မြင်ပြီနော်...။ ဦး

တို့ မောင်တို့ လိုအပ်တဲ့အကူညီပေးဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ဘူး။
မိုးလည်းမလင်းလောက်သေးဘူး။ နေပြည်တော် (မြို့မစွေးကြီး)
ကားဂိတ်မှာ တစ်ခုခုစားပြီး မိုးလင်းအောင် စောင့်ချင်တယ်။ . . ။
မောင့်ကိုလည်း ဦးက ဧည့်ခံမှာပါ။ . . မောင်လုပ်အားခလည်း
လေးထောင်ကျပ်အစား ငါးထောင်ကျပ်ပေးပါမယ်၊ မြို့မစွေးကို
သွားရအောင်”ဟု တောင်းဆိုတော့ ကောင်ကလေး လိုလိုလားလား
ရှိပုံရသည်။

“လေးလေး . . . ဘာစားချင်လဲ”

“နံနက်ပိုင်းဆိုတော့ . . . ထမင်းကြော် . . . ကော်ဖီမုန့်
ရရာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ စားနေကြဆိုင် သွားလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်”ဟု ပြောလိုက်တော့
နေပြည်တော် (မြို့မစွေး) အဝေးပြေးဂိတ် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ
လက်မှတ်ရောင်း အခန်းများ ရှေ့ဖက်မြေပြန့်ကွင်းပြင်စွေးပွဲ
တော်ကြီးအတွင်းမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“လေးလေး ကြိုက်တာမှာစားပါ။ လေးလေးစားချင်တာ
အားလုံးရပါတယ် . . . အကြော်စုံ ပူပူလေးလည်းရတယ်
ချမ်းနေတော့ ဓနုပူပူလေးနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ် . . . ထမင်း
ကြော်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ဟုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ အသုတ်စုံ၊ မုန့်မိုးစုံ၊ ဘိကြာ
ကွေး၊ ပလာတာ အစုံရတယ်လေးလေး . . .”

“မောင်လည်း ကြိုက်တာစား . . . ဦး ဧည့်ခံတာပါ”ဟု
ပြောပြီး နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်စားလိုတာ ကိုယ်မှာကြသည်။ ကိုယ်တွင်း

နွေးသွားအောင်၊ ရေနွေးပူပူလေးကို ဦးစွာသောက်ဖြစ်ကြသည်။

“လေးလေးက နေပြည်တော် မရောက်ဖူးဘူး ထင်တယ်”

“ယဉ်းမနားအဖြစ်နဲ့ အကြိမ်များစွာ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလောက်က မန္တလေးကအပြန် ယဉ်းမနားဘူတာဝန်းကျင်ကို နေ့တစ်ဝက်လောက်ရောက်တယ်။ ဒီနေပြည်တော်ကြီးကိုတော့ ဒီနေ့မှပဲရောက်တာပါ။ . . . တကယ့်နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေးလေးရဲ့. . . ဒီမှာက လမ်းတွေ၊ မီးတွေ၊ သဘာဝတောတောင် အလှတွေ၊ ပန်းမာလ်တွေက ခေတ်မီနိုင်ငံအဆင့်ပါပဲ။ လောလောဆယ် သွားလာရေး အဆင်ပြေဖို့ ကျွန်တော်တို့လို ဒီဗြို့ခံတွေရော အခြားနယ်က လူငယ်တွေရော ဆိုင်ကယ် (ကယ်ရီ) လုပ်ငန်းကို ဇောက်ချ လုပ်လာကြတယ် . . . အခြားစီးပွားရေးသမားတွေလည်း ဒီမှာ အခြေချလုပ်ကိုင်နေပြီ လေးလေး. . . ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနဲ့မခြား စည်ကားနေပြီလေ”

“လူငယ်တွေ စီးပွားရေးမြင်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းတော့ ရှိရမယ်”

“ဘာစည်းကမ်းလဲ လေးလေး”

“လူတွေက လူမှုဆိုင်ရာ စည်းကမ်း၊ လမ်းအသုံးပြုရင် လမ်းစည်းကမ်း ဆိုင်ကယ်မီးရင် ဆိုင်ကယ်စည်းကမ်း၊ မော်တော်တားမောင်းရင် မော်တော်ကားနဲ့ ဆိုင်တဲ့စည်းကမ်းပေါ့”

“ဟာ လေးလေးကလည်း ဒါတွေက စာထဲမှာပဲရှိတာ. .”

“ဟ. . . ဟ. . မဟုတ်သေးဘူး၊ နိုင်ငံတော်က ပြဌာန်းတဲ့ ဥပဒေစည်းကမ်းဆိုတာ တော၊ မြို့၊ မခွဲခြားဘူး၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ မခွဲခြားဘူး၊ မည်သူ့အတွက်မဆို အတူတူပဲ. . မောင်တို့ ခုဆိုင်ကယ်စီးတာ. . . ဦးထုပ်ဆောင်းဖို့လိုတယ်. . . မဆောင်းတော့ စောစောက ကလေးအသက်ပါသွားပြီလေ”

“လေးလေးကလည်း ကျွန်တော်က ယဉ်းမနား (နေပြည်တော်)မွေး ရန်ကုန်မှာကြီး ခု ဒီမှာ စီးပွားရေးကောင်းလို့ အမေလည်းရှိလို့ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရိလာဆွဲတာပါ။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဆိုင်ကယ်စီးခွင့်ရတဲ့က စီးတဲ့သူတွေ. . . ဦးထုပ်မဆောင်းတာ တွေဖူးပါတယ်. . . စည်းကမ်းက စာထဲမှာပဲဆိုတာ အဲဒါပြောတာ”

“မောင်. . . အတွေးမှားနေပြီ။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးခွင့်မပြုတော့တာ ကြာခဲ့ပါပေကာ စီးခွင့်ပြုခဲ့တုန်းကရော အခုချိန်ပါ ကမ္ဘာ့ရော မြန်မာမှာပါ ဆိုင်ကယ်စီးရင် ဦးထုပ်ဆောင်းရမယ်လို့ စည်းကမ်းရှိပါတယ်. . . မလိုက်နာလို့. . . မတော်တဆမှုဖြစ်ရင် မလိုက်နာသူက ပထမဆုံး ဂူကွဲခံစားရမယ်။ သက်ဆိုင်ရာက ဥပဒေနဲ့အညီ ဆက်လက်အရေးယူလိမ့်မယ် မောင်တို့ နေပြည်တော်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့လူပိုများသလိုပဲ”

“လောလောဆယ်. . . သွားရေးလာရေးအတွက် ဆိုင်ကယ်က စရိတ်ကျဉ်းပြီး ခရီးတွင်တာလည်းပါတယ် လေးလေးရဲ့”

“ဒါဆို . . ဆိုင်ကယ်စီးတတ်ရုံ စီးနေတဲ့သူတွေကော မရှိ နိုင်ဘူးလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ . . တစ်ချို့ စက်ဘီးစီးတတ်ရုံနဲ့ ဆိုင်ကယ် ကို နည်းနည်းလေ့လာပြီး တက်စီးနေကြတာ တစ်ပုံကြီးပါပဲ”

“အသက် အန္တရာယ်များလို့က်တာ . . မောင်ရာ . . မောင်ရာ . . ဆိုင်ကယ်စီးတတ်ရုံပဲလား . . ဆိုင်ကယ်ဆိုင်ရာ သိသင့်တာတွေ သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် အမှန်ပြောပါ့မယ် လေးလေး . . ကျွန်တော် က ရန်ကုန်မှာ တက္ကစီမောင်းနေတာပါ။ ဒီမှာ တက္ကစီလုပ်ငန်း အဖြစ် ဆိုင်ကယ် (ကယ်ရီ)က ပိုအဆင်ပြေလို့ ဆိုင်ကယ်စီးတာ ပါ”

“ဒါဆို . . မောင့်ကိုလည်း သိသင့်တာတွေ ပြောမှဖြစ် မယ်”

“ပြောပါလေးလေး ကျွန်တော် လေးလေးစားစား လိုက်နာ ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုမှတ်ထား ဆိုင်ကယ်စီးရင် မဖြစ်မနေ လိုက်နာ ရမယ့် အချက်တွေက

- (၁) ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ဆောင်းရမယ်
- (၂) ဦးထုပ်မေးသိုင်းကြိုးတပ်ရမယ်
- (၃) ကျစ်လွစ်တဲ့ အဝတ်အစားဝတ်ရမယ်
- (၄) စီးသူရဲ့ ဂွေးခေါင်း ဆီတိုင်ကီနဲ့ ကပ်ထားရမယ်

- (၅) ဆိုင်ကယ်စီးဖိနပ်ကို စီးရမယ်
- (၆) ဆိုင်ကယ်မှာ နောက်ကြည့်မှန်ပါရမယ်
- (၇) အချက်ပြမီးပါရမယ်
- (၈) ဓမ္မမီးကြီးပါရမယ်
- (၉) အရိတ်ကောင်းရမယ်
- (၁၀) ကြိုးပါတဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ တာယာဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီ (၁၀) ချက် ပြည့်စုံဖို့လိုတယ် တစ်ခုခုအားနည်းရင် အသက်အန္တရာယ်နီးပြီလို့မှတ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်. . . အမေ့ကို အကြာကြီးလုပ်ကျွေးချင်သေးတယ် အန္တရာယ်ကင်းအောင် လေးလေးစကားကို နာခံဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“သာဓုခေါ်ပါတယ်. . . မောင်ရာ”

“လေးလေး စိတ်မဆိုးရင် ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားရှိတယ်”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ. . . ဦးကလည်း အမေ့ချစ်တဲ့ အမေ့သားပဲ။ မောင်ကလည်း အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးချင်နေတာ ကြားရလို့ ဦးတို့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပြီပဲ ပြောကွာ”

“ရန်ကုန်မှာလည်း စည်းကမ်းတွေက စာထဲမှာပဲ ရှိပါတယ် လေးလေးရာ”

“ဟေ့. . . ဘယ်စည်းကမ်းတွေလဲ. . . ပြောပါဦး”

“ဥပမာ လေးလေးရာ အများပြည်သူသုံး လိုင်းကားတွေမှာ. . .”

“ကွမ်းမစားရ” . . . စာရေးထားတယ် . . . ယာဉ်မောင်း၊
ယာဉ်နောက်လိုက်တွေ တစ်နေကုန်စားတယ် ခရီးသည် အချို့
ကားစီးရင်း စားတယ်”

“ကားပေါ်မှ အမှိုက်ပစ်မချရ . . . တံတွေး မထွေးရ”
စာရေးထားတယ် . . . အမှိုက်ပစ်တယ် တံတွေးမက ကွမ်း
တံတွေးပါ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ယာဉ်ပေါ်ကထွေးချ လမ်းသွား
လမ်းလာတွေ ပေကျံကုန် လမ်းမတွေ ညစ်ညမ်းနေတာ ယနေ့
ထက်တိုင်ပါပဲ”

“ဆေးလိပ် မသောက်ရ” ရေးထားတယ် . . . ယာဉ်
မောင်း ယာဉ်နောက်လိုက် စီးကရက်ခဲ စတိုင်ထုတ် ခရီးသည်
တချို့ စီးကရက် အချို့ဆေးပေါ့လိပ်ခဲပြီး အခြားခရီးသည်မှ
အားမနာ သောက်နေကြတယ်”

“ခါးပိုက်နှိုက် သတိပြု” လို့ရေးထားတယ် . . . ယာဉ်
မောင်းက ဘရိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်ဆောင့်အုပ်လို့ . . .
ခရီးသည်တွေ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ-ယိမ်းထိုးလဲ . . . ။ ကိုယ်
ဆင်းရမယ့် မှတ်တိုင်ရောက်လို့ ဆင်းတော့မှ . . . ပါသမျှ ခါးပိုက်
နှိုက်ခံရတာကို သိလိုက်ကြရသူတွေ အနန္တ”

“မီးဖိုနှင့်မှာ အတက်အဆင်း မလုပ်ရ” . . . ရေးထားတယ်
. . . ယာဉ်မောင်း ယာဉ်နောက်လိုက်က သူတို့ ဆင်းစေလိုရင်
ဆင်းခွင့်ပေးတယ် ခရီးသည်က ဆင်းတယ် . . . ပြောမယ်ဆို
အများကြီးပဲ လေးလေးရ”

“အများကြီးဆို ဆက်ပြောလေ ဦး စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ကားလမ်းပေါ် စည်းကမ်းမဲ့ လမ်းလျှောက်သူ မျဉ်းကြားက မကူးသူ. . . အရေးယူမယ်လို့ စည်းကမ်းထုတ်တယ်. . . စောင့်ဖမ်းတယ် လိုက်ဖမ်းတယ် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က စိမ်ပြေးတမ်း ကစားနေသလို ထုတ်စီးတီးနေသလိုပဲ ရယ်စရာကြီးကိုဖြစ်လို့. . .”

“ယာဉ်သွားလမ်းပေါ်မှ မလျှောက်ဖို့ ခရီးသွားတွေကို မိဒီယာနည်းနဲ့ ပညာပေးတယ်၊ လမ်းအသုံးပြုသူတွေက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဖုံးကျစေ့သည်တွေ ဈေးဆိုင်ခင်း ဈေးရောင်းနေလို့ လမ်းလျှောက်မရဟု ဆင်ခြေပေးပြီး ကားလမ်းပေါ်က လျှောက်တယ်. . . ဒါကြောင့် စည်းကမ်းက စာထဲမှာလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ”

“မောင် ပြောတာတွေ ကောင်းတယ်ကွာ အေး. . . မောင်ပြောသွားတဲ့ စည်းကမ်းတွေက စာထဲမှာရှိနေတာ မှန်ပါတယ် စာနဲ့ရေးထားတာကိုး. . . အဲဒီရှိနေတဲ့စာကို လူတိုင်းက ဖတ်ကြပြီး ကိုယ့်ဦးနှောက်ထဲ ထည့်လိုက်ရမှာ. . . အဲဒီစည်းကမ်းတွေကို လူတိုင်းက ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်ထား ကိုယ်တိုင် လိုက်နာကြရင်. . . မိမိအတွက်ရော မြို့တော်ကြီး အတွက်ရော ဘယ်လောက် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ။ စည်းကမ်းဆိုတာ လူတိုင်းအတွက်ပဲ။ အုပ်ချုပ်သူက လူတိုင်းလိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းကို တစ်ယောက်ချင်း မလိုက်နာ လိုက်နာအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် မောင်ရာ တို့နိုင်ငံမှာ လူကြီးရေ သန်း (၆၀) နီးပါးရှိတယ်။ အုပ်ချုပ်သူတွေ နိုင်ငံတော်အတွက် အခြား

အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ ဘယ်အချိန် ရတော့မလဲ။ အားလုံး ဝိုင်းလုပ် ရမယ်။ နိုင်ငံသားတိုင်း စည်းကမ်းမှန်သမျှ လိုက်နာကြရင် နိုင်ငံ တိုင်း တိုးတက်ကြမှာပဲ”

“လေးလေး ပြောတဲ့စကားက ကုသခြင်းထက် ကာကွယ် ခြင်းက ပိုထိရောက်တယ် ဆိုတဲ့သဘောလား”

“မှန်လိုက်လေ... မောင်ရာ... လူတိုင်း တာဝန်သိသိ ... စည်းကမ်းရှိရှိ နေကြထိုင်ကြ ရွာဖွေစားသောက်ကြရင် ထောင်တို့ အချွပ်တို့ ရဲစခန်းတို့မှာ ပြစ်ဒဏ်ကျသူ ဘယ်ရှိတော့ မလဲ အချိန်ကုန်စေမယ့် စောင့်ကြည့် စောင့်ဖမ်းရတဲ့ အပိုအလုပ် တွေ စိမ်ပြေးတမ်းလို ထုတ်စီးတိုးသလို ရယ်စရာအလုပ်တွေ နည်းသွားမယ်၊ နည်းသွားရင် အခြားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မယ့်လုပ်ငန်း တွေမှာ တာဝန်ရှိသူက အချိန်ပို ပေးနိုင်တာပေါ့... ”

“လေးလေး... ပြောသလိုဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့”

“ဖြစ်တာ မဖြစ်တာပြောနေမယ့်အစား ဖြစ်အောင်ဖြစ်ဖို့ နိုင်ငံသားက ကြိုးစားရမယ်... မကြိုးစားဘဲ စည်းကမ်းမဲ့သူ တာဝန်မသိသူတွေ များလာရင်... ကမ္ဘာပျက်လိမ့်မယ်။ ဒါ သေချာတဲ့ အဖြေပဲ”

“လေးလေး ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ပြောနိုင်တာပေါ့ မောင်ရဲ့... ကမ္ဘာမှာ လူဦးရေ သန်း (၆၀၀၀) ကျော်ပြီလို့ အဆိုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မြန်မာက သန်း (၆၀) နီးပါးရှိတယ်။ အဲဒီလူအားလုံး တာဝန်မသိ စည်းကမ်း

မရှိရင် ဥပဒေစည်းကမ်းကို ဖို့သေရမှန်း လေးစားရမှန်း မသိ
တော့ရင် ဗိုလ်ကူးချင်တဲ့ စိတ်တွေဝင်ပြီး ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း
မြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ထောင်တွေ အချပ်တွေ ပြည့်လုံနေမှာပေါ့၊ ခု
ဘာလို့ မမြစ်တာလဲဆိုတော့ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ . . . တာဝန်သိတဲ့
လူတွေရှိနေသေးလို့ပဲ. . . အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့ မောင့်ကို ဦး
တို့ ငယ်ငယ်က မြို့တော်အတွင်း သန့်ရှင်းသာယာ လှပရေး
အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုအကြောင်းပြောပြ
မယ်။ အဲဒီကာလတုန်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြပ်မတ်တယ်။
ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူတယ် နည်းနည်းတော့ ကြမ်း
တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ. . . ပြောပြပါလေးလေး”

“ပြောပြမယ်. . . ဦးတို့ ငယ်ငယ်က မန္တလေးမြို့နဲ့
ပြည်မြို့မက်ကအဝင် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး နယ်နိမိတ်အဖြစ်
တဲ့ ထောက်ကြံ့မှုမှာ မြို့ဝင်ဂိတ်ရှိတယ်. . . အဲဒီမြို့ဝင် ဂိတ်မှာ
မြို့တော်တွင်းဝင်မယ့် ကားမှန်သမျှ သတင်းပို့ရတယ် . . .

“မောင်” စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းကစာထဲမှာဆိုတဲ့
အမှိုက်မပြစ်ရ. . . တံတွေးမထွေးရ. . . ဆေးလိပ်မသောက်
ရ. . . ဆိုတဲ့ အချက်တွေမှတ်မိတယ်နော်. . . အဲဒီ စည်းကမ်း
တွေ ဖောက်ဖျက်ပြီး မြို့တော်ထဲ မဟုတ်ဘူးနော် မြို့တော်အစ
မြို့ဝင်ဂိတ်ဝန်းကျင်မှာတင်. . . “အမှိုက်ပစ်တာရှိရင် ပစ်သူကို
ရှာတယ်. . . အဲဒီပစ်တဲ့သူကိုယ်တိုင် ပါးစပ်နဲ့ ကုန်းကိုက်. . .
တစ်ဖာလုံလောက် အသွားအပြန်ပြေးပြီး အမှိုက်ပုံးမှာထည့်ရ

တယ်... ခရီးသည် စည်းကမ်းမရှိတာ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်
နောက်လိုက်တွေမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ထိုင်၊ ထ အခါ
(၅၀) စီလုပ်ရတယ်၊ ဖားခုံနဲ့ ခုန်ရတယ်၊ အလားတူပဲ တံတွေး
ထွေးတဲ့လူ လျှာနဲ့ လျှက်ရတယ် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူ
ဆေးလိပ်မီးနဲ့ အတို့ခံရတယ်... အဲဒီလို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
လုပ်တော့ မြို့တော်ကြီးသာယာတယ် သန့်ရှင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်
တုပ်ချုပ်သူတွေအပေါ် ဥပဒေ စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ အပြစ်
ပေးခံရသူတွေက နာကြည်းမှု၊ မကျေနပ်မှုတွေတော့ များတယ်
စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုယ်မှားလို့ ကိုယ်ခံရတာ ကိုယ်တိုင်က
စည်းကမ်းမရှိလို့... ကိုယ်ခံရတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့... လေးလေးရာ ခု ခေတ်လည်း အဲဒီလို
ပြန်လုပ်လို့ မရဘူးလား”

“မောင်... စောစောက ပြောတဲ့တေးထဲမှာပါတယ်
လေ... ကုသခြင်းထက် ကာကွယ်ခြင်းက ပိုထိရောက်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားလေ... စောစောက ဦးပြောခဲ့တဲ့ ထောက်ကြံ့မြို့
ဝင်ဂိတ် အရေးယူမှုက အများကမ္ဘာလွန်ပြီးမှ အရေးယူတဲ့ ရောဂါ
ဖြစ်ပြီးမှ ကုသခြင်းပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။ ယနေ့ကာလ ဆောင်ရွက်
တာက မီဒီယာနည်းနဲ့ ကာကွယ်ခြင်းပဲ... နိုင်ငံသားတိုင်း
ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် စည်းကမ်းရှိကြရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား
... မောင်”

“လေးလေးက... ကျွန်တော် နားလည်အောင်ပြောနိုင်
တာ”

“ဦးတို့ စပြောခဲ့တာ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းနော် စည်းကမ်းက အရာရာကို ထွန်းပြောင်စေတယ် မောင်...”

“ဥပမာ” မြန်မာ့သမိုင်းကို ပြန်ခဲ့ကြည့်ရအောင်... ခေတ်မီ လက်နက်တွေမရှိခင်က မြန်မာတွေ နယ်ချဲ့ကို ပြည်တွင်း ပြည်ပရန်သူကို အဓိက ဘာနဲ့တိုက်ခဲ့လဲ”

“စားနဲ့ပါ လေးလေး”

“ခါးကို ဘာနဲ့ကိုင်လဲ”

“လက်နဲ့ပေါ့”

“အေး... လက်နဲ့ကိုင်တာ၊ ဒါပေမယ့်... ရန်သူကို တိုက်ဖို့ စားကိုင်ရမယ့်လက်က အင်္ဂါနဲ့မှ ဖြစ်မယ်၊ လက်ဆိုတာ လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်၊ လက်သွကြွယ်၊ လက်သန်း ဆိုပြီး ငါးချောင်းရှိရမယ်၊ ဒါ... သဘာဝ စည်းကမ်းပဲ၊ လိုနေရင်... အင်္ဂါမစုံ၊ ပိုနေရင် သဘာဝမဟုတ်... လိုရင်ဖြစ်ဖြစ် ပိုရင်ဖြစ်ဖြစ်... “ဆောင်စား” “တိုက်ပွဲဝင်စား” “အိမ်သုံးစား” ဘယ်စားမှ ထိထိမိမိ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မကိုင်နိုင်ဘူး... ရန်သူ ကိုလည်း ထိထိရောက်ရောက် တိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... လက်ငါးချောင်းကလည်း သူ့နေရာ သူ့တာဝန် ကျေရမယ် မဖွဲ့ မဖြူး၊ ကြုံလီ ကြီးထွား... သဘာဝစည်းကမ်းလွန်လို့ မရဘူး မောင်၊ ဆောင်စားကိုင်တဲ့လက် ခိုင်ဖို့လိုတယ် သဘာဝ စည်းကမ်းအတိုင်း အင်္ဂါနဲ့ဖို့လိုတယ် ဒါဆို... ရည်မှန်းချက် ပေါက်ဖို့ သေချာပြီပေါ့... မောင်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဥပမာ လေးလေးရာ... ဒါဆို...”

ကျွန်တော့် အတွေးပေါ်လာတာလေးကို ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောကြည့်လို့ရမလား”

“ရတာပေါ့. . . ခေါင်းထဲရောက်တဲ့ အသီး ဦးနှောက်က ပြန်ကြားတဲ့အဖြေ. . . မှန်ကန်ရင်. . . တန်ဖိုးရှိလာတာပေါ့”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာတ. . . လက်ငါးချောင်း ဥပမာပါလေးလေး”

“အေး. . . ပြောလေကွာ”

- နိုင်ငံပိုင်ဖြစ်စေ. . . ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဖြစ်စေ. . . ပိုင်ရှင်က လက်တစ်ချောင်း
- ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်က လက်တစ်ချောင်း
- လမ်းပမ်းလုံခြုံချောမွေ့အောင် ဆောင်ရွက်သူများက လက်တစ်ချောင်း
- ယာဉ်နဲ့ လမ်း အသုံးပြုနေတဲ့ လူတွေက လက်တစ်ချောင်း
- အုပ်ချုပ်လမ်းညွှန်ကြတဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေရဲ့ ထုတ်ပြန်တဲ့ စည်းကမ်းတွေက လက်တစ်ချောင်း

“အဲဒီ လက်ငါးချောင်း. . . တာဝန်ကိုယ်စီ. . . စည်းကမ်းရှိရှိ၊ သတိကောင်းကောင်းနဲ့ စွမ်းဆောင်ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် လေးလေး. . . ”

“မောင့်ဦးနှောက်က ပြန်ကြားတဲ့အဖြေ၊ မောင့်အတွေးက ပိုလို့တောင် ကောင်းသေးတယ်. . . ”ဦး”တစ်နေ့နေ့

မောင့်အတွေးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ စာတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်မယ်
 . . . ဟုတ်တယ်မောင် . . . မောင်ပြောတဲ့လက်တွေ အားနည်း
 လို့ ကိုယ်စီတာဝန်မကျေကြလို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ၊ သေကြေကြတဲ့
 သူတွေ တစ်နှစ်တစ်နှစ် သယ်နည်းလိမ့်မလဲ . . . ဦး အမှတ်ရ
 သလောက်ပြောပြမယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွင်း ယာဉ်တိုက်မှု (၆၉၃၉)မှု
 ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ သေဆုံးသူ (၁၆၃၈) ဦး၊ ဒဏ်ရာရသူ (၁၃၀၆၇)
 ဦးရှိပြီး ခန့်မှန်းတန်ဖိုး ၆၉၂၆၀၉၂၁၅ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်မောင်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ခန့်နဝါရီလအတွင်း ယာဉ်တိုက်မှု (၅၉၅)မှု
 ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ သေဆုံးသူ (၂၃၅) ဦး၊ ဒဏ်ရာရသူ (၁၁၂၄)
 ဦးရှိပြီး ခန့်မှန်းတန်ဖိုး ၆၇၇၈၀၈၄၀ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။

၁-၂-၂၀၀၈ မှ ၁၂-၂-၂၀၀၈ အထိ ယာဉ်တိုက်မှု (၃၉)
 မှု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ သေဆုံးသူ (၂၇) ဦး၊ ဒဏ်ရာရသူ (၁၄၀)
 ဦး ရှိပြီး တန်ဖိုး ၃၇၂၈၀၀၀ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။

၂၀-၁-၂၀၀၈ ရက်နေ့ နံနက် (၁၁:၀၀)အချိန် မွန်ပြည်နယ်
 ကျွိက်ထုံမြို့အဝင် မိုင်တိုင်အမှတ် (၁၀၆/၂)၌ ဓဇီသည်တင် မှန်လုံ
 ယာဉ်အမှတ် ၉၈/၁၃၇၆ သည် တိမ်းမျောက်လို့ ကားလမ်းနံဘေးရှိ
 မြောင်းကြီးအတွင်းသို့ ကွသွားကာ (၂၈)ဦး ရေနစ်သေဆုံးပြီး (၁၀)ဦး
 ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တယ်။

၂၁-၁-၂၀၀၈ ရက်နေ့ (၂၄:၀၀) အချိန် မကွေးတိုင်း
 မင်းလှမြို့နယ် ညောင်ဝိုင်းကျေးရွာမှ သရက်မြို့ကို ယာဉ်မောင်း
 ဝင်းဌေး၊ အသက်(၂၆) နှစ်၊ မောင်းနှင်လာသော ၈/၂၆၃၅

အိစ္ဆားကုန်တင်ယာဉ်ဟာ မိုးနတ်ကုန်းတံတားအား ဖြတ်အတူး
တံတားပေါ်ကနေ ချောင်းထဲသို့ ချော်ကျပြီး ယာဉ်ပေါ်ပါစရီးသည်
(၃၀) အနက် ကျား (၅) ဦး၊ မ(၇) ဦး၊ စုစုပေါင်း (၁၂) ဦး
သေဆုံးပြီး ကျား (၆) ဦး၊ မ(၁) ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တယ်။

၂၂-၁-၂၀၀၈ ရက်နေ့ (၁၁:၃၀) အချိန် မကွေးတိုင်း
သရက်မြို့နယ် ကျီးမရွာမှ ကံမမြို့နယ်သို့ ပြေးဆွဲနေသော
ဦးစင်မောင်လွင် (၃၀) နှစ် မောင်းနှင်လာသော ၇၅/၅၆၄၂
ထော်လာဂျီယာဉ်က စရီးသည် (၄၀) ဦးနဲ့ ဘိလိပ်မြေအိတ်
(၂၀)တင်ဆောင်ပြီး သရက်-ကံမလမ်း မိုင်တိုင် အမှတ် (၄/၄)
စွာလန်တောင်တုန်း အဆင်းကို ဆင်းနေစဉ် ဝဲဘက်ဘီးပေါက်
ဘရိတ်ပေါက်ပြီး တိမ်းမှောက်ခဲ့လို့ ကျား(၅) ဦး၊ မ(၅) ဦး၊
ပေါင်း(၁၀) ဦး အတွင်းလူနာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျား (၃)
ဦး၊ မ(၃) ဦး ပေါင်း (၆) ဦး အပြင်လူနာအဖြစ် ကုသခဲ့ရတယ်။

၂၆-၁-၂၀၀၈ ရက်နေ့ (၁၉:၁၂)အချိန် သံတောင်မြို့ကနေ
တောင်ငူမြို့ကို စရီးသည်တင်ပြေးဆွဲနေတဲ့ ယာဉ်မောင်းဦးဖြိုး
မောင်းနှင်တဲ့ ထ/၇၅၁၂ ဟိုင်းလပ်ယာဉ်ဟာ တောင်ငူမြို့နှင့် (၁၃)
မိုင်အကွာလောက်မှာ ဘရိတ်ပေါက် ယာဉ်တိမ်းမှောက်လို့ ကျား
(၇) ဦး၊ မ (၇) ဦး စုစုပေါင်း (၁၄) ဦး ဒဏ်ရာရရှိပြီး၊ မ(၁)
ဦး သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်..မောင်”

“လေးလေးနဲ့ စကားပြောရတာ... ကျွန်တော့်အတွက်
တော့ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရတယ် လေးလေးရာ...
နံနက် (၆) နာရီကျော်ပြီ လေးလေး... ကျွန်တော်လိုက်ပို့ရ

တော့မလား... စကားပြောရတာ... အားမရသေးဘူး... လေးလေးရာ”

“အေး... အေး... သွားကြမယ်ထင်တယ်... ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆရာဦးဟန်ညွန့်တို့ မိသားစုက ဦး ရောက်သင့်ချိန် ရောက်လို့ လမ်းမှာတစ်ခုခုများ ဖြစ်နေမလားလို့ စိတ်ပူနေကြ ရှေးမယ်...”

“လေးလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် တောင်းဆို ချင်ပါတယ်... ခွင့်ပြုပေးပါလေးလေး”

“ဘာများတုံး”

“အစည်းအဝေးပြီးချိန် လေးလေးကို ကျွန်တော်လာကြို ပါရစေ... လေးလေးသွားချင်တဲ့ နေရာတွေအနှံ့ပို့ပေးပါ မယ်... အချိန်ပိုလေးရရင် လေးလေးနဲ့ စကားပြောချင်သေး လို့ပါ”

“ရပါတယ်... ဦးက အစည်းအဝေးပြီးရင် ရန်ကုန်ကို ဒီညပဲ ပြန်မှာ... ကားလက်မှတ်ကိုတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ရရာလက်မှတ်၊ ရရာခုံဝယ်ပြီး စီးမှာလေ... မောင့်ကိုလည်း လုပ်အားခ ထပ်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်အားခ ထပ်လိုချင်လို့ ခွင့်တောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး လေးလေး... လေးလေးနဲ့ စကားပြောချင်တာ တစ်ခုပါ... အမေ့အတွက် နေ့စဉ်ပေးနေကျ ငွေ ၅၀၀၀ လေးလေးဆီက ရပြီမို့ ကျွန်တော် ထပ်ရမယ့်ဝင်ငွေကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး သက်တောင့်သက်သာ ရှာလို့ရပါပြီ။ အဓိကတော့ အမေ့

ကို တစ်နေ့ ၅၀၀၀ ကျပ်ပေးချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒ ပြည့်ပြီလေ
... လေးလေးရား လေးလေးကို လာကြိုမယ့် အပြန်ခဏီအတွက်
လေးလေးမပေးလဲ ရတယ်။ ပြန်ကြားရောဝန်ကြီးဌာန ရုံးကနေ
နေပြည်တော် (မြို့မဈေး) အဝေးပြေးကို ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီခ
၁၅၀၀ ကျပ်- ၂၀၀၀ ကျပ်- ပဲတူတယ်... လေးလေးက
ပေးရမယ့် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ၁၅၀၀ ကျပ်ပဲပေး။ ဒါပေမယ့်
ဒီနေ့ညနေစာ ထမင်းကို ကျွန်တော်ဧည့်ခံတာ လေးလေးက
လက်ခံပေးရမယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့... ရန်ကုန်ကို
ထွက်မယ့် ကားတွေက ည (၇) နာရီလောက်မှ ထွက်ကြတာ
များတယ်လေ... ပိုနေတဲ့အချိန် လေးလေး ဘယ်သွားချင်
သေးလဲ... အခမဲ့အနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ... ခန့်မှန်းအချိန် မွန်းလွဲနှစ်နာရီ
လောက် လာကြိုလာစောင့်ပေါ့။ အစည်းအဝေး စောပြီးလည်း
ဦး စောင့်နေမယ်။ တွေ့ကြတဲ့အခါ အချိန်ပိုသမျှမှာ အချိန်ရ
သလောက် “ဦး” ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ စက်တပ်ယာဉ်တွေနဲ့
မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြုံခဲ့ရမှုတွေထဲက အမှတ်တရအချို့
ပြောပြမယ်...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... လေးလေးရား”

“ဒါနဲ့နေပါဦး မောင့်နာမည်က...”

“ကျွန်တော့် နာမည်က “မောင်မောင်”ပါ။ ဒါပေမယ့်
နေပြည်တော် (ပျဉ်းမနား) မှာတော့ “အမေ့ကိုချစ်တဲ့ အမေ
တူသား ကယ်ရီသမားလေး” ဆို ပိုပြီးသိကြပါတယ် လေးလေး”

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့လိပ်စာကပ်လေး ကမ်းပေးလိုက်မိသည်။

ရှေ့နေချုပ်နဲ့ အရာရှိရိပ်သာရှိရာသို့ ခရီးဆက်ကြတော့ "အမေတူသား" မောင်မောင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်နှိန်က သဘာဝလေကို အေးအေးလူလူရှူပြီး သဘာဝအလှတွေ ရှုခင်းတွေကို လေ့လာရေးထွက်ခဲ့ရသည်နယ် ချီလှသည်။ လမ်းကကောင်းမောင်းပုံကညင်သာ သာယာတဲ့ နေပြည်တော် မျှော်မဆုံးအားလုံးလှနေပါရော။

ယနေ့ကမ္ဘာပေါ်တွင် မော်တော်ယာဉ် သုံးစွဲသူများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်များပြားလာလျက်ရှိရာ ယာဉ်မတော်တဆမှုကြောင့် လူသားတို့၏ အသက်ဆုံးရှုံးမှုများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဖြင်းထန်စွာရရှိပြီး မသန်မစွမ်းဘဝ ရောက်ရှိသွားသူများ၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းနှင့် နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့ကြားသိနေကြရမည် ထင်ပါသည်။

လူသားတို့အနေဖြင့် ရုတ်တရက်ထိတ်လန့် ခြောက်ခြားဖွယ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ တွေ့ကြုံကြားသိရတဲ့အခါ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များစွာ ရှိကြောင်းတွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့အပြင် လေယာဉ် (၁) စီးပျက်ကျပါက လူ (၄၀၀) ခန့် သေဆုံး

နိုင်ပြီး လေယာဉ် (၁၀) စီးပျက်ပါက လူ (၄၀၀၀) ခန့်သာ သေဆုံးနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ လေယာဉ် (၃) စီး (၄) စီး ဆက်တိုက် ပျက်ကျနေပါက လူများကြောက်ရွံ့ပြီး လေယာဉ်မစီးရဲ မစီးဝံ့ ဖြစ်လာကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါဖြစ်ရပ်များသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တဒစ်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များသာဖြစ်ကြပါသည်။

အမှန်တကယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းလှ သည်မှာ ယာဉ်မတော်တဆမှုကြောင့် လူအများအပြား သေဆုံး ရသည့်ဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယာဉ်မတော် တဆဖြစ်မှုများကြောင့် ၂၀၀၄ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး သဝဏ် လွှာအရ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် လူဦးရေ (၁ ဒသမ ၂) သန်း ခန့် အသက်ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး (၂၃) သန်းခန့် ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးအနေဖြင့် ယာဉ်မတော်တဆမှုကြောင့် သေဆုံးသူဦးရေမှာ တစ်နေ့လျှင် ဖျမ်းမျှ (၃၀၀၀) ကျော်နှင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ (၆) သောင်းနီးပါးရှိပါသည်။ ကမ္ဘာ့နံ့ချီပြီး ထိခိုက်သေကြေဒဏ်ရာရရှိသူ ကိန်းဂဏန်းကို မသိရှိသူများက ထိတ်လန့်ရကောင်းမှန်း မသိကြပါ။

ယနေ့ခေတ်သည် KNOWLEDGEAGE ပညာခေတ် ကို ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် လူသားအားလုံး လမ်းအသုံး ပြုရာတွင် ယာဉ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန် မည်သို့သွားလာ ရမည် မည်သို့ရှောင်ကြဉ်သင့်သည် စသည့်ရှောင်ရန် ဆောင်ရန်

အချက်များကို ကလေးငယ်ဘဝမှစ၍ ယာဉ်လမ်း အသုံးပြု
သော ပြည်သူအားလုံး သိရှိလိုက်နာတတ်ရန် လိုအပ်လာပါ
သည်။

ယာဉ်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရေး၊ လူသားစွမ်းအား
အရင်းအမြစ် မဆုံးရှုံးစေရေးအတွက် ကလေးလူငယ် လူကြီး
လူငယ်မကျန် ယာဉ်အန္တရာယ်ကိုသိရှိကာ ယာဉ်စည်းကမ်း
လမ်းစည်းကမ်းများကို လိုက်နာတတ်သည့် အလေ့အကျင့်ရရှိ
လာစေရန်နှင့် အလေ့အထ အမူအကျင့်ကောင်းများ ရရှိစေရန်
မီဒီယာနည်းများဖြစ်စေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများက တဆင့်ဖြစ်စေ
အသိပညာပေးရန် လိုအပ်လှပါသည်။

အဓိကတင်ပြလိုသည်မှာ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း
လိုက်နာကြရာတွင် ယာဉ်ဖြစ်စေ၊ ယာဉ်အသုံးပြုသူဖြစ်စေ၊ ယာဉ်
မောင်းဖြစ်စေ၊ လမ်းအသုံးပြုသူဖြစ်စေ၊ အထူးသတိမူကြရန်
လိုအပ်ပါသည်။ သတိမမူလျှင် ဂူမမြင်နိုင်၊ သတိမမူလျှင် မြို့ကိုပင်
မြင်နိုင်ပါသည်။ ထို့အတူ ယာဉ်လမ်းအသုံးပြုသူမှန်သမျှ
မည်သည့်အမှားကိုမျှ မကျူးလွန်မိစေဖို့ အထူးဂရုပြုကြရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိုမှာ ကျွဲတွေ ကျွဲတွေ...ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အတွေးအကြံအရ အကြော်
စုံလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သည်။ ဝါးခနီ၊ ဝါးထရုံလုပ်ငန်း နားလည်
သည်။ ပဲပင်ပေါက်၊ ပဲပြား၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ဘဲဥ ရောင်းတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အသက် (၁၈) နှစ် (၁၉) နှစ်သားအရွယ်တွင်
ထိုအတွေးအကြံများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားကြီးမား
သော အတွေးအကြံများဟုပင် ထင်ခဲ့မိပါသည်။ အမေ မုဆိုးမ
ကြီးနှင့်အတူ အကြော်စုံရောင်းခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော် မွေးစမှ
တွက်လျှင် (၁၈) နှစ် ချီပြီဖြစ်ပါသည်။ သုံးဆယ်မြို့ကို
သောင်းကျန်းသူများ နှိပ်စက်သဖြင့် ရန်ကုန်တက်လာသည့်
အမေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးဦးအား အမေအစ်ကိုကြီး
ဦးလှဘုန်းမှ စားဝတ်နေရေး ယာယီအားဖြင့် အဆင်ပြေစေရန်
သမိုင်း ကုလားကျောင်းစွေးထဲတွင် ပဲပင်ပေါက်၊ ပဲပြား၊ ခေါက်
ဆွဲ၊ ဘဲဥရောင်းသော တရုတ်ကြီးဆိုင် လုပ်သားဘဝမှ ၁၉၆၀
ခုနှစ် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တံတားကလေးကုန်းတွင် ကျင်းပသည့်
ကြံ့ခိုင်ရေးပွဲတော်တွင် ယုံကျစွေးတန်း၌ အကြော်ဆက်ရောင်း
သဖြင့် အကြော်စုံသည်ဘဝ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

အကြော်စုံရောင်းနေစဉ် သုံးဆယ်မြို့မှ ဝါးကုန်သည် ဦးအေး (အမေတို့ စီးပွားရေးကောင်းစဉ်က စောင့်ရှောက်ခဲ့ သဖြင့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာသူ)က ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်သော အားဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဝါးကုန်သည်လုပ်ငန်းတွင် ကျောင်း ပိတ်ရက်များ၌ လုပ်ကိုင်စေသဖြင့် ဝါးလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင် ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အမှတ်မထင်။

“ကိုစိုးထိုက်ရဲ့ကျောက်ကို နောက်ဆုံးရော့ ဘယ် လောက် ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ရော့သိချင်လို့ပါ”ဟုဆိုကာ လူရည်သန့်သန့် ပုဂ္ဂိုလ် (၃) ဦးသည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်ရှိမေးမြန်းလာ သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိအောင်ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ကျွန်တော် သုံးဆယ်မြို့တွင် နေစဉ်က သဲထဲမှ ကျောက် ကို တွေ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့သည် ကတ္တရာလမ်း ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ခဲ တွေ့ဖူးသည်။ အဆိုပါ ကျောက်များလည်း အရောင်းအဝယ် မလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။ ဘာရော့မှ ဖြတ်ရန်လည်း အစီ အစဉ်မရှိခဲ့ပါ။ သို့ပါ၍ . . .

“အစ်ကိုတို့ပြောတဲ့ ကျောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူး”ဟု ဖြေလိုက်မိသည်မို့ . . .

“ဟာ ကိုစိုးထိုက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုသိန်းတင်နဲ့ အတူ ကိုစိုးထိုက်တို့ ရေစည်ပိုင်းနားက လာယူသွားတာလေ”

ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားနေစဉ် ကျွန်တော့် အိမ် ရေစည်နားတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းတင် ကျောက်တုံး

တစ်တံး လာထားသွားသည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ဘယ်
အချိန်က ပြန်ယူသွားသည်ကိုပင် ကျွန်တော်သတိမထားမိလိုက်
ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရေစည်သည် သုံးရေ ချိုးရေအဖြစ် သုံးသော
ရေစည်ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲသည်လည်း
ရေနှင့်သဲ ဖုန်၊ ရွံ့တို့ဖြင့် ပေကျဲနေသည် တန်ဖိုးရှိသော ကျောက်
ဟု လုံးဝအထင်မရှိခဲ့ပါ။ သို့တော့ 'မြတ်ဈေး' ပင် မေးလာပြီမို့
ကျွန်တော် တုံ့ပြန်နေမိသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမသိဟုပင် ဖြေလိုက်
မိပါသည်။

အမှတ်မထင် ကျွန်တော်အကြော်ရောင်းပြီးအပြန် ည (၇)
နာရီလောက် ရေချိုးနေစဉ် လွန်ကားတစ်စင်းသည် ကျွန်တော့်
အိမ်ရှေ့အထိ ရောက်ရှိရပ်တန့်ပြီးသည်နှင့် . . .

"ကိုစိုးထိုက် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပါ။ ပဲခူး (ပရီး)
ကို သွားရအောင် ကိုစိုးထိုက်ပါမှ ကောင်မလေးတွေ အိမ်မှာ
တည်းရမှာဗျ" ဟု ကျွန်ုပ်တို့သားဖြစ်သည့် ကိုသိန်းတင်က မွန်သံ
ဝဲဝဲဖြင့် ပြောသည်။

"ကိုစိုးထိုက်ပါမှ ကောင်မလေးတွေအိမ်မှာ တည်းရမှာ
ဗျ" ဟူသော စကားသည် ထူးခြားနေပါသည်။ ကိုသိန်းတင်
ဘာလည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောသည်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ကျောင်းနေမက် သူငယ်ချင်း လူပျိုပေါက်တွေက ကျွန်တော့်
ကို . . .

“သိပ်စွဲတဲ့ကောင်”ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ စကြာ နောက်ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူမဟုတ်၊ ဗလင်းတန်မပြည့်၊ ရုပ်ကဆိုးဆိုး၊ လူတဝိန်ပိန် အသားက မွဲခြောက်ခြောက်၊ အသံကပြာတာတာ ကျန်းမာရေးက ခြုံခြာသူဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်မှာ ‘စွဲတဲ့ကောင်’ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ပြောစရာတော့ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများမှာ လူပျိုစိတ်ဖြင့် ပိုးကြပန်းကြတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းက သူတို့ကို ပြန်မချစ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်တော့ မောင်ရင်းနှမလို ခင်သွားကြတာ များသည်။ ဤသည်ကို ရည်ညွှန်းကြဟန်တူပါသည်။

သူတို့က ပိုးကြပန်းကြ ချစ်သူရှာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ချစ်သူမရှာ မိတ်ဆွေရှာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိန်းကလေးရှင် မိဘများက ကျွန်တော့်ကို ယုံသည်။ သူတို့သမီးကို အပ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မောင်နှမလို စောင့်ရှောက်သည်။ ယခု ကိုသိန်းတင် ပဲခူးကိုခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မမလေးများ အိမ်တည်းခိုလိုဟန်ရှိသည်။

“ကိုရိုးထိုက် အမေကြီးကို ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းပါမယ်” ဟု ကိုသိန်းတင်က ထပ်ပြောသဖြင့် အမေကို ခွင့်တောင်းကာ ဘုရားကန်တော့ အမေကို ကန်တော့ပြီး ည (၇း၁၅)နာရီ ရန်ကုန်မှ စထွက်ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားသည် အသစ်စက်စက် မဟုတ်
သော်လည်း ဆေးအသစ်၊ အင်ဂျင်ကိုင်ပြီး အသစ်ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။ အဖြူရောင် ဂျစ်ကားလေးသည် အလွန်မြန်သည်။
ခေါင်းခန်းတွင် ယာဉ်မောင်း၊ အလယ်တွင် ကိုသိန်းတင်၊ ညာ
ဘက်တွင် ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ခန်းတွင် ကိုသိန်းတင် သူငယ်ချင်း တောင်ဥက္ကလာ
အုပ်စုမှ သုံးယောက်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တံတားကလေးမှ
သုံးယောက်၊ စုစုပေါင်း ကိုးယောက်ဖြစ်သည်။ ယာဉ်မောင်းက
အမောင်းကျွမ်းပါသည်။ ကိုသိန်းတင်လည်း ကျွမ်းသည်။
ကျွန်တော်လည်း လိုင်စင်မရှိ၊ ယာဉ်မောင်းတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသိန်းတင် သူငယ်ချင်း ယာဉ်မောင်း ကိုစန်းမြင့်သည်
စက်ပြင်ဆရာဟုလည်း သိရသဖြင့် လမ်းခရီးအတွက် မပူရ၊
သို့သော် ယာဉ်မောင်းနှုန်း ဖိုင်များလွန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။
စက်ပြင်ဆရာဟူသော စိတ်ကြီးဝင်နေပုံရသည်။

လှည်းကူးတံတားအတက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာ
သည့် ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် သတိထားကြည့်
လိုက်တော့ သံချောင်းတွေတင်လာသော ကားနောက်ဘက်
သံချောင်းအစွန်းများ အောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကား
ခေါင်းပိုင်းရောက်နေတော့သည်။ ရှေ့သုံးပေလောက် တိုးလိုက်
လျှင် ဂျစ်ကားပေါ်ပါ လူအားလုံး သံချောင်းများ တံစို့ထိုးပြီးသား
ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သည်းထိတ် ရင်ဖိုပင်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းခဲ့

ကြသည်။ အင်းတကော်အကျော် တောရိပ်ကျသော နေရာ တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့၏ လွစ်ကားမှန်တစ်ချပ်လုံး သင်္ကြန်ရေ အပက်ခံရသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ကားရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်ရာ မှန် တစ်ချပ်လုံး သွေးများပေကျနေတော့သည်။ ညဌက်တစ်ကောင် အား အချိန်နှင့် တိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးကာ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီး ဆက်မောင်းခဲ့ကြသည်။

ပဲခူးမြို့ ဆံတော်တွင်းလမ်းရှိ အပျိုကြီး မကြည်ဝင်း အိမ်သို့ ရောက်တော့ မကြည်ဝင်းအမေ ဒေါ်အေးကျင်နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုအောင်သိန်းတို့မှ ကြိုကြသည်။

မကြည်ဝင်းနှင့် မကြည်ဝင်းတို့ သူငယ်ချင်း မမ (၁၀)ဦး ပဲခူး 'ညွန့်' ရုပ်ရှင်တွင် 'ရွှေချည်ငွေချည် တန်းပါလို့' ရုပ်ရှင် ည (၉း၃၀) နာရီပွဲ သွားကြည့်ကြသည်ဟု သိရသဖြင့် နာရီကြည့်ရာ ည (၉း၀၅)နာရီသာ ရှိသေးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံကို လိုက်ပြီးခေါ် သည်။ မကြည်ဝင်း ပြန်လိုက်လာလျှင်ပင် ညစာကိစ္စ ယနေ့ည တည်းခိုရေးကိစ္စ အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပဲခူးသူ မမ (၁၀)ဦးစလုံး သူတို့ အလွန်ကြည့်ချင်သော ရုပ်ရှင်ကားကို မကြည့် တော့ဘဲ မကြည်ဝင်းအိမ်သို့လိုက်ခဲ့ပြီး ညစာချက်ပြုတ်ကျွေးပြီး မှ မိမိအိမ် မိမိပြန်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုခင်၍ ကျွန်တော် မျက်နှာငယ်မှာစိုး၍လည်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။

မနေ့ညက မကြည်ဝင်းတို့အိမ်မှာ အဆင်ပြေသလို အိပ်ကြတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်းတင် အတူအိပ်ရသည်။

အိပ်ရာထဲ ရောက်မှ ကိုသိန်းတင်ကို ကျွန်တော်က-

“ပဲခူးကို ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးကြည့်တော့-

“ဒီညနေပိုင်းက ကိုစိုးထိုက်အိမ် ရေစည်နားမှာ ခေတ္တ
ထားခဲ့တဲ့ ကျောက်အရောင်းအဝယ် ပြန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က
ပွဲခပဲ ရတာပါ”

“ပွဲခ ဘယ်လောက်ရသလဲ” လို့ စပ်စုမိလိုက်တော့... .

“ဒီလွှပ်ကားတစ်စီးရလိုက်တာ ဒီလွှပ်ကားကို ပဲခူးအထိ
အသွားအပြန်မောင်းကြည့် မကြိုက်ရင် ငွေသားတစ်သောင်း
ပေးမယ် ကြိုက်ရင် လွှပ်ကားအပိုင်ယူဆိုလို့ ဒီပဲခူးကို လာကြည့်
တာ” ဟု ကိုသိန်းတင်က ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှနားမလည်သောကိစ္စမို့ ဆက်မမေး
တော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲတွင် နံနက် (၈) နာရီ
နံနက် (၉:၃၀) နာရီ ရုံးတက်ရမည့်သူများရှိသလို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် နံနက် (၈) နာရီမှ (၁၁) နာရီထိ အကြော်ရောင်းပြီး
(၁၂) နာရီကျောင်း တက်ရမည်။ ပဲခူးမှ နံနက် (၅) နာရီ ပြန်
ထွက်မှ အားလုံးအဆင်ပြေမည်မို့ ယနေ့နံနက် (၄) နာရီတွင်
အားလုံးအိပ်ရာထကြသည်။

အဒေါ် ဒေါ်အေးကျင်၊ မကြည်ဝင်းနှင့် ကိုအောင်သိန်း
တို့မှ ကောက်ညှင်း ထမင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော် ကြွေးသည်ကို
စားကြသည်။ စားသောက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရန် ကားပေါ်သို့ အချို့
ရောက်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားဝတ်ချပြီးသည်နှင့်

အဒေါ် ဒေါ်အေးကျင်အား ဆက်လက်ကန်တော့သည်။ အဒေါ်
ဒေါ်အေးကျင်ကလည်း ဆုပေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုသိန်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက လှောင်ပြီး ပြီးကြ
သည်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြီးသည်ကို ကျွန်တော်ရိပ်မိ
ပါသည်။ ကျွန်တော့်အကျင့်ကလည်း မိမိအိမ်ကထွက် အမေ့ကို
တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှပြန်လွှင် မိမိတည်းခိုရာ အိမ်အကြီးအကဲ
များကို အမြဲကန်တော့လေ့ရှိသည်။ အလေ့အကျင့် တစ်ခုလို
ဖြစ်နေပါသည်။

နံနက် (၄:၅၀)နာရီ မကြည်ကြည်ဝင်းတို့အိမ်မှ အထွက်
လမ်းထိပ်တွင် ရွှေမော်မောစေတီတော်ကြီး အရှက်ဆွမ်းကပ်
ချိန်နှင့် ဆုံသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရန် တောင်းဆို
ရာ ကိုသိန်းတင်တို့က ဘုရားပေါ် သိပ်မတက်ခွင့်ရှိ ကျွန်တော်
တစ်ဦးတည်း အမြန်တက်ပြီး ဘုရားဖူးကာ အပြေးဆင်းလာခဲ့
သည်။

ပဲခူးမှ နံနက် (၅:၀၀)နာရီလောက်တွင် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကားပေါ်တွင် အလာတုန်းကအတိုင်း စီးခဲ့ကြသည်။
ကျွန်တော်က ညာဖက် ခြေထောက်အား လှစ်ကား၏ရှေ့ဘီး
ဘီးဖုံးပေါ် တင်ထားလေ့ရှိသည်။ အင်းတကော်မြို့ရောက်သော
အခါ နွားနို့ကောင်းသည်ဆိုသဖြင့် နွားနို့သောက်ကြသည်။
ကားပြန် ထွက်မည်လုပ်တော့ ကိုသိန်းတင်က-

“ကိုစိုးထိုက် အလယ်မှာစီးပါလား ကျွန်တော်အပြင်ဖက်
က စီးချင်လို့”ဟု ပြောပါသည်။ ကိုသိန်းတင်က ကားပိုင်ရှင်

ဖြစ်သလို ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော် လိုက်လျောရပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဂျစ်ကားသည် ပုံမှန်နှုန်းထက် သာလွန်သော အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြန်လွန်းသောနှုန်းဖြင့် မောင်းနေစဉ် ပဲခူးဖက်မှအလာ လှည်းကူး မြို့တွင်း မဝင်မီ တစ်မိုင်ခန့် အကွာလောက်တွင် လမ်းပြုပြင်နေ အဆောက်အဦတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအဆောက်အဦကို အဝေးမှ မြင်ရသလို ရန်ကုန်မန္တလေး (ပဲခူး) ကားလမ်းသည် များသော အားဖြင့် ဖြောင့်ဖြူပါသည်။ မျက်စိမြင်ကွင်း ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကားပေါ်ပါ အခြားစွန့်ဦးမှ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်သံတည်းဆိုသလို...

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကွဲတွေ ကွဲတွေ” ဟု အော်ပြောသဖြင့်...

“ဘယ်မှာလဲ” ဟုမေးလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကားမှာ ကားညာဘက်သို့ တိမ်းစောင်းလျက် ကားလမ်းနှင့် ပွတ်တိုက်သွားပြီး ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးအား တိုက်မလို ဖြစ်သွား ကာ...

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”ဟူသော အသံကြားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားမှာ ကားလမ်းအလယ်တွင် ကားဘီးလေး လုံးစလုံး မိုးပေါ်ထောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သတိရတော့ ကားအမိုးကိုင်းတန်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။ အခြားလူများ မရှိကြတော့။ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားလမ်းလယ်မှာ မှောက်နေသဖြင့် စစ်ကားကြီးပေါ်ပါ အမျိုးသမီးများ အော်ဟစ်

နေသံများကြောင့် လယ်ထဲမှ လယ်သမားများ ရောက်ရှိလာပြီး ကားကို ဝိုင်းထောင်ပေးကာ လမ်းဘေးရွှေ့ပေးကြသည်။ လူနာများအား စစ်ကားပေါ်တင်ပြီး လှည်းကူးဆေးရုံသို့ ပေးပို့ကြရသည်။

ကားပေါ်ပါ ကိုးဦးအနက် ကျွန်တော်တစ်ဦးသာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် နေရာချင်းလဲစီးသည့် ကိုသိန်းတင်ခံမြှာ ကားနှင့် လမ်းပွတ်ဆွဲသွားစဉ် ခြေသလုံးသား ပြတ်ကျ ကျန်ခဲ့သဖြင့် ပေါင်သားလှီးကာ အစားထိုး ကုသခဲ့ကြရသည်။ ယနေ့အထိ အသက်ရှင် နေထိုင်ရသော်လည်း ခြေသလုံးဒဏ်ရာကတော့ သေရာရှင်ရာပါခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ (မဆင်မခြင် ဗိုင်းရှန်း ပိုမောင်းသည့် ပြစ်ဒဏ်ဟုဆိုရလေမည်လားမသိ)

မှတ်ချက်။ ။ အဆိုပါ ကားမှောက်နေရာသည် မကြာခဏ လူစားလဲတတ်သည်ဟု ဒေသခံအချို့က ယုံကြည်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားမှောက်စဉ်က ကူညီခဲ့သော စစ်ကားပေါ်မှ ယာဉ်မောင်းဆရာနှင့် အမျိုးသမီးများ၊ တောင်သူဦးကြီးများ၊ ဝပ်ရှောဆရာ ဦးသောင်းနှင့် လှည်းကူးဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူများအား ဤစာစုဖြင့် မှတ်တမ်းပြု ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ယာဉ်မောင်းမကျွမ်း စရီးသည့်လွမ်းပေရော

၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း (၉)ရက်
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁၄)ရက်

ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆုဆွဲမြှင့်ပွဲသို့
ရန်ကုန်မြို့မှ စာပေပညာရှင်များ သီးသန့်လိုက်ပါ တက်ရောက်
ခွင့်ရရှိရေးအတွက် စီမံချက်ရေးဆွဲ၍ သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြရန်
တာဝန်ရှိသူများမှ ကျွန်တော်အား လမ်းညွှန်လာသဖြင့် စီမံချက်
ရေးဆွဲတင်ပြခဲ့ရာမှ ပခုက္ကူမြို့သို့ သွားရောက်ခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ယခုနှစ် (၁၉၉၉ ခုနှစ်အတွက် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာပေ
ဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲ)အား ပခုက္ကူမြို့တွင် (၁၇-၁-
၂၀၀၀)နေ့၌ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်သဖြင့် တာဝန်ရှိသူများ၊ ဆုရစာပေ
ပညာရှင်များ၊ ပညာရည်ချွန်ကြသည့် ကျောင်းသူ/သားများ၊
ဆုရရှိသူများအား ကြီးကြပ်သူများ၊ အထူးဖိတ်ကြားခံရသူများ
သည် (၁၄-၁-၂၀၀၀)နေ့ ညနေ (၆:၀၀)နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ
စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

(၁၅-၁-၂၀၀၀) နေ့ မွန်းလွဲ (၆း၃၀) နာရီအချိန်တွင် ပခုက္ကူပညာရေးကောလိပ်ရောက်ပြီး တစ်ညတာ အနားယူ (၁၆-၂-၂၀၀၀) လေ့လာရေးခရီးထွက် ဘုရားစုံဖူး။

(၁၇-၁-၂၀၀၀)နေ့ ဆုပေးပွဲတက်ရောက်ကြပြီး ဆုပေးပွဲပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည်လည်း အဆောင်ကို ပြန်ကာ နေ့လည်စာ စားဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေ့လည်စာစားနေသည့် ပညာရေးကောလိပ် စားသောက်ဆောင်သို့ ဦးလေးဘိုး (ပခုက္ကူဦးဘိုးဖေ)သည် ဘေးတစ်ဖက် တစ်မျက်မှ လူတစ်ဦးစိတွဲလျက် ရောက်ရှိလာသည်။

နည့်သည်များ ပြန်ကြမည်မို့ တစ်ဦးချင်း လိုက်လံ နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးလေးဘိုး၏ ပင်ကိုယ်သံကိုက ဂရုဏာသံလို မျိုး (သို့) ထူးခြားသံလိုမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဦးလေးဘိုး၏ နှုတ်ဆက်စကားသံကြားသူတိုင်း ကိုယ့်အမိအဖ၊ အဘိုးအဘွားအရင်းနှင့် ခွံခွာရတော့မလို ခံစားရသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသလို ဖြစ်ကြသည်။

စားသောက်ပြီးသူအားလုံး အပြန်ခရီးအတွက် သတ်မှတ် ယာဉ်၊ သတ်မှတ်ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူထားကြပြီးဖြစ်သည်။ ဦးလေးဘိုးက ကားထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေဆဲ ယာဉ်တစ်စီးချင်း ပေါ်တက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ ဦးလေးဘိုးက ထိုမျှနှင့် ကျေနပ်ပုံမပေါ် မျက်ရည်မခိုင်သူတို့ မျက်ရည်ကျကြသည်။ များသောအားဖြင့် အမျိုးသမီးများဖြစ်သည်။

ဦးလေးအုံးက လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ်ကင်းစွာ ချောမောစွာဖြင့် မိမိလိုရာခရီးရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။ ဦးလေးအုံး၏ ဆုတောင်းပေးသံကိုလည်း ကျွန်တော်နားထဲမှာ စွဲနေသည်။ စာပေအပေါ် အနာဂတ်လူသားတွေအပေါ် အနာဂတ်နိုင်ငံတော်အပေါ် စေတနာပျိုးခင်းအဖြစ် စာပေရန်ပုံငွေစိုက်ပေးခဲ့သည်မှာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလှပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပခုက္ကူပညာရေးကောလိပ်မှ မွန်းလွဲ (၁၃၀) နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာဖြစ်ကြသည်။

ပခုက္ကူပညာရေး ကောလိပ်မှအထွက် တာဝန်ရှိသူများ၏ လက်တွေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်နေဟန်၊ အညာသံ၊ အညာဟန်နှင့် နှုတ်ဆက်နေပုံတို့ကိုလည်း မေ့နိုင်စရာမရှိတော့ပေ။

အချို့က ပခုက္ကူဇက်ဆိပ်အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။

အချို့က တစ်ဖက်ကမ်း လက်ပံခြေပေါ်ဆိပ်ကမ်းအထိ ပို့ပေးကြသည်။

အချို့က ပုဂံရွှေစည်းခုံဘုရားအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ပုဂံ၊ညောင်ဦး ပြန်းဆက်မှ တာဝန်ရှိသူများကလည်း လက်ပံခြေပေါ်အထိ လာကြိုနေကြသည်။ စနစ်ဇယားကျလှသည့် အစီအစဉ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာသော ယာဉ်တန်း၊ ပုဂံဒေသကို ရောက်တော့ ညနေ(၁၃၀)နာရီရှိနေပြီ။ ရွှေစည်းခုံဘုရားကို စဝင်မည်လုပ်တော့

“၂၁ ရာစုအကြို လူထုအစည်းအဝေးနှင့် နီးနှောဖလှယ်ပွဲ”

ဟူသော ခန့်ညားထည်ဝါသည့် လမ်းမြတ်မုခ်ဦးဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကြံ့ဆိုနေပေသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းဖြတ်သန်းပြီး ရွှေစည်းခုံစောင်းတန်း အလယ်ပေါက်နေရာတွင် ယာဉ်ရပ်နားကာ ဘုရားဖူးကြသည်။

ဘုရားဖူးချိန် (၁၅) မိနစ်သာ ပေးနိုင်သည်။ ကြုံတုန်း ကြုံခိုက်ပြတိုက်ကို လေ့လာခွင့်ရစေရန် ပုဂံညောင်ဦး ပြန်/ဆက်မှ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ပြတိုက်ပိတ်ချိန် ဆိုင်းငံ့ပြီး လေ့လာခွင့်ရစေပါသည်။

ပြတိုက်အတွင်းဝင်သည်နှင့် ညနေ (၄:၃၀) နာရီ ကားပြန်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကို သတိပေးလိုက်သည်။

အချို့က ပြတိုက်ကို အကြိမ်ကြိမ်လေ့လာဖူးကြသည်။ ရောက်ဖူးကြသည်။ အချို့က အခုမှပင် တအံ့တဩမြင်ဖူးကြသည်။ ကြည့်၍မဝ ရှု၍မဝဖြစ်နေကြသည်။ အချိန်ကိုလုနေရသဖြင့် ယာဉ်တန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အချို့အချို့ အနည်းငယ်လှပြီး ပြတိုက်ရှေ့ အမှတ်တရဓာတ်ပုံဖိုက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပုဂံကို အရောက်များသဖြင့် ပြတိုက်ကြီး၏ အရိပ်တစ်နေရာတွင် နားနေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်နားထဲသို့

“ကိုစိုးထိုက်-ကိုစိုးထိုက်”

ဟူသောခေါ်သံပြင်းပြင်းရောက်လာသည်။ ထိုအသံသည်ဆရာ
ဦးကျော်အောင် အသံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။
ဆရာအသံလာရာဆီသို့ ကျွန်တော်အရောက်သွားလိုက်ပါ
သည်။ ဆရာက

“ကိုစိုးထိုက် . . . ကျွန်တော်တို့ စာပေအဖွဲ့ဝင်တွေ
ပြုပြင်တဲ့ပုဂံဘုရား အမှတ် (၇၆၂) ကို နေမကွယ်ခင် အရောက်
သွားရအောင် စီစဉ်ပါ။ ကိုစိုးထိုက်က ဒေသရင်းနှီးပြီးသားမို့
လမ်းပြပါ”ဟု

လမ်းညွှန်သဖြင့် ပြန်ကျဲနေသော ပရိသတ်ကို အမြန်
စုပြီး သတ်မှတ်ချိန် (၄း၃၀) နာရီတွင် ကိုယ့်ကားကိုယ့်လူစစ်ပြီး
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကား (၄) စီးလုံး လူစုံမစုံ လိုက်
မေးနေသဖြင့် ကိုယ့်ကားကိုယ် မစိစစ်မီ လမ်းပေါ်ကနေ

“စုံပြီလား”ဟု မေးရာ

“စုံပြီ”ဆို၍ ကျွန်တော်တို့ကား ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူထား
ပါဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ပါရမည့်ကားသည်
ပြတိုက်နှင့် ကိုက် (၁၀၀)လောက်အကွာ ဆီးပင် (ဇီးပင်) တစ်ပင်
အနားတွင် နေရာယူထားသည်။ နောက်ကားများ လာရောက်
တန်းစီခိုင်ရန်စောင့်ရင်း ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေနှင့် ကားပေါ်ပါ အမျိုးသား
သုံးလေးဦးတို့ ငယ်မူပြန်တော့သည်။

ဆီးသီးကောက်သူကောက်သည်။ အပင်လှုပ်သူလှုပ်ကြ
သည်။ ရသမျှဆီးသီးမျှတ စားကြသည်။ ဆီးသီးကလည်း
အမှတ်တရဖြစ်သည်။ အပင်တွင် ဝင်းမှည့်နေသည်က သွားရေ

ယိုလောက်သည်။ အသီးကလည်း ပေါသည်။ လှုပ်ပေးသူ လှုပ်ပေးသဖြင့် ကောက်ယူသူပင် မနိုင်နိုင်။

အားရပါးရ ကောက်ကြပြီး ကားပေါ်ပါသူတို့အား မှုတ ဝေငှပေးသည်။ အားလုံးကလည်း ရေဆေးဖို့ပင်မတွေးတော့ . . . ဆီးသီးလေးများအား လက်ကလေးနှင့် ဟိုပွတ် ဒီပွတ် လုပ်ပြီး စားကြသည်။ မြေပေါ်မှ ကောက်လာသဖြင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နိုင်သည်ကိုပင် မတွေးကြတော့။ ဆီးသီးကလည်း အမှတ် တရဆီးသီးပင်။ အားရပါးရ စားလိုက်ကြတော့

“အားပါးပါး . . . ချဉ်စုပ်နေတာပဲ”ဟု အော်ကုန်ကြတော့ သည်။ အချိန်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်တော့ . . . တစ်ယောက်လို နေသည်။ ထိုသူက ဒေါ်တင်အေး (တင်လေးနွယ် -မေမြန်မာ)။

မြတ်စွာဘုရား . . . ပြတိုက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် အထူးအခွင့်အရေးပေးပြီး အချိန်နောက်ဆုတ် ဖွင့်ပေး ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ပြတိုက်ကထွက်တာနှင့် ပြတိုက်ဝန်ထမ်းများက နောက်ကလိုက်ပိတ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းအားလုံး ထွက်ရန်ပြင်နေသဖြင့် ပြတိုက်ဝန်ထမ်းများ က . . . ပြတိုက်ကြီးကို ပိတ်ပြီးနေပြီ . . .

အပျိုကြီးမမ ဒေါ်တင်အေး . . . တဝဂ္ဂထဲတွင် အပိတ် မခံရဘဲ ပြတိုက်ထဲတွင် ပိတ်မိနေပြီဆိုတာ ရိပ်မိသဖြင့် . . . ကျွန်တော့်မှာ ကိုက် (၁၀၀)လောက်ကို ပြန်ပြေးသွားပြီး ပြတိုက် တာဝန်ရှိသူများနှင့် ညှိနှိုင်းကာ ရှာဖွေရတော့သည်။

သုကတော့ တရားတွေရနေသည်လားမသိ။ ဂုဗ္ဘရုပ်ပွား
တော်ရှေ့တွင် တရားထိုင်နေဆဲ။ သူ့နာရီတွင် (၄:၃၀) နာရီ
နှိုးစက်ချပြီး . . . တရားထိုင်နေသည်ဟု အဖြေပေးသည်။

သူ့ နာရီကပင် နှိုးစက်မည်ရန် . . . နောက်ကျနေသည်
လား။ ကျွန်တော်တို့နာရီတွေကပဲ မြန်နေသလား (သို့မဟုတ်)
ပုဂံဘုရား အမှတ် (၇၆၂) သို့ နေမဝင်မီ အရောက်သွားချင်သော
ဆန္ဒကပင် စောနေ၍လားမသိ။ ဒေါ်တင်အေးတစ်ယောက်
ပြတိုက်ထဲတွင် ပြတိုက်စောင့်ဖြစ်ခဲ့မလို့ . . . ကံသိပေလို့။

လူပုံအလယ် . . . ပြောကြစကြ နောက်ကြတော့
ဒေါ်တင်အေး ချွတ်နေလိုက်သည်မှာ အပြန်ခရီးတစ်ခုလုံးပင်။

ကျွန်တော်တို့ ပုဂံဘုရားအမှတ် (၇၆၂) သို့ ရောက်ရှိ
ဖူးမြော်ကြပြီး ပရိတ်ရွတ်ကြ ဂုဏ်တော်ပွားကြ ကန်တော့ကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ စာပေအဖွဲ့ဝင်များ ပြုပြင်လှူဒါန်းထား
သော ပုဂံဘုရားအမှတ် (၇၆၂) တွင် မှန်ဦးတစ်ဆောင်အား
(စာရေးဆရာ မောင်ဟေမာ) မိသားစုမှ တစ်ဦးတည်း ဒကာ
အဖြစ် လှူဒါန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုဂံဘုရားအမှတ် (၇၆၂) ဖူးမြော်ပြီး ပုဂံရောက်လျှင်
အလိုတော်ပြည့်ရောက်သင့်တာမို့ . . . အလိုတော်ပြည့်ဘုရား
သို့ ပို့ပေးကြသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁) ရက်နေ့ အလိုတော်
ပြည့်ဘုရားရှေ့တွင် ဇရပ်တန်ဆောင်းမရှိ။ ယနေ့ တွေ့လိုက်
ရသော ဇရပ်တန်ဆောင်းကြီးမှာ မြန်မာမှုလက်ရာအပြည့်နှင့်
အံ့ဩဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အလိုတော်ပြည့်ဘုရားတွင် အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ညနေ (၅း၃၀)နာရီတွင် ထမင်းစားနိုင်ရေးအတွက် မာလာသီဂီ ထမင်း ဆိုင်သို့ အရောက်သွားကြသည်။

ယနေ့အပြန်ခရီးသည် မိမိစရိတ်နှင့် မိမိဖို့... အချို့ တိုးတိုးဝင်း ထမင်းဆိုင်သို့ သွားစားကြသည်။ တိုးတိုးဝင်း ထမင်း ဆိုင်နှင့် မာလာသီဂီထမင်းဆိုင်မှာ တစ်ဖာလုံလောက်ဝေးသည်။ တိုးတိုးဝင်း ထမင်းဆိုင်က အပြန်လမ်းတွင်ရှိသည်။ လူကွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကားထွက်လာရင်တောင် ဖြတ်တားရနိုင်သည်။

တိုးတိုးဝင်းထမင်းဆိုင်တွင် ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေ၊ ကျွန်တော်၊ မမိုးမိုး (မြသုဇာမွန်)က တစ်ဝိုင်း၊ ဒေါ်တင်မွှေး (မွှေးငယ်ငယ်)၊ ဒေါ်တင်အေး (တင်လေးနွယ်-မေမြန်မာ)က တစ်ဝိုင်း၊ ဒေါ်မိုးမိုး (နည်းပြ-မြန်မာစာ၊ ကြည့်ပြင်တိုင် ကောလိပ်နှင့် ပညာရေးအဖွဲ့) က တစ်ဝိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် မရင်းနှီးသော နှစ်ဝိုင်းရှိ သည်။ စားချိန် မိနစ် (၃၀) ပေးထားသည်။

ဘာအခက်အခဲမှ မတွေ့နိုင်။ အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ မြန်မြန်စားပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်ကြရမည်ပေါ့။ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာတာက စားပြီးတော့ အပေါ့အပါးသွားချင်ကြသေးသည်။ တိုးတိုးဝင်း ထမင်းဆိုင် နောက်ဘက် သတ်မှတ်ရေအိမ် (အိမ်သာ) ကို သွားကြသည်။

လူစုံပြီအထင်ဖြင့် ဆရာဦးသန်းမောင်တို့ ယာဉ်စထွက် သောကြောင့် အခြားကားများပါထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွှေဆုံးက ဆရာ ဦးသန်းမောင်တို့ကား၊ နောက် စာပေဆုရအဖွဲ့ကား၊

နောက်ပညာရေး အဖွဲ့ကား၊ နောက်ဆုံးကားက ကျွန်တော်တို့ ကားဖြစ်နေတော့သည်။ ဤလေးစီးတွင် ကျွန်တော်တို့ကားက နှာစေးချောင်းဆိုး လုံးဝမဖြစ်ခဲ့။ ကျန်ကားများက တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

အချိန်တွေ မကုန်သင့်ဘဲ ကုန်ခဲ့သည်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ရွှေကား သုံးစီးကျော်တက် သွားကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကား မထွက်ရသေး။ အကြောင်းက ပြတိုက်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော ဒေါ်တင်အေးနှင့် ဒေါ်တင်မွှေးကျွန်နေ၍ဖြစ်သည်။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်ပြီး လမ်းမှာတွေ့ရင် ကောက်တင်စနစ် ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် ဒေါ်တင်အေးကို တွေ့ရပြီး ဒေါ်တင်မွှေးကို မတွေ့ရ. . . တိုးတိုးဝင်းဆိုင် ပြန်ပြီး သွားရောက်မေးတော့လည်း မသိကြသဖြင့် ထမင်းဆိုင်နောက် ဝင်ပြီး

“မမွှေးရေ. . . မမွှေးရေ”ဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ခေါ်လည်း ထူးဖော်မရ. . . ဒုက္ခတော့ပေးပြန်ပြီ. . . ထမင်းဆိုင်နောက် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် အညာလှည်းများ ပြည့်နက်နေသည်။ အညာဘုရားပွဲကို ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းကြီးလှည်းကြားတွင် မမွှေး ရွာလည်နေပုံရသည်။ အကွေ့တစ်ထောင် အကောက်တစ်ထောင် ဝက်ပါထဲ မမွှေး ရောက်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရွက်မနေနိုင်။ မမွှေးကို တော်ခေါ်နေရသည်။ နေရောင်လည်း မရှိတော့ အလင်းရောင်လည်းပျောက်နေပြီ။

အလိုတော်ပြည့် ဘုရားဖူးစဉ်က မကြာသေးမီ ဒီရက်ထဲ တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ ညနေဆည်းဆာအချိန် ပုဂံမှ မပြန် လိုဟုဆိုကာ . . . ဘုရားတစ်ဆူပေါ်မှ ခုန်ချသေကြောင်းကြံခဲ့ ကြောင်း သတင်းက ကျွန်တော်တို့အားလုံးနှင့် ပုဂံဒေသရှိ လူ အားလုံးကြားသိထားပြီးဖြစ်သည်။

“မမွေး . . . ကတော့ အဲဒီလို မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူး” ဟု အားလုံးက အကောင်းဘက်က တွေးကြသည်။

“အပျိုကြီးမေ . . . ရန်ကုန်မှာ ကြင်ယာမတွေ့လို့ ပုဂံမှာ လိုက်ရှာနေလားမသိဘူး” ဟု နောက်ပြောင်သူက နောက် ပြောင်ကြသည်။ ထိုအချိန် ဒေါ်တင်စေးက

“မမွေးနှင့် ကျွန်မ ရေအိမ်တစ်ယောက်တစ်ခန်း တက် တာ ကျွန်မထွက်လာတော့ မမွေးရေအိမ်အခန်းသော့ ခတ်ထား တာ တွေ့ခဲ့ရတယ်” ဟုဆိုလာသည်။ ဒေါ်တင်စေးပြောမှ ပိုပြီး ခိုးရိမ်လာရတော့သည်။ ခိုးမှောင်လာလေ ခိုးရိမ်ရလေဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုကြားထဲ ဘယ်လိုမှ ရွာရမည်မဟုတ်။ အသံချဲ့စက် ငှားပြီး လိုက်အော်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်တော့သည်။

- ကံကောင်းပါပြီ။
- မမွေးဇေးကြီးသုတ်ပြာ ရောက်လာပြီ။
- သူ့မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေပုံရသည်။
- မျက်စိလည်နေခြင်းပင်။

“တော်ပါသေးဇဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမှာ ညအိပ်ရပြီဟု ထင်နေတာ” ဟုပြောတော့ မမွေးက

“ကျွန်မ... အပြန်လမ်းမှာ တစ်လမ်းလုံး မဆင်းတော့ပါဘူး၊ ကြောက်သွားပြီ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ဆိုလာသည်။ ထိုအချိန် ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေမှပင်

“ဟဲ့... အဲဒါဆို... ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တော့ ဆောင်ထား... ကားပေါ်မှာ ထွက်ကျရင် အားလုံးနံ့စေ့ ကုန်ဦးမယ်” ဟု ရယ်စရာအဖြစ်စလိုက်သည်။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကားသည် ရွှေဆုံးကားနှင့် နာရီဝက်ခန့် ကွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားသည် အလွန်ကောင်းသောကားဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ရွှေမှာသွားသော ဒေသကားကြီးနှစ်စီးကိုပင် ကျော်တတ်ပြီး မူလနေရာအမှတ်စဉ် နှစ်ကို ရောက်သွားရသည်။ ရွှေဆုံးကားကိုတော့ လုံးဝမတွေ့ရသေး။ နာရီဝက်ဆိုသည်မှာလည်း ၁၀ မိုင်၊ ၁၅ မိုင်ကွာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်သည် ရွှေဆုံးအမှတ် (၁) မော်တော်ယာဉ်အား မမှီနိုင်သေးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်တက်သွားသော အမှတ်စဉ် (၃) အမှတ်စဉ် (၄) ဒေသကားကြီး (၂) စီးကိုတော့ ကျော်တက်ခဲ့ကြပြီး မူလအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကားက အမှတ်စဉ် (၂) ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ လက်ရှိမောင်းနှင်လာသော ယာဉ် (၃) စီးတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကားက ထိပ်ဆုံးကဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။

ကားအဆတ်ပြတ်မည်ထင်လျှင် စက်မှုန်လျှော့ပြီး နောက်ကားကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မီးရောင်မြင်မှ စက်မှုန်ကို

တင်မောင်းသည်။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုရောက်လာသလို အအေးဓာတ်ကလည်း မှန်တွေ တံခါးတွေ ပိတ်ထားပါလျက် . . . ကားထဲကို အလိုလိုဝင်ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်တွင်ကားစီးရင်း အိပ်တတ်သူများကလည်း အိပ်နေကြသည်။ အနွေးထည်ဝတ်၊ ပုဝါလေး၊ စောင်လေးချုံပြီး ပုတီးစိတ်သူ၊ ဂုဏ်တော်ရွတ်သူများလည်း ရှိသည်။ နေဖက်ဘုန်းက တိုက်လွန်းလို့ ခပ်ခွာခွာနေခဲ့သူများ ယခုတော့ ချမ်းလွန်း၍ . . . တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တီးကပ်နေကြသည်။

ချမ်းလှမ်း အေးရမ်းမသိတဲ့ . . . မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး) စိုးတင့်ထူး (မအူပင်)တို့ကလည်း သီချင်းဆိုလိုက် ရယ်စရာ မောစရာများဖြင့် ကားပေါ်ပါသူများကို ပျော်စေသည်။ ရွှင်လန်းစေသည်။ သို့သော် ကားပေါ်ပါလာသူများက လိုသည်ထက် ပိုနေသည်ဟုယူဆပြီး မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ ချမ်းလွန်းချိန် အေးလွန်းချိန်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေး နေချင်၍လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ကျွန်တော်အမှတ်တရ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည (၈:၀၀) နာရီရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကားရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ကားများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပါလာကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား မီးရောင်ကြောင့် ရှေ့ကိုက် (၁၀၀) လောက်တွင် ထိုးသုတ် (သို့) ဆေးဖြူသုတ်ထားသော စည်ပိုင်းများက လမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပင်းချောင်းတံတားဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ချက်ခြင်း သတိရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လာတုန်းကလည်း တစ်ဖက်

ထိပ်က ပိတ်ထားသည်။ တံတားတည်ဆောက်ဆဲဖြစ်၍ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အထူးယာဉ်တန်း (VIP) ကား (၁၂) တန်အောက်မြတ်ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းအားလုံး ဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တံတားနှင့်လမ်းအား ဖြတ်သန်းခွင့်မပြုတားဆီးထားသော စည်ပိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသည့် (ဂစ်တာတီးနေသောလူ ၁၂ ဦးခန့်ရှိ) လူစုထဲ ကျွန်တော် လိုက်ပါသည့် ယာဉ်နောက်လိုက်အား တံတားဖြတ်ခွင့်ပြုပါရန် သွားရောက်ပြောဆိုခိုင်းရာ အဆင်မပြေဘဲ ပြန်လာသည်။

ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲမှ ပြန်လာသော (VIP) ယာဉ်တန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မည်သည့်ယာဉ်မှ ဖြတ်ခွင့်မပြုကြောင်းပြောသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရကြောင်း ပြောစွာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး အဆိုပါဂစ်တာဝိုင်းသို့ သွားရောက်မေတ္တာရပ်ခံကြည့်သည်။

“လမ်းလွဲကသွားပါ”ဟု ခပ်မာမာပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားတွေမှာ ကားရှေ့မှန်တွင် ကပ်ထားသော ဖူးစကတ်စာရွက်လေးတွင်

ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန

နှင့်

ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန

ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေဆုပေးပွဲတာဝန်

ဟု ကွန်ပျူတာစီထားသည့် စာတန်းလေးသာ ပါရှိသဖြင့် ဂီတာခေါက်နေသူတို့က မမြင်နိုင်၊ ပြစရာအထောက်အထား စာရွက်စာတန်းများကလည်း ရှေ့ဆုံးကားတွင်ပါသွားပြီမို့ ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာအထောက်အထားမှ ပြစရာမရှိ ဖြစ်နေသည်။

အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ကြသည် မရ၊ မေတ္တာရပ်ခံသော်လည်း ဂရုမစိုက်။ ရှေ့ကားဘယ်က ဖြတ်သလဲ မေးကြည့်တော့ ကားမှန်သမျှ လမ်းလွဲကပ် မောင်းရသည်ဟုသာ ဖြေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ နောက်ဆုံး အစွဲပေးပြီး လမ်းလွဲမှ မောင်းခဲ့ကြသည်။

ည (၈:၃၀) နာရီရှိနေပြီ။ လမ်းလွဲမှ နှစ်ပိုင်ခန့် မောင်းမိသည်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မီးရောင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်းရမည့် လမ်းကြောင်းကို ပြပေးသည်။ ပင်းချောင်းရေထဲမှ ဖြတ်မောင်းရမည်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါချောင်းတွင် (ယာယီ)ဘောတံတားရှိသေးသည် ထိုတံတားမှလည်း ဖြတ်ခွင့်မပြုဘဲ ယာယီတံတားနှင့် ယှဉ်လျက် ရေထဲမှ ဖြတ်မောင်းခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားလည်း ရေထဲမှ ဖြတ်မောင်းကြသည်။ ရေထဲသို့ (၁၀) ပေလောက်အရောက် ယာယီမောင်းက လမ်းပြောင့်တွင် ချောချောမွေ့မွေ့ မောင်းတတ်သော်လည်း ယခုလို သဘာဝလွန်လမ်းကို သဘောသဘာဝမသိ အတွေ့အကြုံ နည်းပုံရသည်။ သို့သော် လူငယ်တွေမို့ ဆင်ခြင်မှုနည်း၊ ဆုံးဖြတ်မှု မြန်၊ ဇွတ်တရွတ် မောင်းနှင်သော

ကြောင့် ကား 'တုန့်' သွားသည်။ ယာဉ်မောင်းမှာ "ဂီယာ" ပြောင်းပြီး လီဘာနင်းလိုက်တော့ ကားကပို၍ သဲထဲနစ်ပြီး ထွက်၍ မရတော့... ကျွန်တော်တို့ ကားထွက်၍ မရချိန်တွင် ယာယီ တံတားထိပ်ရှိ ခိန်းလွှားကားများကို တားထားသော ဝါးလုံးရှည် ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် မောင်းထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားနောက်မှ ယာဉ်တန်း နှစ်စီးကလည်း ရေစပ်တွင်ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော်တို့ကား ဆက်ထွက်၍ မရတော့ကြောင်း ခိပ်မိသဖြင့် ချက်ခြင်း ဆုံးဖြတ် ချက်များ ချရတော့သည်။

ကမ်းစပ်ရှိကားများ လူတွေဆင်းပြီး ကုန်ပေါ့ဖြင့်... တံတားမှ ဖြတ်ရန် ကားပေါ်ပါသူ အမျိုးသားများ ဆင်းတွန်းပြီး တစ်ဖက်ထိပ်မှ ဒေသကားများဖြင့် ဆွဲရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကားပေါ်ပါသူများမှာ စာရင်းအရ အမျိုးသား (၁၀) ဦးဆိုသော်လည်း တစ်ချို့က ပခုက္ကူအသွားခရီးထဲကပင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရင်းနှီးမှုအရ ကားပြောင်းစီးမှုရှိခဲ့သဖြင့် ကားတွင် အမျိုးသား (၅) ဦးသာ ရှိတော့သည်။

အမာခံအမျိုးသားမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေသာ ရှိသည်။ ကိုအေးသိုက်လည်း ကျွန်းမာရောမကောင်း၊ မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး)နှင့် စိုးတင့်ထူး (မအူပင်)တို့မှာလည်း သူတို့ကိုယ် သူတို့ပင် အနိုင်နိုင်ထိန်း နေရသည်... ဒီဒေသ ဒီခရီးကို ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံရှိသူမို့...။

“ဗိုလ်မှူး ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့ ကားပေါ်ပါ အမျိုးသမီးများ အားလုံးကို တာဝန်ခံပြီး ဒီချောင်းဒီတောစပ်က လွတ်အောင် ခေါ်သွားပါ။ ကားပေါ်မှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ်မျိုးစုံကြုံနိုင်ပါသည်။ အချိန်မီ ကားဆွဲတင်လို့မရရင် ကားမှောက်ပြီး ရေနဲ့ မျှောသွားနိုင်ပါတယ်” လို့ အသိပေးတော့မှ . .

ကားပေါ်ပါ အမျိုးသမီးများ ပိုမိုကြောက်လာကာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများ ယူငင်ပြီး ကားနှင့်ကပ်နေသော ဘောတံတားပေါ်တက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကပင် ကြီးကြပ်ပြီး ပထမဆုံး ချောင်းတစ်ဖက်ထိပ်၊ တံတားထိပ်ထိ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား လူး၊ ကုန် အလေးချိန် (ဝိတ်မရှိတော့)သဖြင့် ဒေရူးကားကြီးမှ သံကြိုးနှင့် ဆွဲ အမျိုးသားများမှ တွန်းအားပေးမှုဖြင့် တစ်ဖက်ကို ဆွဲတင်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

နောက်ကား နှစ်စီးမှ ပါလာသူအားလုံး အမျိုးသမီးများက ဘောတံတားပေါ်မှ ဖြတ်ကူးသွားကြသည်။ အမျိုးသားများက ကျွန်တော်တို့ကားကို တွန်းပေးရန် ရေထဲဆင်းကြသည်။ သို့သော် ဒေရူးကားကြီး (၂) စီးကို တံတားပေါ်မှ ဖြတ်ခွင့်မပြုနိုင်ဟု ဒေသခံတံတားထိပ်မီးလုံနေသူ (၇) ဦးခန့်မှ တစ်သံတည်း ပြောလာသည်။ အရေးကြီးနေချိန် စိတ်စော စိတ်နောက်နေချိန် ထိုစကားများကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ။

“ဒီကားတွေက VIP ကားတွေပဲ။ မင်းတို့ ကုန်ပါတဲ့ ရိန်းဂျားကားကို လွတ်ပေးပြီး တို့ကားကို ဖွင့်မပေးရင် ကားရေနစ်သဲနစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကားရေနစ် သဲနစ်ဆုံးရှုံးတာထက်

ဒီမှာပါတဲ့ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ဆုရကလေးတွေ စာပေ ဆုရှင်တွေ တာဝန်ရှိသူတွေ သတ်မှတ်ချိန်မရောက်ရင် ပြဿနာ ပိုပြီးကြီးလာမယ်”ဟု

ကျွန်တော်က ပြောပြီးသည်နှင့် ကြီးနှင့်ဆွဲထားသည့် ဝါးလုံးရှည်ကြီးအား ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ဒေသကားများကို မောင်း ထွက်စေသည်။ မီးလုံနေသူများမှ ကျွန်တော့်ကို ခိုက်ရန်ဒေါသ ပြုရန် ဝိုင်းလာကြပြီ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဤသို့မလုပ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကားအားလုံး ပင်းချောင်းမှာပင် ညအိပ်ရမည်။ ပိုဆိုးသည်က ပင်းချောင်းရဲ့ သဘာဝဖြစ်သည်။ အမှန်ရေ အနက်က (၃) ပေလောက်သာ ရှိသည်။

သို့သော် မိနစ်ဝိုင်းအတွင်း သဲကိုက်ပြီး ကားကြီးတစ်စီး လုံး သဲမျှီသွားတတ်သည်ကို ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အသက်သေခါမှ သေပါရော ကျွန် ကားနှစ်စီးနှင့် ခရီးစဉ်ပါသူများအားလုံး အသက်အန္တရာယ် လွတ်ရေး အန္တရာယ်ရှိသောဒေသမှ အမြန်လွတ်ကင်းရေးကို ရှေ့တန်းတင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝါးလုံးရှည်ကြီးအား ကျွန်တော် လှန်ထားပေးပြီး

“ကားကြီးတွေ ဖြတ်မောင်းတော့”ဟု ကျွန်တော် အော်ဟစ် နေရသည်။ ကားကြီးများကလည်း ဖြတ်မောင်းကြသည်။ ကားကြီး နှစ်စီးလွတ်သွားချိန်တွင် တံတားစောင့်အုပ်စုမှ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းထားပြီး

“တံတားဖျက်စီးရင် ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ” လူမိုက် ဆန်ဆန် အမူအယာဖြင့် မေးလာသည်။

“ရှေ့က ကားကြီးနှင့် ကြိုးတပ်ပြီးဆွဲ . . . နောက်က အမျိုးသားများက တွန်းပါ” ဟု ကျွန်တော်ထအော်လိုက်မိသေးသည်။ ထိုအချိန်အတောအတွင်း အချိန် (၁၀) မိနစ်လောက် ကုန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားလည်း ရေစီးရာဘက်သို့ (၁၅) ဒီဂရီလောက် စောင်းနေပြီ။ သဲများ အောက်ခြေကိုက်ပြီး အောက်ခြေယိုင်ကာ ကားစောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းပါ အမျိုးသား အမျိုးသမီးအများစုမှာ ရေနစ်နေသောကား ကမ်းပေါ်ရောက်နေ ကူညီချင်စိတ်ရှိသူများကြသည်။ အချို့က “တို့ကားမှ မဟုတ်ဘဲ” ဆိုသည့်စိတ် ရှိကြပုံရသည်။ အချို့ ဝတ္တရားကျေဟန်ဆောင်ပြီး ကူညီလိုဟန်ပြသည်။ ရှေ့ကားမှ ကြိုးဖြင့် ဆွဲပေးစဉ် အမျိုးသားအတော်များများ ဝိုင်းတွန်းပေးကြသည်။

“ရေစီးဘက်က မတွန်းကြနဲ့ . . . ကားက မှောက်တော့မယ်” ဟု အော်သူက အော်ကြသည်။

“အနောက်ဘက်က တွန်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး . . . လဲတော့မယ့်ဘက်က ကန်တွန်းပါ” စသည် စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်နေချိန်

“ဘယ်လိုတွန်းရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဆရာတွေချည့်ပဲ” ဟု တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးမှ အသံပေးထွက်သွားသဖြင့် အတော်

များများ အမှီးသားများ လိုက်ထွက်သွားတော့သည်။ ရွှေကားကလည်း ဆွဲမတင်နိုင်၍ မဆွဲတော့ဘဲ ကားမောင်းပြီး ကမ်းပေါ်တက်သွားကြသည်။

ဒေဂူးကားကြီး နှစ်စီးနှင့် ပါလာသူများအားလုံးကလည်း ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားကြတော့သည်။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်ပါသူများသာ တံကားထိပ် ကမ်းစပ်တွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ မကြာပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ပြဿနာပေါ်သည့်နေရာ မီးပုံထိပ် ဝါးတားဂိတ်သို့ လူကုန်ပါ။ . . . လော်ရီတစ်စီးနှင့် (၁၀) ဘီးကားကြီး တစ်စီးရောက်လာသည်။

ထိုကားများ၏ ကားဆရာများအား ကျွန်တော်သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်တော်တို့ကား ဆွဲပေးနိုင် မပေးနိုင်မေးကြည့်ရာ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်ခွင့်ရလျှင် ဆွဲပေးမည်ဟု (၁၀) ဘီး ယာဉ်မောင်းမှ ပြောစွာသည်။ အဆင်ပြေပြီ။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်လျှင် (၁၀) ဘီးကားက ကျွန်တော်တို့ ကားဆွဲလော်လီကားက ဝိုလ်မှူးထွန်းရွှေနှင့် အမျိုးသမီးများအား သယ်ဆောင်ပြီးတော့ လွတ်ရာသို့ ခေါ်သွားရန် ညှိနှိုင်းသဘောတူကြပါသည်။

“ကားဆရာတို့ . . . မြန်မြန်မောင်း” ပြောလိုက်သဖြင့် (၁၀) ဘီးကားရော လော်လီကားပါ တစ်ဘက်ကမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။ တတိအတိုင်း လော်လီကားမှ တဖက်ကမ်းရှိ ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်အမှတ် (၂) ပေါ်ပါသူများကို တင်ဆောင်သွားကြသည်။

ရေနစ်ကားနားတွင် ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက် ပေါင်း (၄) ဦး ကျွန်တော် မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး)၊ စိုးတင့်ထွေး (မအူပင်)သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် အဘယ်မျှရှိကြသည်ကို ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွင် မှတ်တမ်းတင်ရေတွက် ကြည့်နေမိပါသည်။

(၁၀) ဘီးကားကြီးမှ ပါလာသူများက အလွန်ကိုယ်ချင်း စာသူများဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ကြီးစားပြီး ကူညီကြသည်။ (၁၀) ဘီးကားကြီးကိုပင် ရေထဲတစ်ဝက် ကုန်းပေါ် တစ်ဝက်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ကားအား ဆွဲတင်ပေးသည်။ အချိန်က ည (၉:၀၀) နာရီ ထိုးတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားလည်း သဲကိုက်ပြီး စောင်းနေသည်မှာ မှောက်လုတ်တဲ့ဖြစ်နေပြီ။

(၁၀) ဘီးကားကြီး၏ ဆွဲနိုင်အားသည် ကျွန်တော်တို့ ကားအား အသာလေးဆွဲနိုင်အား ရှိသော်လည်း (၁၀)ဘီးကားကြီး၏ နောက်ဘီးတစ်စုံအား သဲကိုက်သွားသဖြင့် (၁၀)ဘီးကားသည်ပင် ထပ်မံနှစ်သွားရပြန်သည်။ အခြေအနေ ကားမပေးပြန် ဖြစ်ရပြန်သည်။ (၁၀) ဘီးကားလွတ်မြောက်ရေးကိုပင် ပြန်လည်ဦးစားပေးရပြန်သည်။

(၁၀) ဘီးကားတွင် ပါလာသူများက အတွေ့အကြုံများ သူများဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကားပေါ်တွင်ပါသော သစ်တုံးများ ကားဂျီကံများဖြင့် လွတ်လမ်းနည်းလမ်းရှာနေစဉ် (၁၀) ဘီး ကားဆရာတစ်ဦးမှ

“ဆရာတို့ ဒီအတိုင်းဆို ဆရာတို့ကား သဲကိုက်ပြီး နစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ ဒီချောင်းမှာ ဖြစ်နေကျ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ တန် (၃၀) ဆွဲကား (မြန်မာ့ရေနံ) မှာ ရှိတယ်။ တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်း . . . ဆွဲသင့်တယ်” ဟု အကြံပေးလေသည်။

ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ဤအကြံသည် အကြံကောင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖြေ ထိုအကြံအား ဤယာယီတံတား (ဘေလီတံတား) ဂိတ်စောင့်များ၊ ကန်ထရိုက်များ တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဂိတ်စောင့်များနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထပ်မံတွေ့ဆုံရသည်။

“ကဲ . . . ဒီတံတားတာဝန်ရှိသူတစ်ဦး ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကားဆွဲဖို့ တန် (၃၀) ဆွဲ ကားငှားပေးပါ။ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးပါ့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် . . . စစ်တပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မယက၊ ခယကဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ရာ

“ခင်ဗျားတွေချင်ရင်တော့ . . . ပင်းချောင်းတံတားကြီး ထိပ်မှာ အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှကြည်ရှိတယ်။ သွားတွေပါ” ဟု ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ တိုခရီးသည် (၂) မိုင်၊ (၃) မိုင် ခန့်ဝေးသည်။ အမှောင်ထဲ သွားရမည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဖိနပ်မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ ကားထဲသို့လည်း ရေများဝင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ် ကားပေါ်တွင် ချိန်နိုင်စရာမပေါ်။ ဖိနပ်မပါဘဲ တောလမ်း ဆူးသဲကျောက်ခဲများ နင်းသွားရမည်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းသည်လည်း

ရေထဲတွင်အနေများ၍ ခြေဖဝါးများ နူးနေသည်။ ကိစ္စမရှိ။
လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ် လုပ်မှဖြစ်မည်။

“ကဲ... အဖော်တစ်ယောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါ” ပြောသော
အခါ စစ်ရောင်မွေးပွဲ အနွေးထည်ဝတ်ထားသော လူငယ်
လူလတ်တစ်ဦးက

“ဦးထွန်းမင်း လိုက်သွား”ဟု ပြောလိုက်ရာ

စောစောက ကျွန်တော်အား ငှက်ကြီးတောင်မား ထုတ်ပြ
သုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကြောက်နေ၍ မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ထဲက

“ကိုစိုးတင့် (စိုးတင့်ထူး-မအူပင်) လိုက်ခဲ့”ဟု ကျွန်တော်
ခေါ်ခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး)နှင့်
ကိုစိုးတင့် (စိုးတင့်ထူး-မအူပင်)တို့သာ ရှိသဖြင့် ကိုစိုးတင့်ကို
ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကား သဲကိုက်မှောက်ခဲ့လျှင် နိုင်ငံ
ပိုင် (ကပရ) ပိုင်ကားတစ်စီး ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားလျှင် သိန်းပေါင်း
များစွာ ဆုံးရှုံးရမည်။ ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်လည်း နှောင့်နှေး
ကြတော့မည်။ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန
များ ကိုယ်စားပြု ထူးချွန်စာပေပညာရှင်များ ပညာရှင်ချွန်ကြသူ
များ ကြီးကြပ်သူများအတွက်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာန
များမှ ပူးပေါင်းသောက ရောက်ကြရပေမည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက် အပင်ပန်းခံ အနစ်နာခံ (သို့)
အသက်စွန့်ရလျှင်ပင် တန်ပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြာသို့

လဆန်း (၁၂) ရက် လရောင်အောက် ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ညဆိုသော်လည်း လရောင်ရှိနေသည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မှန်းကြည့်လိုက်တော့ တောတောင်တွေအလယ် သောင်ပြင်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာမူရာတွင် . . . သောင်ပြင်၏ အလယ် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည်လား (သဘာဝကို မွမ်းမံထားသည်လား မသိခဲ့ရသော) ကျောက်တောင်ပေါ်တွင် လရောင်အောက်၌ သပ္ပာယ်စွာတည်ရှိနေသည့် စေတီလေးတွင် လျှပ်စစ်မီးများ ဝေဆာနေပေသည်။ ဆောင်းညနှင့် ဆောင်းအလှကြားတွင် ဤကြည်ညိုဖွယ်စေတီလေးမှ ဆည်းလည်းသံတို့ကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ပူလောင်မှုကို အထိုက်အလျှောက် အေးငြိမ်းပေါ်သည်။

ကျွန်တော် မျက်နှာမူထားရာဖက်၏ ဘယ်ဖက်အတော် လှမ်းလှမ်းတွင် လျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းညှိထားသော တံတားရှည်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရပေသည်။ ညာဖက်တွင်တော့ ပင်းချောင်းရေများ စီးဆင်းလာရာ တောတောင်လျှိုမြောင်များ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောဖက် ကျွန်တော်တို့ကား နှစ်နေရာ တစ်ဖက်ကမ်းကတော့ မကွေးမြို့သွားရာလမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ညဖက် မျက်မှန်းမှန်းရသဖြင့် အကွာအဝေးပြောရန် မသေချာ။ သို့သော် ချောင်းစပ်မှ သောင်ပြင်စေတီ ဘုရားဘေး

လမ်းအမြတ်အထိ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်ရသည်။ သောင်ပြင်
စေတီဘုရားလေးမှ စည်ပိုင်းများထားရာ ဆောက်လုပ်ဆဲ
ပင်းချောင်းတံတားကြီး ထိပ်သို့ နာရီဝက်ခန့်သွားရသည်။

(၁) နာရီလမ်းလျှောက်ခရီးမှို့ အနည်းဆုံး (၂) မိုင် (၃)
မိုင် ခန့်ဝေးပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ (၄၅) မိနစ်လောက်
သောင်ပြင်ဖြတ်ပြီး (၁၅) မိနစ်လောက် ချောက်ကမ္ဘားတက်ခဲ့ရ
သည်။ ကျွန်တော်ဖြတ်ခဲ့သော သောင်ပြင်၏ ဘယ်ဖက်တွင်
သိန်း ၃၀၀ တန် ကြက်သွန်စိုက်ခင်းရှိကြောင်းသိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား သဲနစ်နေသော လမ်းလွှဲချောင်းအား
ကန်ထရိုက်ပေးထားသည်မှာ ကားဖြတ်သန်းမှု အဓိကမဟုတ်ဘဲ
ကားဖြတ်သန်းမှုကြောင့် မတော်တဆ သဲကိုက်ရေနစ် ကားများ
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သဘာဝရေဘေးကြောင့် လည်းကောင်း၊
ကြက်သွန်ခင်းများသို့ ရေမရောက်ရောအတွက် အလုပ်ပေး
ထားသော ကန်ထရိုက်များဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကား သဲကိုက် ရေနစ်၍ဖြစ်စေ၊ တောင်ကျရေ ပြင်းထန်
၍ဖြစ်စေ အရေးပေါ်သဲအိတ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တာများ
ကျိုးပြီး ကြက်သွန်ခင်းသို့ ရေရောက်သည်နှင့် ဖျက်ပေမည်။
ကျွန်တော် တွက်ဆကြည့်ပါသည်။

မိုးအခါဆိုလျှင် ဤကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ရေအပြည့်
ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရသော ကျောက်တောင်စေတီ
လေးသည် ရေလယ်ခေါင်တွင် တည်ရှိနေသည့် စေတီလေး

ဖြစ်ပေမည်။ ယခုတော့ သဲတိတ်များဖြင့် “တာ” တုတ် ထားသဖြင့် ရေမရောက်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ဆောင်းဥတု/ နွေဥတုမို့ ရေခမ်း နေခြင်းကြောင့်လည်း ရေမရောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပင်းချောင်းတံတားကြီးထိပ်သို့ ရောက်တော့ ည (၁၀) နာရီ ကျော်နေပြီ။ ဂစ်တာတီးအဖွဲ့ အချိန်မပျက်သေး။ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက် ထိုဂစ်တာတီးအဖွဲ့ ကိုကျော်၍ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင် အကွာလောက်ရောက်မှ

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသွားအပြန် (၂) နာရီခန့်ကြာသလို အသွားအပြန် (၄)(၅) (၆) မိုင်လောက် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်ခဲ့ရပြီးပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဘေလီတံတား ထိပ်ပြန်ရောက်တော့ (၁၀) ဘီးကားကြီး ရေထဲမှ လွတ်ထွက်စမြဲနေပြီ။ သူတို့ကားက ကုန်းပေါ်တွင် လေးပုံသုံးပုံရှိနေသဖြင့် လွတ်သွားပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ကားလည်း သဲကိုက်နေရာ တုန်းလုံးမလဲယုံသာရှိတော့သည်။ အတက်အဆင်း အပေါက်ဖက်မှ ဘီးများ လေးပုံသုံးပုံပေါ် နေပြီ။ ကားထဲသို့လည်း ရေများဖြတ်စီးနေပေပြီ။

ဘေလီထိပ်ရောက်တော့ စစ်ရောင်မွေးပွ အနွေးထည်ဝတ်ဆင်ထားသူမှပင် “မြန်မာ့ရေနံဝင်းထဲခေါ်သွားပြီး တန် (၃၀) ကား သွားပြောကြည့်” ဟု ဆိုကာ . . . ဦးထွန်းမင်းဆိုသူမှပင် ထပ်မံလိုက်ပို့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင် မိုင်ဝက်ခန့်

လျှောက်ပြီးသည်နှင့် တံတားကြီးဘက်လမ်းနှင့် ယခုဘေလီဖက် လမ်းလွှဲလမ်းဆုံဖြစ်ဟန်တူသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဤလမ်းဆုံတွင် ကားများအစီး (၂၀) (၃၀) လောက် ရပ်နေကြ သည်။

ကွန်တော်တို့ကားသဲနစ်နေ၍ ဤကားများ သောင်တင် နေပုံရသည်။ ဤလမ်းဆုံတွင် လျှပ်စစ်မီးတွေ့ရသည်။ မီးဖိုထား သော မီးပုံတွေ့ရသည်။ ထိုမီးပုံတွင် ထန်းမြစ်ဖုတ်ရောင်းနေ သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မီးပုံအနီးတွင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန။ အခြေခံပညာ ဦးစီးဌာန (အောက်မြန်မာပြည်) လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဝေါ်ခင်မြိုင်နှင့် မမိုးမိုး (မြသူဇာမွန်) အမည်မသိ အသားဖြူဖြူ လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရွှေမှကားများနှင့် တား ပေါ်ပါ သူတို့ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနိုင်ကြောင်း မှန်းဆရသည်။

ကွန်တော့်မှာ ဖိနပ်မပါသဖြင့် ခြေဖဝါးတွေလည်း ကျိန်း နေပြီဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းက ဇောကပ်နေဖြင့် နာရမှန်းမသိ။ အခုတော့ အတော်လေးနာနေပြီ။

သဲချောင်း၏ သဘာဝကား ဆန်းလှသည်။ မူလ ရေထဲ စဆင်းစဉ် ရေကပေါင်ရင်းထိပ်ထိသာရှိသည်။ (၃)(၄) (၅)မိနစ် ကြာသည်နှင့် ရေက ရင်ဆို့လောက် ရောက်လာသည်။ ရေတက် လာခြင်း၊ ရေစီးကြမ်းပြီး ရေများလာခြင်းမဟုတ်။ လူအား (သဲဖို့ သွားပြီး) သဲအောက် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေထဲ (၂)မိနစ်

လောက် ရပ်ပြီးသည်နှင့် ခြေထောက်ကို ဆွဲဆွဲမကြည့်နေရသည်။ မြေမမျှိတ် သဲမျှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကွန်တော့်ခြေဖဝါးတွေ နူးနေရသည်မှာ သဲကိုက်၍ ဖြစ်ပေသည်။ ဤလမ်းဆုံတွင်ရှိနေသော ဆရာမဒေါ်ခင်မြိုင်မှ

“ကိုဦးထိုက် အခြေအနေကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးရှာသည်။ ဆရာမအနီးရှိ မမိုးမိုးက

“ဦးဦးထိုက်... ရွှေမိုင်ဝက်လောက်မှာ မြန်မာ့ရေနံဝင်း ရှိနေတယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့ တဲဒီမှာ ဒေသကားကြီး (၂) စီးနဲ့ ရပ်စောင့်နေကြတယ်။ ပုံနှိပ်ရှင်းက ဗုတ်ယာဖာထွေထွေ မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ထွန်းက မြန်မာ့ရေနံက Senior Transport Engineer ဦးထင်အောင်ကျော်ကိုဆက်သွယ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေသံ ကြားတယ်” ဟု မမိုးမိုးက ပြောလာသည်။

လမ်းစရပြီ။ ကွန်တော့် ဗိုလ်မှူးတို့ရှိရာ အမြန်သွားရပြီ။ ဦးမြင့်ထွန်းကို စတွေ့ရသည်။ မိုးမိုးပြောသည့်အတိုင်း ဦးမြင့်ထွန်း ပြောပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြင့်ထွန်းစကားနောက်တွင် ကွန်တော့် စိတ်ပူစရာတစ်ခု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ဆရာဦးမြင့်ထွန်း စကားတွင်

“မြန်မာ့ရေနံက တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ စကားပြောပြီးပြီ။ တန် (၃၀) ဆွဲကားမောင်းတဲ့လူတွေ မရှိတော့ဘူး။ အလုပ်ဆင်းချိန်မှို မြန်သွားကြပြီ။ လိုက်ရှာပြီး ကူညီပေးပါမယ်” ဟု ပြန်ကြားကြောင်းပြောလာသည်။

“ယာဉ်မောင်းကို ရှာမတွေ့ရင်ကော”

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဘူးတဲ့ မရင်းနှီးတဲ့လူချင်း ဖုန်းနဲ့ကတိပေးတာ သေချာပါ့မလား။” ဒါက ကျွန်တော်စိတ်ပူစိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်တောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေထပ်ဆက်လျှင် ပို၍ကောင်းမည်။ ဦးမြင့်ထွန်းက ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းအရာရှိ၊ ဗိုလ်မှူးထွန်းရွှေက... မြန်မာ့ရေနံညွှန်မှူး (ငြိမ်း) လမ်းကြောင်းတူသူချင်း ထပ်ပြီးအကူအညီ တောင်းစေချင်တာ ကျွန်တော့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကို မရအရ ရှာကြည့်တော့ ဗိုလ်မှူးက မျှေးနေသည်။ ဗိုလ်မှူးကို နှိုးပြီး

“ဗိုလ်မှူး ရေနံက တာဝန်ရှိသူကို ဗိုလ်မှူး ထပ်ဆက်ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဆက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ကိုစိုးထိုက်၊ ဦးမြင့်ထွန်း ဆက်ထားတယ်လေ ကူညီကြမှာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကိုယ်တိုင် ဆက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတယ်။ အခြေအနေတွေ မဆိုးသင့်ဘဲ ဆိုးကုန်လိမ့်မယ်။ ကားက နစ်တော့မယ် ဦးမြင့်ထွန်း ဆက်သွယ်တာ ည (၉) နာရီ လောက်က ခု (၁၂) နာရီ ထိုးတော့မယ်။ တစ်ဖက်ကလူက ယာဉ်မောင်းလိုက်ရှာနေတဲ့ နောက်ဆုံးအဖြေ ဗိုလ်မှူးတို့မှ မရသေးဘဲ။ ဒီအတိုင်းဆို အန္တရာယ်ပိုများလာလိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူး”

“ကိုစိုးထိုက်က ထပ်ဆက်စေချင်လို့လား”

“ဆက်ပေးပါ ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်မှူးက မြန်မာ့ရေနံက ညွှန်မှူး (ငြိမ်း)ဆိုတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့။ အခြေအနေပေးရင် မယကဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးကိုပါ ဆက်ပေးပါ”ဟု ကျွန်တော် အကြံပေး တောင်းဆိုမှုအရ ဖုန်းဆက်ပေးကြသည်။ ယာဉ်တန်း ပါလူများလည်း တစ်ရေးတစ်မောရသူများရနေကြပြီ။

၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း (၁၃)ရက်
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၈)ရက်။

ကျွန်တော်တို့ကား ပင်းချောင်းထဲမှ ဆွဲတင်နိုင်ရေး အတွက် ကြိုးစားနေရင်း ညဉ့်သန်းခေါင်ကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ရေနံဝင်းရှေ့ရှိ ညဖွင့်ဆိုင်လေး၏ အလင်း ရောင်တွင် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့် ကူညီမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။

နံနက် (၁၄၅) နာရီလောက်တွင် အမိုးဖွင့်ဟိုင်းလတ် အပြာကားတစ်စီးရောက်လာသည်။ ခေါင်းခန်းတွင် အနွေးထည် ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး ပါလာသည်။ ကျွန်တော် တို့ရှေ့တွင် ခေတ္တရပ်ပြီး ရေနစ်တဲ့ ကားသွားကြည့်မလို့ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ကားပေါ် လိုက်ခွင့်တောင်းပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

လိုရမယ်ရ အကူအညီရနိုင်ရန် စာပေဗိမာန် ဝန်ထမ်း များ ဖြစ်သည့် (ကိုအေးမင်းလတ်နှင့် ကိုဌေးလွင်)တို့ပါ ခေါ်သွား

ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဟိုင်းလတ်ကား ဘေလီ
တံတားပေါ်မှဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ တံတား
တွင် ရှိနေသူများ ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုကြသည်။

အခြေအနေ လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ မယက အတွင်း
ရေးမှူးဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံး ပြောပြပြီး အကူအညီ
ပေးနိုင်ရန် ထပ်မံမေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ လမ်းလွဲတာဆုံတွင်
ကားများက (၅၀) နီးပါးရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဆီဘောက်ဆာကားများ ကုန်ကားများလည်းပါသည်။
ထိုကားများ ယာဉ်များရှင်းရေးသည် ဦးစားပေးဖြစ်နေပြန်သည်။
မယကအတွင်းရေးမှူးက ကျွန်တော့်အား ခေတ္တနေခဲ့ရန် မှာခဲ့ပြီး
တံတားအင်ဂျင်နီယာအား သွားခေါ်သည်။ ပြန်ရောက်သော
အခါ သုံးပွင့်ဆိုင်ဆွေးနွေးကြတော့ တံတားအင်ဂျင်နီယာ မူမ
မှန်တော့။ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သော စကားများ မပြောပါ
ဟု ငြင်းလေသည်။

သူ့အား တံတားဖြတ်ခွင့်မတောင်းဘဲ ဤလမ်းမှ လာသ
ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အခုလိုဖြစ်ရခြင်းဟု သူက ရှောင်ပြောသည်။
ကျွန်တော်တို့အား လမ်းလွဲရန်ပြောလိုက်သော လူများမှာ တရား
မဝင်ဂစ်တာတီးသူများ ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး တောင်းပန်ပုံ
အင်ဂျင်နီယာကိုပင် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပုံ အင်ဂျင်နီယာ မချေမငံ
ဆက်ဆံပုံ၊ ကန့်သတ်နယ်မြေအတွင်း တာဝန်ရှိသူမှအပ မည်သူ

မျှ မရှိရကြောင်း၊ ကန့်သတ်နယ်မြေအတွင်း ဂိတာတီးနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရကြောင်းပြောစဉ် မယက အတွင်း ရေးမှူက . . .

“အားလုံးဒုက္ခ ရောက်ကုန်လိမ့်မယ် လမ်းဆုံက ကားတွေ လမ်းရှင်းဖို့က အဓိက . . . တံတားပေါ်က တစ်စီးချင်း ဖြတ်လို့ရမလား” ဟု အင်ဂျင်နီယာအား မေးရာ

“၁၂ တန်အောက်ဆိုရပါတယ်” ဟု အင်ဂျင်နီယာက ဖြေသည်။

“အဲဒါဆို အဲဒီကိစ္စအရင်ရှင်း” ဟု ပြောလိုက်မှ ထို အင်ဂျင်နီယာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ သိပ်မကြာပါ၊ . . . ကားရေနစ်ပုံအား မြန်မာ့ရေနံမှ အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့ရောက်လာပြီး အခြေအနေကြည့်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကားမှာလည်း တစ်ဖက်သို့လဲကျပြီး ရေစီးနှင့်မျှောပါရန် အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ အဆင်းအတက်ဘီးများ အားလုံး ရေပေါ်သို့ ပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။

တုံးလုံးလဲသွားလျှင် အမိုးပြင်အား ရေစီးအား သဲအား တိုက်ချမှုဖြင့် ကားကြီးတစ်စီးလုံး မျှောပါပြီး ဘေလီတံတားနှင့် တည်ဆောက်ဆဲ တံတားအား ချိုးဖျက်သွားနိုင်သည်။ (သို့မဟုတ်) သဲကိုက် သဲစုပ်ပြီး ကားကြီး တစ်စီးလုံးရေအောက်သဲအောက် မြုပ်သွားပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်တို့ကားအတွက် အချိန်သည် တစ်နာရီလောက်သာ ရတော့မည်ထင်ပါသည်။

ကံကောင်းပြီဟု ထင်ပါသည်။ တန် (၃၀) ဆွဲကားကြီး နောက်ပြန်ဆင်းလာနေပြီဖြစ်သည်။ တန် (၃၀)ဆွဲကားကြီး ရောက်လာတော့ ဆွဲကားမောင်းသူမှ ကြုံတွေ့လာနိုင်မည့် အန္တရာယ်များ ကြိုတွက်ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားသည် ရေထဲ သို့ တုံးလုံးလဲရန် အခြေအနေရောက်နေပေပြီ။ ရေထဲသဲထဲ မြုပ်နေသောကား (အယ်ဆယ်)ရှေ့ဘီးဝင်ရိုးတန်းအား သံကြိုး နှင့် (၂) ပတ် ပတ် ကြိုးချည်ပေးနိုင်မှ ဆွဲ၍ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ပထမပြဿနာ စချေပြီ။ ကားက ၆၀ မီဂရီလောက် တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေပြီ။ တစ်ဖက်ဘီး တစ်ခြမ်းလုံး ရေထဲသဲထဲ နစ်နေပြီ။ အတက်အဆင်း တစ်ခြမ်းလုံးရှိ ဘီးများရေပေါ်ပေါ် နေပြီ။ အယ်ဆယ်တန်းကို ဘယ်သို့မှဝင်၍ သံကြိုးချည်မရနိုင် တော့ပေ။

ဝေသခံမီးလွှဲနေသူအားလုံးအား မြန်မာ့ရေနံမှ အင်ဂျင် နီယာနှင့် မယက အတွင်းရေးမှူးက ကားအဆင်း အတက် အခြမ်းမှ သဲများအား ဂေါ်ပြားများဖြင့် (၇) ဦး တစ်ပြိုင်တည်းရှင်း ခိုင်းသည်။ ကားအတက်အဆင်းဘက်မှ သဲများ အဆက်မပြတ်ရှင်းနေ သဖြင့် တစ်ဘက်တွင် ဖုံးအုပ်နေသော သဲများနိမ့်ရာကိုစီးလာ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကား၏ အဆင်းအတက်ဖက်ရှိ ဘီးများ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာသည်။

ရေထဲသို့ ဘီးတစ်ဝက်ခန့် ပြန်ကျလာသည်။ ထိုအချိန် လူစွမ်းကောင်း ရွေးရပြန်သည်။ ရေအောက်သို့ (၁၀) မီနစ်ခန့်

အသက်အောင့်နေရဲသွား နေရဲသော်လည်း အယ်ဆယ်တန်းကို သံကြိုးချည်တတ်သူစွာချပြီ။ ကားယာဉ်နောက်လိုက် မောင်လွန် တူးလေးမှ သူ့တွင်တာဝန်ရှိသည်။ ကြိုးစားမည်ဟုဆိုကာ လူစွမ်းကောင်း ထွက်လာသည်။ သူ့အဝတ်အစား အားလုံး ချွတ်ခိုင်းပြီး လုံချည်ကို ခါးတောင်းကျွတ်ခိုင်းရသည်။ ရေစီး အစိုနံနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် မျောမပါရေး စဉ်းစားရပြန်သည်။

ကျွန်တော် လူရွေးကြည့်လိုက်သည်။ ဒေသခံထဲမှ (၂) ဦးက ဗလတောင့်သည်။ မောင်လွန်တူး၏ ခေါင်းအသက် အန္တရာယ်မရှိလောက်တဲ့နေရာမှ ထိန်းကိုင်ထားရန် နောက် ဘက်မှ ခြေနှစ်ချောင်းအား မလှုပ်ရှားအောင်နှစ်ထားရန် ညှိနှိုင်း ကြသည်။ အားလုံးအသင့် အနေအထားရသည်နှင့် လူတစ်ကိုယ် စာဝင်နိုင်ရေးအတွက် ကားခေါင်းဘက်မှ သဲများအား ဂေါ်ပြား ဖြင့် စတင်ရှင်းလင်းပေးကြသည်။

အမြန်ရှင်း၊ အမြန်ဝင်၊ အမြန်ကြိုးချည်၊ အမြန်ထွက်ရ သည်မို့ တိုင်ပင်ဖမ်းထားရသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သည် နှင့် မောင်လွန်တူးအား စတင်ဝင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာတော့ မောင်လွန်တူးခမျှာ အလွန်လှုပ်ရှား လူးလွန်နေပြီ။ ရေများ ဘူးမှတ်သလို ဖြစ်လာပြီမို့ သူကြိုးချည်ပြီး မပြီးမသိနိုင် သော်လည်း သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် ပြန်ဖော်လိုက်ရသည်။

သူ ကျွန်းမာရေး မထိခိုက်အောင် အဓိကလုပ်ပြီ။ ဤ အချိန်တွင် ရှိနေသူများမှာ အမျိုးသားများဖြစ်သဖြင့် အဆင်

ပြေပါသည်။ ကားရေနစ်နေရာနှင့် မီးပုံသည် ပေ(၅၀) ခန့်ဝေးသည်။ မီးပုံနားကို မောင်ဂျစ်တူးဖား အရောက်ရွှေ့ပြီး သူ့လုံချည်ကိုချွတ်ကာရေညှစ် သူ့ခန္ဓာကိုယ် သူ့ဆုံးနှင့် ရေသုတ်ပြီး ပြန်ညှစ်လုပ်ကြပြန်သည်။

အတွင်းခံဘောင်းဘီရှိသူ တစ်ဦးထံမှ လုံချည်တစ်ထည် တောင်းကာ သူ့ကိုဝတ်ပေးပြီး အဖွေးထည်ရှိသူများထံမှ အဖွေးထည်ငှားကာ မောင်ဂျစ်တူးဖား ဝတ်စေခဲ့သည်။ မီးပုံမီးဖြင့် အမြန်အဖွေးဓာတ် ရစေသည်။

သူ့အဖွေးဓာတ်ရတော့ သူ့စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။ သံကြိုး နှစ်ပတ်မရခဲ့ဘူး။ တစ်ပတ်ပဲရတယ်ဟု ဆိုသည်။ နှစ်ပတ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ချေ။ အင်ဂျင်နီယာများနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး သဲကော်၊ သဲရှင်းသူများ ဆက်ရှင်းပြီး တန် (၃၀) ဆွဲကား မေးဆွဲလိုက်ရာ ကားမှာ အတော်လေး ပြန်မတ်သွားစဉ် . . . တာဝန်ခံ အင်ဂျင်နီယာကြီးက ဆွဲကားဖား

“မေးမဆွဲနဲ့ . . . အရှိန်နဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ “ငွမ်း . . . ငွမ်း . . . ငွမ်း . . . ငွမ်း” ဟူသော ရေသံများနှင့်အတူ ကားမှာ ကြွတက်လာတော့သည်။ ဆွဲကားကြီးတောင့်ပြီး ဆက်ဆွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ အားလုံးဝမ်းသာ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နာစိပြန်ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၂) နာရီတိတိ ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သဲနစ်ရေနစ်ကားအမှတ် ၈/၁၀၇၂ ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများ ရေလွတ်ရာရွေ့ထားရာမှ ကားပေါ် ပြန်တင်ပြီး မြန်မာ့ရေနံနဲ့ရုံရာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့များ ရုံရာသို့ ကားကို ဆက်ဆွဲခဲ့ကြသည်။

စောစောပိုင်းက ဒေါသများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဘေလီ တံတားမှ သဲကော်ပေးကြသော လူငယ်များကိုပင် ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ၂၀၀၀ ကျပ် ပေးခဲ့မိပါသည်။ အမှန်တကယ် ကျေးဇူးတင်၍ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ကွမ်တူးမှာလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ အအေးပတ်မှုကိုပင် သတိမရရှိနိုင်စွာပေး။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ရေနံဝင်းရှေ့သို့ နံနက် (၂၁၅) နာရီ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေထဲက ကားဆွဲပေးသည့် တန် (၃၀)ဆွဲ ကားမောင်းပေးသူများအား ဂုဏ်ပြုငွေ (၃၀၀၀) ကျပ်ပေးကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက မယူကြပါ။ သို့သော် အပြန် အလှန်အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အတင်းပေးမှ ယူကြ သည်။

ကား သုံးစီးဆွဲတော့ . . . စကားသံတွေ အစုံကြားရပြန် သည်။

“တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ကား . . . အဲဒီကားကြောင့် တို့ တွေ အချိန်ကုန်ပြီ”

“ကဲ . . . ကဲ၊ အဲဒီကား ကုန်းပေါ်ရောက်ပြီ။ အဲဒီ ကား ထားခဲ့ပြီး တို့ကားတွေ ထွက်ကြမယ်”

“ဂြိုဟ်မေ့တဲ့ကား ထားခဲ့တာ ကောင်းတယ်”ဟူသော စကားများ အခြားအခြား ရင်ထဲက မခံနိုင်လောက်သော စကားများ ပြောကြဆိုကြသဖြင့် ကျွန်တော်ပင်ပန်းခံနေရတဲ့သူတ . . . ဘာပြောရင်ကောင်းမလဲ တွေးနေစဉ် . . . ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း ဒုတိယအထွေထွေ မန်နေဂျာ ဆရာဦးမြင့်ထွန်းကပင်

“ကိုစိုးထိုက်ရေး . . ကားလည်းကုန်းပေါ်ရောက်ပြီပဲ။ ဒီမြန်မာ့ရေနံဝင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာကြီး တစ်ယောက်က ပြောတယ် အင်ဂျင်ထဲရေဝင်နေပြီ။ ဆက်မောင်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ . . . ကိုစိုးထိုက်တို့ ကားမှာ လိုက်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေက အခြားကား နှစ်စီးကို မျှစီးလိုက်ခဲ့ပြီး ရွှေခရီးဆက် ထွက်ရအောင်”ဟု ပြောလာသည်။

“စောင့်နေရသူများအတွက် စိတ်မရွည်စရာဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်တွင် အုပ်စုသုံးစုပါသည်ဟု တွက်ကြည့်၍ ရပါသည်။ ပညာရေးမိသားစုအုပ်စု၊ ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တာဝန်ရှိသူ အကြီးအကဲများ၊ ဆရာသူများ၊ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်များ ပါဝင်သည့် စာနယ်ဇင်းအုပ်စုနှင့် မော်တော်ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်အုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မြန်မာစကားပုံတွင် ခင်ရာဆွေမျိုး အဆိုရှိသလို မိမိဝန်းကျင်ကိုသာ မိမိခင်တွယ်ကြသည့် အလေ့အကျင့် ရှိတတ်ကြ

ပေသည်။ သို့ဆိုလျှင်... ကားပျက်မှုအတွက် ကားပြန်ကောင်း
ရေးအား... ဘယ်အုပ်စုက ကိုယ်ချင်းစာတရား အများဆုံးပေး
ကူညီကြမည်ဟု တွက်ကြည့်လျှင်... ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်
နောက်လိုက်အုပ်စုချင်းမှ ကိုယ်ချင်းစာပေမည်။ အခြားသူများ
ထက် ကူညီလိုစိတ်မရှိပေမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ဤခရီး၏ ဤကား
ပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် ဤကားနှင့်အတူ ဤကားပေါ်
ပါသူများကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်
ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီချင်ပါသေးသည်။ မရတဲ့အဆုံးမှ
လက်လျော့ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

“ဗိုလ်မှူး... ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ၄၅ မိနစ် ၁
နာရီလောက် အချိန်ပေးပါ။ ကားထပ်မောင်းလို့ရမရ စမ်းသပ်ပြီး
မရတဲ့အဆုံးမှ ထားခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့
ဟိုကားနှစ်စီး ထွက်သွားရင် အဲဒီကားတွေရဲ့ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်
နောက်လိုက်တွေပါ ပါသွားမယ်။ အဲဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ယခု
ရေနစ်လာတဲ့ကားရဲ့ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တွေက
ငယ်ရွယ်သူတွေဖြစ်နေလေတော့ အတွေ့အကြုံနည်းမယ်။
အားငယ်နေရှာမယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အချင်းချင်း လူစုံတက်စုံနဲ့
ဝိုင်းပြင်လိုက်ရင် အဖြေထွက်လာနိုင်ပါတယ်”ဟု ခွင့်တောင်း
လိုက်ရာ ဆရာဦးမြင့်တွန်းက

“ခင်ဗျားက ကားပြင်ဆရာမို့လား၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အင်ဂျင်
နီယာတွေကတောင် စက်မနှိုးနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောနေတာ
တောင် ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲ”ဟု မေးလာသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အဖြေပေးလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော်ကား အကြောင်းနားလည်ပါတယ်။ ကားပြင် ဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ . ကားထောင် အံ့နာတစ်ဦးပါ” ဟု ပြောလိုက်မိသဖြင့် ဆရာဦးမြင့်ထွန်း ဘာမှ ပြန်မပြောရှာ။ သို့ အနေနှင့်လည်း တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်နေလေတော့ အချိန် မပုပ်သင့်ဘဲ မပုပ်ရလေအောင် ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အားလုံးက စေတနာကို ရွေ့တန်းတင်ကြလေတော့ စေတနာ အားတွေ ပြိုင်နေပုံရပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးက-

“ကိုရီးထိုက်စေတနာကို လက်ခံပါတယ်။ လုပ်ကြည့်တာ ပေါ့” ဟု လူကြီးပီပီ မျှတပြောပေးရှာပါသည်။

“ကျွန်တော်ကားကို ကောင်းရမယ်လို့ ကတိပေးတာ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကောင်းနိုင်မကောင်းနိုင် ကြိုးစား ကြည့်ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ပြောနိုင်မှာပါ ဗိုလ်မှူး” ဟု ပြောလိုက် ရာ အနားတွင်ရှိနေသော ဦးမြင့်ထွန်းမှ အဖြူအမည်း မပြောဘဲ စကားပြောနေရာဝိုင်းမှ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကို

“ဗိုလ်မှူး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနားနေပါ။ ကျွန်တော် (၁) နာရီအတွင်း အဖြေလာပေးပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော်ကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့် ဝန်းကျင် တွင် ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေရှာပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ဗိုလ်မှူးအားပြန်၍ အားနာနေရပါသည်။

ကျွန်တော်ကားဆရာများနှင့် ညှိနှိုင်းသည်။ ကားဆရာများက ကျွန်တော့်အကြံပြုချက်ကို လက်ခံပြီး ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ကြသည်။

“ဆီတိုင်ကီပိုက်ဖြုတ် ကြည့်ရအောင်”ဟု ကျွန်တော်တပြောလိုက်သောအခါ ဆီတိုင်ကီပိုက်အား ဖြုတ်ကြည့်ရာ ဆီပိုက်မှ တစ်ဆင့် ရေများတလဟောဆင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထိုရေတိုင်ကီပိုက်ကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ အင်ဂျင်သို့သွားသော ဆီပိုက်အား ဆွဲဖြုတ်ပြီး အပေါ်သို့ မတင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ကားပေါ်တွင် အပိုပါရှိနေသော ဆီပုံးများမှ လိုအပ်လျှင် ပိုက်စိုက်မောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအစီအစဉ်သည် ပထမဆုံး အစီအစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ အစီအစဉ်အဖြစ် ရေလည်အုံပိုက်အား ဖြုတ်ကြည့်ကြသည်။ ရေလည်အုံပိုက်ထဲတွင် သဲစသဲနများ တွေ့ရသည်။ ထိုသဲစသဲနများ တွေ့ရသဖြင့် တွက်ဆရပြန်သည်။ ရေလည်အုံ ပိုက်ထဲ သဲရောက်နိုင်သည်မှာ ရေတိုင်ကီပေါက်မှ တစ်ဆင့် ရောက်နိုင်သည်။

အလားတူ အိတ်ဇောပိုက်မှ ရေဝင်လာပြီး အင်ဂျင်ထဲမှ တစ်ဆင့်လည်း ရေလည်အုံသို့ ရောက်နိုင်သည်။ အင်ဂျင်ထဲမှ ဖြတ်၊ မဖြတ် တွက်ကြည့်တော့ ကားရေထဲ စနစ်နေစဉ်က အင်ဂျင်သည် ရေနစ်မနေ။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းနစ်ခြင်းဖြစ်၍ အင်ဂျင်ရေနစ်နေစဉ် အင်ဂျင်လည်း ရပ်နေသည်။ လည်ပတ်မှုမရှိ၊ အင်ဂျင်လည်ပတ်မှု မရှိသဖြင့် အင်ဂျင်ထဲ ရေဝင်သည့်

တိုင် အင်ဂျင်မှ ရေလည်အုံသို့ရောက်ရန် အကြောင်းမရှိ။

အင်ဂျင်ထဲတော့ ရေဝင်မဝင် စိစစ်ရန် လိုသဖြင့် အင်ဂျင်
ဝိုင်တိုင်း ပေတံမှတစ်ဆင့် အခြေအနေကြည့်လိုက်တော့
အင်ဂျင်ဝိုင်ထဲတွင် ရေမတွေ့ရ။ သို့သော် အင်ဂျင်ဝိုင်ထဲအထိ
ရေမရောက်သော်လည်း ရောက်သင့်သည့်နေရာ ရောက်နိုင်
သေးသည်။

အနည်းဆုံး ရေငွေ့ရောက်နိုင်သည်။ ထိုရေငွေ့အား
မှုတ်ထုတ်ကြည့်လျှင်ကောင်းမည်ဟု တွက်ဆပြီး အင်ဂျင်မှ နော်
ဆယ် ခြောက်လုံးကို ဖြုတ်စေကာ မော်တာနှင့်မွှေးပြီး ရေများ
အား သုံးမိနစ်ခန့်ကြာ မှုတ်ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့

အိတ်ဇောပိုက်ထဲမှ ရေများထွက်လာသလို အင်ဂျင်မှ
ရေငွေ့များ ထွက်ကုန်သည်။ သုံးမိနစ်ခန့် မှုတ်လိုက်၊ သုံးမိနစ်
နားလိုက်ဖြင့် သုံးကြိမ်လောက်ပြုလုပ်ပြီး နော်ဆယ်များ ပြန်တပ်၊
ရေလည်အုံ ပြန်တပ်အင်ဂျင်ဝိုင်များ ဖောက်လဲပြီး စက်နှိုးကြည့်
လိုက်တော့ အင်ဂျင်ပတ်အမှန်ဖြင့် စက်နှိုးလာသည်။ အိတ်ဇော
မှလည်း ရေမလာတော့။ မီးခိုးများသာလာပြီ ဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ကား ရှေ့ခရီးဆက်ရန် အခြေအနေပေးပြီဖြစ်
သည်။

အချိန်မေးကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၀၂၄၅)နာရီ ရှိပေပြီ။
အားလုံးဝမ်းသာသွားကြသည်။ အင်ဂျင်သစ်လို ဖြစ်နေသဖြင့်
လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ကားမှလူများ ဒေဝူးကားကြီး
နှစ်စီးပေါ်မျှစီးပြီး ကျွန်တော်တို့ကားအား အင်ဂျင်ကျင့်သည့်

အနေဖြင့် ကုန်ပေါ့၊ ဝိတ်ပေါ့ဖြင့် ယာဉ်တန်းကားများ၏ ရှေ့မှ (၁၀) မိုင်ခန့် အလွတ်မောင်းစေခဲ့သည်။

လမ်းတွင်ကား သုံးစီး ခေတ္တပြန်ဆုံသည်။ ရေနစ်ကား၏ အခြေအနေ အလွန်ကောင်းနေပြီ။ စက်သံလည်း မှန်နေပြီမို့ ဒေဝူးကားကြီး နှစ်စီးအပေါ်မျှစီးလိုက်ခဲ့သော ရေနစ်ကား (န/၁၀၇၂) ပေါ်မှ လူများမိမိကားပေါ် မိမိပြောင်းစီးကြပြီး မကွေးမြို့သို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်လာခဲ့ကြပါသည်။

မကွေးမြို့သို့ နံနက် လေးနာရီဝန်းကျင် ရောက်လာပြီး မကွေးမြို့ က ပ ရ ဝင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကားဆီတိုင်ကီ ထဲသို့ ရေများရောက်ရှိသဖြင့် ထို (ရေ ဆီ) အစား ဒီဇယ်ဆီများ ထပ်ဖြည့်ခဲ့ကြပါသည်။

မကွေး ကပရ ဝင်းတွင် ဒီဇယ်ဆီများဖြည့်ပြီး ပြန်ထွက် ကြတော့ ရှေ့ဆုံးမှသွားနှင့်သော ဆရာဦးသန်းမောင်တို့၏ ယာဉ် အမှတ် (၁) နှင့် မကွေးမြို့အတွက်တွင် ဆုံကြပြီ။ ဆရာ ဦးသန်းမောင်တို့သည် မနေ့ည (၁၀း၁၅) နာရီထဲက နောက် ကားများ ပါမလာသဖြင့် မီးရောင်ရှိသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ကားရပ်လိုက်ပြီး စောင့်နေကြကြောင်း၊ မြဝတီရပ်မြင်သံကြားမှ ပြသနေသော တရုတ်ကားကို စိတ်ဝင်စားသူများမှ ကားပေါ်မှ အောက်ဆင်းကြည့်ကြကြောင်း၊ နောက်ကားကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပူစွာဖြင့် စောင့်နေကြသည်မှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆရာ ဦးသန်းမောင်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်အောင်တို့ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပေသည်။

ယာဉ် လေးစီးယာဉ်တန်းဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ နံနက် (၇:၀၀) နာရီဝန်းကျင် ရောက်ရှိကြပြီး လက်ဖက်ရည်၊ တော်ဖီ၊ မုန့် စသည်များ စားသောက်ကြပါသည်။ ကွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဝယ်ယူအားပေးမှုကြောင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ပုံ ၁၀ ကျပ်မှ ၂၀ ကျပ်ဖြစ်၊ ၂၀ ကျပ်မှ ၃၀ ကျပ်ဖြစ် ၃၀ ကျပ်မှ ၅၀ ကျပ်ထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

စားသောက်အနားယူကြပြီး ရှေ့ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီကျော်လောက်တွင် ပြလို့မြို့သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် နေ့လည်စာချိန်လွန်နေသဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ သွားသော ဆရာဦးသန်းမောင်တို့ကားက ထမင်းဆိုင်တွေတန်း များရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့် ကျန်ယာဉ်တန်းများလည်း ရပ်ကြပါသည်။

ယာဉ်များကို စိစစ်ကြည့်လိုက်ရာ ပညာရေးအဖွဲ့စီးလာသော ဒေသကားတစ်စီးလိုနေပါသည်။ လိုသောကားကိုစောင့်ရင်း မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် နေ့လည်စာ သုံးဆောင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ နေ့လည်စာ စားပြီးသည့်တိုင်အောင် ပညာရေးအဖွဲ့ကားရောက်မလာသဖြင့် ပင်းချောင်းတွင် ရေနစ်ခဲ့ရသော န/၁၀၇၂ ကားဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လည်ကြိုဆိုရေးဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။ ဂြိုဟ်မွေတဲ့ကားဟု အပြောခံခဲ့ရသော န/၁၀၇၂ သည် တကယ်တော့ ယာဉ်အားလုံးတွင် အကောင်းဆုံး ကားဖြစ်နေသည်ကို လက်တွေ့သက်သေပြနေပေသည်။

နောက်ကြောင်းပြန် ကြိုနေသော ယာဉ်အမှတ် ၈/၁၀၇၂ ကားနှင့်အတူ ပညာရေးအဖွဲ့အား တင်ဆောင်လာသော ဒေဝုး ကားကြီးသည် မွန်းလွဲ (၂:၃၀) နာရီခန့်တွင် ရောက်လာပါသည်။ အချိန် (၁) နာရီခန့် ကုန်ဆုံးသွားရပြန်ပါသည်။

စာပေဆုရသူများနှင့် မိသားစုများ၊ ကြီးကြပ်သူများ စီးလာသည့် ဒေဝုးကားကြီးအား ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာ ခွင့်ပြုလိုက်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ စာပေဆုရသူများနှင့် မိသားစုအချို့သည် မန္တလေးဘက်သို့ ခရီးဆက်ရမည့်သူများပါနေသဖြင့် ထောက်ကြံ့ သို့ အချိန်နှင့်ရောက်ရှိစေရန် ချည်ရွယ်၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ပညာရေးအဖွဲ့ ပြုလို့တွင် နေ့လည်စာ စားသုံးပြီးသည်နှင့် ယာဉ်သုံးစီးပါ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ည (၆:၄၅) နာရီခန့်တွင် လက်ပံတန်းမြို့သို့ ပြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။ ည (၇:၀၀) နာရီခန့်တွင် သာယာဝတီမြို့၊ ခရိုင်ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနသို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။

ရောက်ရှိချိန်တွင် ပညာရေးအဖွဲ့ ဒေဝုးကား ပါမလာ ပြန်။ သို့သော် လက်ပံတန်းတွင် အတူရှိနေသဖြင့် မကြာခင် ရောက်လာမည်ဟု မှန်းဆကာ ရောက်နှင့်သူများမှ သာယာဝတီ ခရိုင် ပြန်/ဆက်မှ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော သုံးဆယ်မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီများ စားသောက်ကြပါသည်။

စားသောက်ပြီးသည့်တိုင် ပညာရေးအဖွဲ့ ကားရောက်
မလာသဖြင့် ဆရာဦးသန်းမောင်က စိတ်ပူပြီး ယာဉ်အမှတ် (၁)
ဖြင့် ပြန်ကြိုရန် စီစဉ်ပါသည်။ သို့သော် ပြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်
စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်အောင် (ကျော်အောင်)မှ
ယာဉ်အမှတ် (၁) မှလူများအားလုံး ယာဉ်အမှတ် (၂)ဖြစ်သည့်
ကျွန်တော်တို့ စီးလာသည့်ကား ၈/၁၀၇၂ ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး
ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်မောင်းစေပါသည်။

ယာဉ်အမှတ် (၁)တွင် ဆရာဦးကျော်အောင်၊ ဆရာ
ဦးသန်းမောင်၊ စာပေဝိမာန်အဖွဲ့ ဦးမြကြိုင်၊ ဦးမြကြိုင်၏ ဇနီး
ဒေါ်တူးနှင့် ကိုအေးမင်းလတ်တို့ လိုက်ပါပြီး လက်ပံတန်းဘက်
သို့ ပညာရေးအဖွဲ့အား သွားရောက်ပြန်ကြိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ယာဉ် ယာဉ်အမှတ် ၈/ ၁၀၇၂
သည် ရန်ကုန်သို့ ည (၁၀း၀၀)နာရီခန့်တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ
ပါသည်။ သာယာဝတီတွင် ကျန်ခဲ့သော ယာဉ် (၂) စီးအနက်
ပညာရေးအဖွဲ့တင်ဆောင်လာသော ဇေဝူးကားများ ရန်ကုန်သို့
ဆက်မောင်းရန်အခြေအနေမပေးတော့သဖြင့် သာယာဝတီ
ခရိုင် ပြန်/ဆက်နဲ့တွင် ထားခဲ့ပြီး စာပေဝိမာန်နဲ့အဖွဲ့ ဦးမြကြိုင်၊
ဒေါ်တူးနှင့် ကိုအေးမင်းလတ်တို့အား လိုအပ်သည်များ ကူညီရန်
သာယာဝတီတွင် ထားခဲ့ကြောင်းနှင့် ပညာရေးအဖွဲ့အား ဆရာ
ဦးသန်းမောင်တို့ကားပေါ် ရွှေ့ပြောင်းကာ ရန်ကုန်သို့ ဆက်
လက်မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ည (၁၁း၀၀) နာရီတွင် ရောက်ရှိ
ကြောင်း ဖုန်းသတင်းရရှိလိုက်ပါသည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ်အတွက် ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆုခိုးမြှင့်ပွဲသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသော ခမီးစဉ် အတွေ့အကြုံများကလည်း မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဗဟိုအမှုဆောင် ကော်မတီဝင်များ ခမီးစဉ်တွင် ပါလာကြသော စာပေထူးချွန်သူများ၊ ပညာရည်ထူးချွန်သူများ၊ ကြီးကြပ်သူများ၊ အထူးစည်သည်တော်များအနေဖြင့် အမှတ် တရ ခမီးစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ် အမှတ်ရနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

အမှတ်ရယုံတင်မက . .

ယာဉ်မောင်းမကျွမ်းသဖြင့် . . . ခမီးသည်တွေ လွမ်းရ သည့်ကိန်း ပမ်းရသည့်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့ရသည်ပင်။

တစ်ယောက်အမှား၏
နောက်ကွယ်တွင်

အခန်း (၁)

ယနေ့နံနက်တွင် ငွေနှင်းတို့က ယမန်နေ့များကထက် ပိုကျနေသည်။ ဒီဇင်ဘာလသည် အစောဆုံးလဟု ဆိုစကားနှင့် လည်း ညီလှပေသည်။ ယနေ့ ဒီဇင်ဘာလပင် ကုန်လောက်နေပြီ ဆိုတော့ နှင်းတို့ကျတာလည်းမဆန်း အေးလွန်းတာလည်း ဘာမျှ မဆန်း။ သူတကာချမ်းစိမ့်အေးနေသဖြင့် စောင်တလေးခြုံ ကွေးလိုသူတွေ မီးလေးလွဲနွေးလိုသူတွေ အနန္တကြားတွင် ကိုစိုးတင့်တစ်ယောက်က ချမ်းရမှုန်းမသိ။ အေးရမှုန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။ တစ်ညလုံးလည်းမအိပ် သူ မအိပ်သည်က အကြောင်းမဟုတ်။ အိမ်ပေါ်တက်လာလိုက် ဆင်းသွားလိုက် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်နေလေတော့ အအိပ်အနေပါးတဲ့ အိမ်သားတွေ ပါ အိပ်မရတော့။ ပိုဆိုးတာက ကိုစိုးတင့်၏ဇနီးမယားဖြစ်သည်။ မိမိလင်သားကို ဂရုတစိုက်ရှိသူဆိုတော့... အရိပ်အကဲကို သတိထားနေရင်း ဒီတစ်ညလုံး လုံးဝအိပ်မပျော်ခဲ့။

မိမိလင်သား အရက်သမားကို တမ်းတမ်းတတ် မြတ်မြတ် နိုးနိုး ရှိရပါမလားလို့ မိဘဆွေမျိုးတွေကလည်း မကြာခဏ ပြောကြဆိုကြသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ငြုရုကြသည်။ သို့သော် “ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း” တို့ကတော့ မိမိတဝ ဝဋ်ကြွေးလို့ သဘောထားပြီး လင်သားကိုဂရုတစိုက်စောင့်ကြည့် သည်။ အတက်နိုင်ဆုံး ဖျောင်းဖျော့ပြောကြည့်သည်။ မရတဲ့အဆုံး မှသာ လက်လျှော့ပေးလေ့ရှိသည်။

ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းကိုလည်း အပြစ်မပြောသာ။ ကိုစိုးတင့် တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သူမိသားစုအသိုက်အဝန်း ပျက်နိုင်သည်။ အသက် (၃၀) အရွယ် သားအပါအဝင် သားသမီး (၅) ယောက် အတွက် အဖေဟု ခေါ်စရာရှိနေတာကိုပင် သူက လိုလိုလား လား ကျေနပ်နေပုံရသည်။ ကိုစိုးတင့် သောက်လိုက သောက်၊ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်တော့ သောက်စေချင်သည်။ အချိန်ပြည့် သောက်စားနေတာမျိုးတော့ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း မလိုလားတာ အမှန်။

အဆိုးထဲက အကောင်းဟု ဆိုရမလားမပြောတတ်။ ကိုစိုးတင့်က အရက်စွဲနေတာမှန်ပေမယ့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သောက် တာမှန်ပေမယ့် ခိုက်ရန်မဖြစ်၊ သူများဥစ္စာ မခိုး၊ ပြစ်မှုကြီးငယ် မကျူးလွန်တတ်သူမို့ “ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း” က ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူး တင်နေပုံရသည်။ သို့သော် ယနေ့ညတစ်ညလုံး “ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း” ဖိတ်မပျော်။ ကိုစိုးတင့်တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေသလိုလို ရှိလာ သဖြင့် ပူပန်စိတ်တို့က လွမ်းမိုးနေသောကြောင့် ကိုစိုးတင့်နှင့်

အတူ ဆောင်းအအေးကို သတိလစ်နေပြီး ခွေးဦးများပင် ထွက်နေသည်။

ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း ဟိုဟိုသည်သည်တွေးရင်း စိုးရိမ်စိတ်များက လွမ်းခြုံလာခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုစိုးတင့်နဲ့ ကိုမြင့်သိန်းက သက်တူရွယ်တူ လုံးတူဒေါက်တူ သောက်ဖော် သောက်ဖက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးအရက် စွဲနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရှိ သူတိုက်၊ ကိုယ့်ရှိ ကိုယ်တိုက်နှင့် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝနေလာကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ သူတို့နှစ်ဦးအသက်တွေကပင် (၆၀) ဝန်းကျင်ဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုစိုးတင့်တို့အတွဲ အလဲအတွဲ အရက်သောက်လေ့ရှိသော်လည်း အချိန်တန် အိမ်ပြန်တန်းအိပ်ကြသူများဖြစ်လို့ ဇနီးမယားသားသမီးတွေက သူတို့ကို အထူးတည်ပေးရန်ပင်မလိုခဲ့။ သို့သော် ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းတစ်ယောက် ယခုရက်ပိုင်း ကိုစိုးတင့်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေမိတော့သည်။ ပိုမိုဂရုစိုက်နေမိသည်။ ထူးခြားလာတာကလည်း နှစ်ရက်လောက်ရှိသေးသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ညအချိန်မတော် အမူးလွန်ပြီး ကိုစိုးတင့်အိမ်ပြန်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း

“ကြည်ဝိုင်း . . . ထမ်းပါဦး ငါဒီညဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူးကွာ . . . ငါဝမ်းသာနေတာ နင့်ကိုပြောခွင့်လို့” ဆိုပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကို နှိုးပြောလာတော့ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းကလည်း လင်သားကို လိုက်လျောညီထွေဖေးမပြီး-

“ကိုစိုးတင့် . . . အိပ်လိုက်ပါလား မနက်ကျမှပြောပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်တော့-

“ဟာ . . . ခုပြောမှ ငါ့ရင်ထဲပေါ့သွားမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်းပြောတော်”

“ဒီည . . . ငါနဲ့ မြင့်သိန်း အရက်သောက်ကြတယ်”

ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကိုစိုးတင့်က
“ဒီည ငါနဲ့ မြင့်သိန်း အရက်သောက်ကြတယ်” ဆိုတဲ့စကားက
ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းအတွက် အဆန်းမှမဟုတ်လေတော့ ကိုစိုးတင့်
စကားကိုဆက်မပြောခင် ပြုံးမိတာပေါ့။

“အရက်တွေဝအောင် သောက်ပြီးတော့ မြင့်သိန်းကပြော
တယ် ကြည်ဝိုင်းရဲ့ . . .”

“ဘာများပြောလို့တုန်းတော် . . .” ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းက
စကားစမြန်မြန်ပြတ်စေရန် ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“မြင့်သိန်းက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်တဲ့ . . . သူ့သေရင်
တောင် ငါ့ကိုခေါ်သွားမယ်တဲ့ကွ . . . ပြီးတော့ . . . ဒို့မိသားစု
ကိုလည်း သူခင်တယ်တဲ့ . . . ဖြစ်နိုင်ရင် တို့တိမ်သားအားလုံး
ခေါ်သွားချင်တယ်တဲ့ကွ . . . ငါပျော်လိုက်တာ ကြည်ဝိုင်းရာ”

ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း ထိတ်တန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားက
ပျော်ရမည့်စကားမှ မဟုတ်လေတော့ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းကမဲ-

“ကဲ . . . ကဲ ရှင်ပြောလိုက်ရလို့ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား
အိပ်တော့နော်” ဟု ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း ကိုစိုးတင့်ကိုတွဲခေါ်မပြီး
အိပ်ရာအရောက်ပို့ခဲ့သည်။

ကိုစိုးတင့် မူးမူးမွေမွေစကားတွေပြောပြီး အိပ်သွားပေမယ့် ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းခမျာ အိပ်မပျော်တော့ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းရတော့သည်။ မိုးလင်းပြီဆိုတော့ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းတစ်ယောက် နံနက်စာအတွက် ဈေးဖက်ကိုထွက်လာမိသည်။ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) အမှတ် (၇၁) ဈေးကြီးသည် အလွန်စည်ကားလွန်းလှသည်။ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) တွင် အစည်ကားဆုံးဈေးဖြစ်သည်။ ဈေးဆိုသည်မှာ လူစုံလှသည်။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ဟိုသတင်းဒီသတင်း စသည်များကလည်း စုံတတ်သောနယ်မြေဖြစ်သည်။

“ဇိုလ်မင်းရောင်လမ်းထဲက . . . အရက်သမားကြီး ကိုမြင့်သိန်းတစ်ယောက် ညကအရက်မူးလွန်ပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့” ဟူသော သတင်းစကား ကြားမိသောအခါ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းတစ်ယောက် ညကကိုစိုးတင့်ပြောခဲ့သောစကား-

“မြင့်သိန်းက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်တဲ့ . . . သူ့သေရင်တောင် ငါ့ကိုခေါ်သွားမယ်တဲ့ကွ . . . ပြီးတော့ . . . ဒို့မိသားစုကိုလည်း သူခင်တယ်တဲ့ . . . ဖြစ်နိုင်ရင် တို့အိမ်သားအားလုံး ခေါ်သွားချင်တယ်တဲ့ကွ . . . ငါပျော်လိုက်တာ ကြည်ဝိုင်းရာ” ဟူသောစကားများကို ဒေါ်ကြည်ဝိုင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည် သတိရနေမိတော့သည်။ ဈေးတွင် ကြုံရာဝယ်ပြီး အိမ်ကိုအမြန် ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ကိုစိုးတင့်မရှိတော့။ ကိုမြင့်သိန်းနာရေးကို သွားကူလုပ်ပေးနေသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။

“သူ့သေငါပို့ပဲ. . . သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း သွား
မှာပေါ့” ဟု ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းစိတ်ဖြေလိုက်သည်။

ပထမတစ်ရက် ကိုစိုးတင့်ပိုမူးလာသည်။

ဒုတိယတစ်ရက် ကိုစိုးတင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်လာပုံ
ရသည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်တော့။ ဆောင်းအအေးဒဏ်ကိုလည်း
သူမမူတော့။ တစ်ညလုံး ဝနာမငြိမ်ဖြစ်လွန်းသည်။ ဪ ဝီနွေ
သူ့သူငယ်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့မို့ ပိုခံစားနေပုံရသည်ဟု
ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းက စိတ်ကိုထပ်ဖြေလိုက်ပေမယ့် ရင်မှာတော့ အပူ
မီးဟပ်နေပြီဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ဒီကနေ့ ဒီဇင်ဘာ (၂၃) ရက်၊ နေ့လည် (၁၂၀၀)
နာရီလောက် ကြေးစည်သံများတွက်လာသဖြင့် ကိုမြင့်သိန်းအသုဘ
ပို့ဆောင်မည့် မိတ်သင်္ဂဟများ ကိုမြင့်သိန်းအိမ်ကိုရောက်လာ
ကြသည်။ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းလည်း သူ့သေငါပို့မို့ ရောက်လာဖြစ်
သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းစိတ်ထဲ ထိတ်ကနဲ
ဖြစ်လိုက်ရပြန်သည်။ ကိုမြင့်သိန်းအိမ်ရှေ့ရှိ ရေစည်တွင် ဘာကို
ရည်ရွယ်မှန်းမသိသည့် “အားလုံးကို ခေါ်မယ်” ဟူသည့်
စာကြောင်းကို မြင်လိုက်ရလို့ ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းက-

“ဘယ်သူများ လက်ဆော့ရေးထားပါလိမ့်” ဟုပဲ တွေး
လိုက်ပြီး စိတ်သက်သာရာကို ပြောင်းလိုက်သည်။

လူငယ်တွေဆိုတာ ကြေးစည်ကို ထုချင်သလိုထု တီးချင်သလို တီးကြတော့ ကြေးစည် ထုဖုလည်း ဟက်တက်ကွဲပြီး လူစု ကြေးစည်ဆက်တီးနိုင်တော့။ အသုဘချဖို့ အချိန်တန်လျက်နဲ့ အလောင်းတင်နိဗ္ဗာန်ယာဉ်က ရောက်မလာသေး။ အချိန်လင့်မှ ရောက်လာသဖြင့် မေးကြည့်တော့ လိပ်စာရွာမတွေ့ဘဲ ရွာပတ်နေ၍ဟု သိလိုက်ရသည်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ် ဝင်လာသည်နှင့်-

“ကိုမြင့်သိန်းရေ... သွားတော့နော်” ဟု ကိုစိုးတင့်၏ ဆွံ့ဆွံ့နှင့်နှင့်ပြောသံကို ဒေါ်ကြည်ဝိုင်းလည်းကြားသည်။ ဧည့်ပရိသတ်တွေလည်း ကြားသည်။ မြန်မာတို့က နာရေးဆို ကူညီချင်ကြသည်။ ပို့ချင်ကြသည်။ “မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်” ဆိုတဲ့ ဆုံးမစာကလည်းရှိလေတော့ အသုဘကို ဦးစားပေးပို့တတ်ကြသည်။ ကိုမြင့်သိန်း၏ မိသားစုက နွမ်းပါးလို့ လူဦးကားနှစ်စီးသာ ငှားနိုင်သည်။ ပို့လိုသူက မနည်းလှ။ မျှတလိုက်ကြမည်သာဖြစ်သည်။

တာဝန်ရှိသူများက အလောင်းကို နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ပေါ်တင်ဖို့ လေးတိုင်စင်ပေါ်မှ မတင်လိုက်ကြတော့ ပြောမပြောချင်ပေါင်။ နာရေးသေတ္တာ (ခေါင်း)က တောင့်တောင့်တင်းတင်း မဟုတ်လေတော့ အောက်ပွင့်ပြီး အလောင်းထွက်ကျလာသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ အဆင်ပြေသလို ပြန်လည်စီမံပြီး ကိုမြင့်သိန်း၏ နောက်ဆုံးခရီးအား သာကေတမြို့နယ် လယ်ရွာသုဿန်သို့ ပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

သိကြတဲ့အတိုင်း နာရေးပို့ပြန်ကိစ္စက အလောင်းမီးစက် ထဲဝင်သွားပြီဆိုတာနဲ့ အပြန်ခရီးအတွက် မိမိမီးခွဲတဲ့ ကားဆီကို ပြေးသွားပြေး၊ လုတတ်သူကတက်နှင့် နာရေးပို့ပုံစံ မဟုတ်တော့ဘဲ အပျော်ခရီးပုံစံမျိုးဖြစ်သွားကြသည်။

ယခုလည်းကြည့် . . . ကိုမြင့်သိန်းနာရေးပို့သွားများ။ ကားကနစ်မီးထဲဆိုတော့ ကားကောင်းကိုရွေးပြီး အလှအယက် တက်လိုက်ကြတာ ဘီအမ်ဟီးနီး ၁က/၅၃၄၈ ကားပေါ်တွင် အလာတုံးကထက် လူက ပိုများနေပုံရသည်။ ဘီအမ်ဟီးနီး ၁က/ ၅၃၄၈ ကားက ဆေးသစ်၊ အင်ဂျင်သစ်၊ ရွှေကြွကြွလေးဆိုတော့ နာရေးပို့သွားတွေ အပြန်ခရီးတွင် ကားရောင်းအသစ် ကလေးပေါ် ပိုတက်လာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အပြည့်အသိပ် တိုးလို့တွဲလောင်းထိပါလာသည်။ လူ (၈၀) ထက်မလျော့ အတူပါလာသော ကားကလည်း ဘယ်အချိန် ထွက်သွားမှန်းမသိသောကြောင့်လည်း ဘီအမ်ကားပေါ် စုပြုံရောက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သာကေတ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)၊ ဒဂုံမြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်း) ဆက်သွယ်ထားသည့် ဧရာဝတီလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းပြီး ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) သို့ ဦးတည်လာနေသော ၁က/၅၃၄၈ ဘီအမ်ဟီးနီးကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် မောင်းလာသည်ကို အချို့လူငယ်များက “ဟေးဟေး . . . ဟားဟား” နှင့် ကားပေးသည်။ အချို့က သဘောကျကြသည်။ အချို့က

သမ္ဘုဒ္ဓေခွတ်သူ ခွတ်ကြသည်။ အရှိန်လျှော့မောင်းရန် အော်သူ ကအော်ကြသည်။ မြန်မြန်မောင်းရန် ပင့်ပေးသူက ပင့်ပေးသည်။

ကားမှာ အရှိန်လျှော့သည်မရှိ၊ အရှိန်သည် ပို၍ ပို၍ မြင့်တက်လာသည်။ လယ်ရွာသူသန်မှ အထွက်တွင် တစ်နာရီ လျှင် ကီလို (၃၀) (၄၀) ထက် မပို။ ပဲခူးမြစ်လမ်း လမ်းဆုံ လောက်ရောက်တော့ ကီလို (၇၀) (၈၀) နှိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခွက်ကပြနေသည်။ အရှိန်လျှော့ဖို့ အော်သူများက အော်ကြ ပိုမောင်းဖို့ မြှောက်ပေးသူက မြှောက်ပေးသဖြင့် ကီလို (၈၀) အောက် လုံးဝမဆင်းတော့။

ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း မလိုက်နာသူ အဘယ် သူနည်း။ ယာဉ်မောင်းဟုပင်ဆိုမည်။ ဧရာဝတီလမ်းသည် ကားရင်းသော ကွန်ကရစ်ကျောက်လမ်းဖြစ်သည်။ လမ်း တလျှောက်တွင် လမ်းမကြီးငယ်ဖြတ်လမ်း (၅) ခုလောက်ရှိ သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကီလို (၃၀) (၄၀) ထက် ပိုမမောင်းသင့် ပေ။ လမ်းမကြီးဖြတ်လမ်းနားရောက်လျှင် အရှိန်ပို၍ လျှော့ရ မည်ဖြစ်သည်။ ပို၍ ဂရုစိုက်သင့်သည်မှာ တစ်ဆင့်ခန့်အကွေ့များ အဘယ်ခန့်။ ညာခိုင်းရုံသည်အခါများတွင် အရှိန်ကိုလျှော့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဂီယာပြောင်းကို ပြောင်းရပေမည်။ ယခုတော့ ကား က အရှိန်မလျှော့၊ ဂီယာမပြောင်း၊ ကံအားလျော်စွာလမ်းမကြီး ဖြတ်လမ်းကြီးများတွင် အခြားကားနှင့်မကြုံ မဆုံတော်သေးရဲ့။

ဧရာဝတီမှ ဒဂုံတောင်ဘက်ဝင်လျှင် နှစ်ဆစ်ခန့် လမ်း ကွေ့ မလွဲမသွေကွေ့မည်။ အရှိန်မလျှော့၍မဖြစ် ဂီယာ

မပြောင်း၍ လုံးဝမဖြစ်။ သို့သော် ရောက်ရန်နီးသထက် နီးလာသော်လည်း ယာဉ်မောင်းသည် အရှိန်ကို လုံးဝမလျှော့ ဂီယာကို မပြောင်း...။

ဟော... ရောက်ပါတော့မည်။ ရွှေ့တွင် လက်ဝဲ နှစ်ဆစ် ခြိုးကွေ့ရောက်တော့မည်။ ခရီးသည်တွေရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ကြောက်မက်ဖွယ်အော်သံများက ဘဝင်သို့ ညံ့နေတော့သည်။ ကားကတော့ အရှိန်မြင့်နေဆဲ။ တစ်ဆစ်ခြိုးကွေ့ကို အရှိန်နှင့်ပင် ကွေ့ချလိုက်သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း” ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးများနှင့်အတူ ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာအော်နေသော အမင်လာအသံများက ပတ်ဝန်းကျင် အမှတ် (၂၀) ရပ်ကွက်ရှိ ပြည်သူများထံ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ဘီအမ်ကား လမ်းပေါ်မှ ချောက်ထဲကျပြီး ကားမှာကျွမ်းထိုးပြီးမှ ရပ်သွားတော့သည်။ ရပ်သွားတော့ ကားဘီးများက မိုးမျှော်နေပြီး ကားအမိုးများက ပြို့ပျက်နေတော့သည်။ အိုင်ထွန်းနေသော သွေးများကြားတွင် တော့...။

• • • • •

ဦးစိုးတင့် (၅၉) နှစ် ရွပ်ကလောင်

မောင်သန်းစိုး (၃၀) နှစ် ရွပ်ကလောင်

ဒေါ်စန်းရီ (၆၀) နှစ် ရုပ်ကလာပ်

ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် (၅၀) နှစ် ရုပ်ကလာပ်

ဒေါ်မြတင် (၆၇) နှစ် ရုပ်ကလာပ်

မောင်ဇော်မိုး (၂၆) နှစ် ရုပ်ကလာပ်

နာရေးသေတ္တာ (၆) ခုဘေးတွင် တစ်စုံတစ်ရာတွေ့လိုက်ရသော ရုပ်ကလာပ်ပိုင်ရှင်အမည်များနှင့် အသက်မွေးက အသုဘ ရွှေလာရောက်ကြသူများအား သံဝေဂတရားများ ရရှိစေသလို ထိတ်လန့်စေဖွယ်လည်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးစိုးတင့်နှင့် မောင်သန်းစိုးသည် သားအဖအရင်းများဖြစ်ပြီး အတူနေထိုင်ကြသဖြင့် မိသားစုများ အဘယ်မျှ ခံစားကြေကွဲနေကြမည်ကို မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါသည်။

ပိုဆိုးသည်က သေဆုံးသူ (၆) ဦးစလုံး တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေ တစ်မြေထဲနေ တစ်ရေထဲသောက်တွေ ဖြစ်သဖြင့် နာရေးအိမ်တွေက တန်းစီနေသလို တွေ့ရသည်။ လမ်းသူ/လမ်းသားများ တွေ့ရသူများအနေဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ကြပေ။

သယ်နီးကျွန်းစံပြအေးရုံကြီးနှင့် အခြားအေးရုံများတွင် သွေးသံရဲခဲဖြင့် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး အတွင်းလူနာအဖြစ် တက်ရောက်ကုသနေရသူ (၆၅) ဦး၏ မိသားစုများ၏ ပရိဒေဝမီးများကလည်း အတော်နှင့် ငြိမ်းနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာရသူ

(၉) ဦးသည်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလာအောင် အတော်ပင် ထူထောင်ရပေဦးမည်။

ဤအနိဌာရုံမြင်ကွင်းများကို ဖန်တီးသူမည်သူနည်း။

ယာဉ်မောင်း ကံဝင်းဖြစ်သည်။ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း လိုက်နာမှုမရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရှိန်မြင့်စွာ မောင်းခြင်း၊ လမ်းစည်းကမ်းအတိုင်း အကွေ့လမ်းရောက်နေပါလျက် အရှိန်မလျော့ခြင်းများကြောင့် အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး မိသားစုများစွာ သောကပင်လယ်ဝေခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုး ထပ်မံမဖြစ်ပွားစေရန် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းလိုက်နာမှု အန္တရာယ်ကင်းရန် တို့ရှေးရှုရမည်ဖြစ်ပေမည်။

မှတ်ချက်။ ။ (၂၃-၁၂-၂၀၀၀) စနေနေ့ (၁၃း၃၀) နာရီတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်အား စာဖွဲ့ပါသည်။

ရမ်းသူးကြောင့်... မျာမျာလည်မှောက်
ကျွမ်းသူးကြောင့် ... လိုရာစရီးရောက်

ကျွန်တော်သည် အစွဲအလန်းလုံကြည်မှုကို ဦးစားပေး
တတ်သူတော့မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အချို့ကိစ္စများသည်
ကျွန်တော့်အတွက် ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလနောက်ဆုံးပတ် (၂၇-၁၂-၂၀၀၄)
နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ တာဝန်ဖြင့် ခရီးသွားခဲ့ရသည်။
ခရီးစဉ်အရ မန္တလေးမှ (၃၁-၁၂-၂၀၀၄)နေ့ ညနေ ၄း၁၅ နာရီ
ရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်သို့ ၁-၁-၂၀၀၅ နံနက်
(၉) နာရီလောက် ပြန်ရောက်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မိတ်ဆွေများက . .

“ကိုမိုးထိုက်တော့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ ခရီးသွားများလိမ့်မည်”
ဟု ပြောကြဆိုကြသည်။ သူတို့က ခရစ်နှစ် နှစ်သစ်နှစ်ဆန်း
(၁) ရက်နေ့ ခရီးသွားလာနေရသည်ကို ရည်ညွှန်းဟန်တူပါ
သည်။ ကျွန်တော်အစွဲအလန်း မထားခဲ့ပါ။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်
လွန်းသော အကြောင်းအရာများက ကျွန်တော့်အတွက် ဆုံရပါ
တော့သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရင်း ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို လက္ခဏာဗေဒင် ကြည့်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဗေဒင်ကို ပို၍မကြည့်လိုကြောင်း ငြင်းသည်။

ငြင်းသည်မှာ ဗေဒင်ပညာကို မလေးစား၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အသက် (ဧည့် ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်)ကို မယုံ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးစဉ်က ကျွန်တော်တို့ဒေသသည် သောင်းကျန်းသူများ၏ နှိပ်စက်မှု မကြာခဏ ခံရသောကြောင့် အမေခမြာ သားသမီးမွေးသည့်အခါ ကိုးလန့်စာစား မွေးကြရသဖြင့် ဧည့် ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်တွင် သေချာမမှတ်နိုင်ကြရှာ။ ကျေးလက် သဘာဝ အမှတ်သညာထား မှတ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်မွေးသည့် ဧည့် ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်ကို ကလေးမကြာခဏ မွေးသည့် တစ်နှစ်တစ်ယောက်မွေးသည့် ဦးသိန်းမောင်၊ ဒေါ်ပုငယ် သားတစ်ယောက်နှင့် မီးဝင်၊ မီးထွက်ဟု မှတ်ထားသည်။ ဒေါ်ပုငယ်ကလည်း အကြီးဆုံးသမီးတစ်ယောက် သားငယ်ပေါင်း ခုနစ်ယောက်မွေးထားသည်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်ပုငယ်၏ ဘယ် သားနှင့် မီးဝင်၊ မီးထွက်ဖြစ်သည်ကိုပင် အမေက တိတိကျကျ မပြောနိုင်သဖြင့် ဒေါ်ပုငယ်သား ကိုသောင်းဟန်နှင့် မီးဝင်၊ မီးထွက်ဟု မှတ်ယူသည်။ ကိုသောင်းဟန်ထက် ကျွန်တော်က ခုနစ်ရက်ငယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဗေဒင် မမေးပါ။

ဗေဒင်မကြည့်ချင်ဟု ပြောသည့်ကြားကာ ကျွန်တော်
လက်ကို ဇွတ်ယူပြီးကြည့်သည်။

“ကိုစိုးထိုက် ဒီနှစ်ခရီးသွားများမယ်။ မရောက်ဖူးတဲ့
စာရပ်တွေရောက်မယ်၊ ခရီးဝေးတွေ သွားရမယ်၊ စက်တပ်
ယာဉ်ကား၊ ရထားတို့ကြောင့် ထိခိုက်မှုရှိမယ်။ အသက်အန္တရာယ်
တော့ ထိခိုက်မှုမရှိဘူး။ အတိုက်အခံတွေ မလိုသူတွေများတယ်
သတိထားပါ။ ဂါပေမယ့် အဲဒီကြားထဲကပဲ ပင်ကိုယ်စိတ်နဲ့
ကြိုးစားသူမို့ အောင်မြင်မှုတွေ ရနေတတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေတို့မယ်
ခင်မင်သူပေါမယ်၊ အကြောင်းမသိခင်က မုန်းသူကပင် အကြောင်း
သိတဲ့အခါ ခင်သွားလိမ့်မယ်၊ သာသနာပြုရလိမ့်မယ် စသဖြင့်
ဟောသည်။ သူဟောပြောသည်မှာ ဒီထက်မကပါ။ ကျွန်တော်
မှတ်မိသမျှ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူက ယနေ့ဆို နိုင်ငံကျော်
လက္ခဏာ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်နေသူ မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစာ
များစွာနှင့် ဟောပြောနေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို သူဟော
လိုက်သည်များ အမှန်တွေဖြစ်နေရင်တောင် သူက ကျွန်တော်
အကြောင်း သိနေသူမို့ မိတ်ဆွေရင်းမို့ သူဟောချက်ကို မယုံချင်။
စက်တပ်ယာဉ်နှင့် ထိခိုက်မှုအန္တရာယ်ရှိမည်ဟု သူဟောသည့်
အထဲမှာ ပါနေပါသည်။

ကျွန်တော် အကြီးအကွယ် ကားမှောက်မှ နှစ်ကြိမ်၊
တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်၊ လမ်းပေါ်ကနေ ချောင်းထဲ
လမ်းဘေးထိုးကျမှု ခြောက်ကြိမ်၊ ရထားနှင့် ခရီးစဉ်တွင် နှစ်ကြိမ်

မိုင်းထိဖူးသည်။ အခြားသူများ အသက်အန္တရာယ်၊ ထိခိုက် အန္တရာယ်များစွာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် အပွန်းအပဲ့ ဒဏ်ရာပင် မရခဲ့ဖူးပါ။

ထိုဖြစ်စဉ်များတွင် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကြီး လက္ခဏာ ဆရာလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ တစ်ကြိမ်ပါဖူးပါသည်။ သူပါ သည့်အခေါက်က လူည်းကူးမြို့အဝင် ဂျစ်ကားမှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းကိုသိန်းတင် ခြေသလုံးသားများ ပြတ်ကျ ခဲ့သည်။

အဓိကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အစွဲအလန်းမထား ချင်၊ ကိုယ့်အကြောင်းသိသူဖြစ်တဲ့ ဗေဒင်လက္ခဏာ ဆရာရဲ့ ဟောချက်တွေကို ပို၍ပင် ဂရုမထားချင်သူမို့ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ် ခရီးစဉ်ထွက်ရပါသည်။ မေဖော်ဝါရီလအတွင်း ပခုက္ကူဦးတုံးဖေ စာပေဆုခွီးမြင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်မည့် ဧည့်သည် များအတွက် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြန် သည်။

၉-၂-၂၀၀၅ နွေတွင်မှ မိမိအိမ် မိမိပြန်ရောက်သည်။ မိမိအိမ်သို့ ရောက်ရောက်ခြင်းညတွင်ပင် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး ဆရာဦးမြင့်ကြွယ်ထံမှ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

၁၈-၂-၂၀၀၅ နေ့ ကချင်ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီဝင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး တုန်းမောင် (ငြိမ်း) ဆရာ(မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး)၊ ဆရာဦးမြင့်ကြွယ် (မောင်မြင့်ကြွယ်)၊ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယ ပါမောက္ခ ချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင် (မောင်ဆင်ခြင်)နှင့် ကျွန်တော် စုစုပေါင်း လေးဦး ၂၁-၂-၂၀၀၅ နေ့နှင့် ၂၂-၂-၂၀၀၅ နေ့တို့ တွင် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းခရိုင်၊ ဟိုပပ်မြို့နယ်၊ အင်းတော် ကြီး (တက်လက်ရွှေမျှော်) ဒေသတွင် အလှူဒါနကားကြီး ဦးဝင်းမြင့်၊ အလှူဒါနကားမ ဒေါ်ထွေးတင်တို့ တည်ထား ကိုးကွယ်သော လေးမျက်နှာ ဓာတ်ပေါင်းစု ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော် ထီးတင်ပွဲ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂါယာမှ ပင့်ဆောင် လာခဲ့သော မဟာဗောဓိပင် စိုက်လှူတည်ထားပွဲ ဗုဒ္ဓဘိသေက ဘုရားအနေကဇာတင် ခေရက်ချပွဲသို့ ကြွရောက်ကြည်ညိုပြီး ဒေသခံတိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအား စာပေဆိုင်ရာများ ဟောပြောရေးအတွက် အလှူရှင်များမှ ဖိတ်ကြားထားကြောင်း ပြောပြီး ခရီးစဉ် အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ပါယူရန် လမ်းညွှန်လာ သဖြင့် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်များ ဆောင်ရွက်ဖို့စဉ် ရတော့သည်။

မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်များ ဖြတ်သင့်တာဖြစ်ရသည်။ ရထား လက်မှတ်ကြိုတင်ဝယ်ယူရေး ခရီးစဉ်စထွက်ရက်၊ ပြန်ရောက် နိုင်မည့်ရက်၊ မန္တလေးတွင်နေသော ဆရာဒေါက်တာ မောင်မောင်

နှင့် ဆက်သွယ်မှု မန္တလေးနှင့် ကချင်ပြည်နယ် ခရီးစဉ်အတွက် ဧည့်ကြိုဆောင်ရွက်မည့် ဒေါ်နန်းစောညွန့် (စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း)နှင့် ညီနှိုင်းမှုတို့ လုပ်ဆောင်ရသည်။

(၁၅-၂-၂၀၀၅) နေ့ နံနက် မိမိနေအိမ်ရှေ့မှ ကြားကား (ခေါ်) ဝိုင်နာကားဖြင့် မိမိရုံးသို့အလာ ယာဉ်မောင်းက ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး မဆင်မခြင် ရမ်းကားစွာ မောင်းသည်။ အရှိန် ပြင်းစွာမောင်း မလိုအပ်ဘဲ ကျော်တက် လှမောင်း ပြိုင်မောင်း လုပ်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ် အသင်းတိုက် မှတ်တိုင် အနီးအရောက်တွင် မိမိစီးသည့်ကား ပလက်ဖောင်းပေါ် ကျော်တက်ကာ ကားမှာချာချာလည်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အမြီးသမီးသုံးဦးအား အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပင် မှောက်တော့သည်။

ဝိုင်နာကားတွင် ထိုင်သူရပ်လိုက်သူ (၃၀) ဦးလောက် ရှိသည်။ အနည်းနှင့်အများ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြပြီး အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည့် အတွင်းလူနာအဆင့် (၁၁) ဦးကို ဆေးရုံ တင်ပို့လိုက်ရသည်။

စာရေးသူသည် ကားမှောက်ရာတွင် ကားအတွင်း

- ယောင့်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်ခဲ့သူမို့
- အောက်ဆုံးတွင် ပိနေပြီး
- နောက်ဆုံးမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။
- မှောက်နေသောကားသည် မှောက်နေသော်လည်း စက်

မြည်ဟီးလည်နေဆဲဖြစ်သည်။ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ၏ အဝတ်များတွင် အခြားသူများ၏ သွေးများ ပေကံ့သည်မှလွဲ၍ ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာမရ ဘယ်ဖက်ခြေသလုံး တင်ပဆံ့နှင့် ညာဖက်လက် အနည်းငယ် နာကျင်၍ ခံစားရသည်မို့ ဆေးရုံသို့ မလိုက်ဘဲ ရုံးသို့ဆက်သွားသည်။

ရုံးတွင်ရှိသော ဝတ်စုံတစ်စုံကို လဲလှယ်ပြီး လုပ်ငန်းများ ဆက်လုပ်သည်။ မိမိထွက်ရမည့် ခန့်စဉ်ပျက်မည်စိုး၍ ကြီးစားလုပ်ကိုင်နေသော်လည်း မွန်းလွဲပိုင်းတွင် နာကျင်မှု ဖြစ်လာသဖြင့် မြန်မာဒဏ်ကြေးဆေးလိမ် ပတ်တီးစည်းပြီး ကချင်ပြည်နယ် ခရီးကို (၁၈-၂-၂၀၀၅) နေ့ ညနေ (၃း၁၅) နာရီတွင် ရန်ကုန်မှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ (၁၉-၂-၂၀၀၅)နေ့ နံနက် (၆း၃၀) နာရီ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဘူတာကြီးတွင် ဆရာဒေါက်တာ မောင်မောင်၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရာစိုး၊ အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်နုနု (မေသျှို သွား) (ယခု ကွယ်လွန်)နှင့် မြို့နယ်အမှုဆောင်များ ကချင်ပြည်နယ်မှ ဧည့်ကြိုရောက်ရှိနေသည့် ဒေါ်နန်းစောညွန့် (စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း) တို့က ကြိုဆိုကြပြီး မွန်းလွဲပိုင်းကျမှ မြစ်ကြီးနားရထား ဆက်လက်စီးရမည်မို့ နံနက်စာ မန္တလေး နန်းကြီးသုပ်ပြင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး ဆရာဦးရာစိုးတို့ (ရာဇာစိုး) ငွေစုငွေခွေးအသင်းတွင် ခေတ္တနားရန် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

(စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း)က ကချင်ပြည်နယ် ခရီးစဉ် အတွက် ဧည့်ကြိုတာဝန်အပြည့်အဝ တာဝန်ယူထားသူပီပီ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား မန္တလေး၌ အထင်ကရဖြစ်နေသော မြန်မာ ထမင်းဘူမေးစနစ်ဖြင့်ရောင်းသည့် တိုးတိုးဝင်း ထမင်းဆိုင်တွင် နေ့လည်စာဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ခေတ္တ နားနားနေနေနေကြပြီး ကချင်ပြည်နယ် ခရီးစဉ် ဆက်ရန် မွန်းတည့် (၁၂) နာရီတွင် မန္တလေးဘူတာသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဘူတာရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ စီးမည့်ရထား ယခုတိုင် မရောက်သေးကြောင်း (မဲဇာ) တွင် ကုန်ရထားတိမ်းမှောက်မှု အား ကရိုန်းများဆွဲနေသဖြင့် နောက်ထပ် (၁၀) နာရီကွာမှ ဆိုက်ရောက်ဖွယ် ရှိမည်ဆိုသဖြင့် မူလခေတ္တတည်းခိုရာ ငွေစု ငွေချေးအသင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရထားဝင်မဝင်မေးကာ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနှင့် ငုတ်တုတ်မိုးလင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်ကူးသွားတော့သည်။

ဆရာမောင်နိုင်မိုး ဆရာဦးမြင့်ကြွယ်၊ ဆရာဦးရာဇိုးတို့က မြန်မာသံကာရာဘိုကေဆိုပြီး အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ စာရေးကောင်း၊ ကဗျာရေးကောင်းရုံတင်မဟုတ် အသံလည်း အတော်ကောင်းသည့် ဆရာများဖြစ်ကြသည်။ ဆရာဒေါက်တာ မောင်မောင်လည်း အသံကောင်းသည်ဟု သတင်းရသည်။ သို့သော် ထိုညက ဆရာမောင်မောင် သီချင်းဆိုဖို့ပင် အလှည့်မရရှာ။

ကျွန်တော်က “နိုင်ငံတော်သီချင်း ကမ္ဘာမကျေသီချင်း”
သာရသူမှို့ ဆရာတို့အနား မကပ်နိုင်၊ ဆရာဦးရာစိုး တပည့်
ဝန်ထမ်းများနှင့် ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့် Unison လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်သို့ လေးကြိမ်သွားသောက်ပြီး အာရုံတက်ချိန်တွင် မဟာ
မြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးအား သွားရောက်ဖူးသည်။

(၂၀-၂-၂၀၀၅)နေ့ နံနက် (၁၀:၃၀)နာရီမှ မန္တလေးမှ
ကချင်ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ကြတော့သည်။ စာရေးသူတို့
အဖွဲ့ လေးဦးအတွက် အိပ်စင်လေးခု စီစဉ်ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေ
လှသည်။ သို့သော် စောငယ်ငယ်အတွက် ခုံမဲ့လက်မှတ်ပင်
အခက်အခဲဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ရသည်။

ကံကောင်းသည်မှာ စောငယ်ငယ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှ
နှစ်ဦးစာအတွက် အိပ်စင်နှစ်နေရာကို ဝယ်ထားမိသော်လည်း
တစ်ဦးသာ လိုက်ဖြစ်သဖြင့် စောငယ်ငယ်အတွက် အဆင်ပြေ
သွားသည်။ ဤမျှ ကြမ်းသောခရီး ခုံမဲ့နှင့်ဆို အဆင်ပြေမည်
မထင်ပါ။

ရထားစထွက်သည်နှင့် ဆရာမြင်းမူမောင်နိုင်မိုးက ရွှေဘို
မြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့သို့ လည်းကောင်း (စောငယ်
ငယ်-မိုးညှင်း)က မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့သို့
လည်းကောင်း စထွက်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ကြသည်။

ရွှေဘိုဘူတာရောက်သောအခါ ရွှေဘိုဘာမလီ ခင်အောင်
နှင့် စာပေအဖွဲ့ဝင်များက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြပြီး မိုးညှင်းဘူတာ

ရောက်သောအခါတွင်လည်း မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦး (မင်းကိုဦး-မိုးညှင်း)၊ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-မိုးညှင်း) နှင့် စာပေအဖွဲ့ဝင်များက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

ဦးတင်ဦးနှင့် အဖွဲ့ဝင်အချို့သည် တက်လက်ရွှေ့မှော် အထိ လိုက်မည့်သူ အင်းတော်ကြီးအထိ လိုက်မည့်သူများ အဖြစ် စာရေးသူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါသည့် ရထားနှင့်ပင် လိုက်ပါလာကြသည်။

ဟိုပင်ဘူတာသို့ (၂၁-၂-၂၀၀၅)နေ့ နံနက် (၉:၀၀) နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိကြသည်။

မီးရထားဘူတာ ဧည့်ခန်းမတွင် စာရေးသူတို့အဖွဲ့အား ခေတ္တနားနေရန် နေရာချထားပေးစဉ် ဟိုပင်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန့်ကျော်နှင့်အဖွဲ့၊ ပြန်ဆက်ဦးစီးအရာရှိ ဒေါ်မြတင်နှင့်အဖွဲ့၊ ရှမ်းစာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါ်မြမြဝင်းနှင့် စာပေအဖွဲ့ဝင်များက နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြပါသည်။

ကချင်ပြည်နယ်ခရီးစဉ်အတွက် ဧည့်ကြိုတာဝန်ခံ (စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း) ခေတ္တ ပျောက်သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ မြန်ရောက်လာသည်။

“ဆရာတို့အတွက် ကားငှားလို့ရပါပြီ။ ကျွန်မတို့ရောက်ရက်နောက်ကျလို့ လာကြိုတဲ့ကားက တက်လက်ကို မနေ့က

ပြန်သွားကြပြီ။ အခုကားလိုက်ငှားနေလို့ ကျွန်မခေတ္တ ဖောက်
သွားတာပါ။ ခေါင်းဘက်ပိုင်း မှန်လုံခန်းက ငါးဦးပဲဆန့်တယ်။
ယာဉ်မောင်းနဲ့ ဆရာတို့လေးဦး ထိုင်ပါ။ နောက်ဖက် အမိုး
ဖွင့်ပိုင်းမှာ မိုးညှင်း စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်တွေဖြစ်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးတင်ဦးရယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးမျိုးအောင်ရယ်၊ ဦးချစ်ဦးရယ်၊
ကျွန်မရယ်၊ ကိုဖိုးသားရယ်၊ ပြန်ဆက်ဦးစီးမှူး ဒေါ်မြတင်ရယ်၊
ရှမ်းစာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုခေါင်းဆောင် ဒေါ်မြမြဝင်းနှင့် ယာဉ်
နောက်လိုက်တို့ လိုက်မယ်ဆရာ၊ ကားက တောင်တက်၊ ဖိုးဦး
အကောင်းစား ကားပါ။ အသွားခရီးအတွက် ကျပ်တစ်သိန်း
ငါးသောင်း ပေးရပါတယ်။ . . . ဆရာတို့အတွက် စိတ်အချဆုံး
ကားကို ငှားဖို့ အလှူရှင်က မှာထားလို့ပါ” ဟု စောငယ်ငယ်က
ရှင်းလည်း ရှင်းပြ ပစ္စည်းလည်းတင် လုပ်နေပါသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်လက်တွင် ကားမှောက်စဉ်က ၁၀၀
မြင်နေသဖြင့် ပစ္စည်းတွေသယ်မတာကို (စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း)
က အားနာ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပစ္စည်းများကို မသယ်ဖို့ မကြာခဏ
ပြောရှာပါသည်။

တကယ်တော့ အကုသွားကြမယ့် စာရေးဆရာအဖွဲ့တွင်
ကျွန်တော်က အသက်ငယ်ချင်ငယ်၊ မငယ်လျှင် ဝါငယ်နေသူမို့
တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မနေတတ်တာကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ ဆရာတို့ပစ္စည်းတွေရော ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို
ပါ သယ်မလေ့ရှိပါသည်။

သယ်မစဉ် ဘာမျှမဖြစ်၊ ညဘက်ရောက်လျှင် ကားမှောက် စဉ်က ရထားသည့်ဒဏ်က နာကျင်ကိုက်ခဲလာတော့သည်။ ဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစီးရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် စောငယ်ငယ်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လင့်ကစား အမျိုးသားများထက်ပင် နည်းဝတ်ကျေ၊ တာဝန် ကျေလွန်းလှသည်။ အဓိက စာပေစိတ်ဓာတ်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ အလှူဒါယကာကြီး၏ ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းသည့်အနေနှင့် စာပေပညာရှင်ကြီးများကို ရန်ကုန်အထိ ဆင်းလာပြီး ဖိတ်ကြား ပေးသည်။

တကယ်တော့ စာပေစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှိ ပါက သူ့လို စွမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်၊ ခပ်ပွန်းနှင့် သားနှစ်ယောက် တာဝန်ကို ကြိုတင်ဖြည့်ဆည်း စီမံအကွက်ချပြီး စာပေတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နေသည်ကို မဆိုးမွမ်းပဲ မနေနိုင်ကြ ပါ။

ဟိုပင်မြို့မှ တက်လက်ရွှေ့မှော်ခရီးသို့ဆက်ကြရာ စထွက် ကတည်းက ကတ္တရာလမ်းမတွေ့ဘဲ မြေနှိလမ်း၊ တောတောင် လျှိုမြောင်လမ်းပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါနေရသည်။

ရွှေ့မှန်လုံခန်းတွင် နေခွင့်ရနေပေသည့် တောင်တက် ခရီးဖြစ်၍ အယားကွန်းဖွင့်ခွင့်မရသဖြင့် မှန်ဖွင့်တော့ ဖုန်တွေက ကားထဲကို ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့တွေပင် ဖုန်တွေကပ် နေပြီမို့ နောက်ဖက်မှ လူများမှာဆို လူရုပ်ပုံမပေါ်တော့ ဖုန်ရုပ် တွေ ပေါ်နေတော့သည်။

နံနက် (၁၂) နာရီလောက်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၏ အထင်ကရ အင်းတော်ကြီးရေလယ် ရွှေမဉ္ဇူဘုရားကို ဝင်ရောက် ဖူးမြော်လှူဒါန်းကြပြီး ရွှေခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

အချိန်ကိုလုပြီး နံနက်စာကို ပြောင်ပင်ကျေးရွာတွင် စားကြသည်။ စားပြီးသည်နှင့် ရွှေခရီးဆက်ကြသည်။ ပြောင်ပင် ကျေးရွာမှ မိုးညှင်းပြန်ရန် ဆရာဦးမျိုးဖောင် နေခဲ့သည်။ တက်လက်ရွှေမှော်ဒေသသို့ ညနေ (၄:၃၀) နာရီကျော်တွင် ရောက်ရှိတော့သည်။

တက်လက်ရွှေမှော် ဒေသရောက်တော့ ကွန်တော်တို့ တွေ အံ့သြတကြီးဖြစ်ကြရသည်။ တောတောင်လွှီမြောင်တွေ ကြားက ရွှေမြို့တော်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ့်ကို စည်တားနေသည့် မြို့တော်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုပင်မှ တက်လက်ရွှေမှော် အထိ ၅၈ မိုင်ခန့်သာ ရှိပေမယ့် ဖိုးဝိုးတောင်တက် အကောင်းစားကားဖြင့် တက်တာတောင် အချိန် (၆) နာရီခွဲကြာဖောင် မောင်းတက်ရသည်ကိုကြည့်လျှင် အဘယ်မျှ တောနက်၊ တောင်မြင့် လွှီမြောင်ပေါ်မည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ စီးလာသည့် မော်တော်ယာဉ်မောင်းသည် ကားမောင်းကွမ်းကျင်လှသည်။ ကွန်တော်တို့တွေ မှန်လိုခန်း

မဟုတ်ဘဲ၊ အမိုးလွတ်နောက်ဖက်မှ လိုက်ရမည်ဆိုပါက ဒေသ
စိမ်းသို့ စီးခဲ့ကြမည်မဟုတ်။

ယခုတော့ ကားဆရာ မောင်းသည်မှာ ညင်သာသည်။
ရှေ့မှန်မှ တောင်တက်၊ တောင်ဆင်းများ မြင်နေရသည်။ အသည်း
အေးစရာဖြစ်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်က တပြင်ကို မမြင်ရသော
မှန်ဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရ၊ မြင်ရလျှင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသည့်ကား ဘုရားပွဲတော်အတွက်
ဌားရမ်းထားသော ပခုက္ကူ ဝင်းမင်းဇာတ်ပွဲ ဇာတ်ရုံရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်နှင့် အလှူရှင်ဦးဝင်းမြင့်က ခရီးဦးကြိုပြုပါသည်။

ဘုရားဒကာ အလှူဒကာသူဌေးကြီး ဦးဝင်းမြင့်က သူ
ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နေတာတောင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ

“ဟုတ်ရဲ့လား”ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ပကာသနမဖက်၊ ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ ရိုးရိုးစင်းစင်း၊ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောနေသည်မှာ သူ့မှ သူ့ဟန်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ဘုရားပွဲရေးဟုဆိုသော်လည်း မြို့လေးတစ်မြို့နှင့် တူလှ
သည်။

ပခုက္ကူဝင်းမင်း ဇာတ်ပွဲဇာတ်ခုံ၏ အရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင် လေးမျက်နှာ ဓာတ်ပေါင်းစုဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်
မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရပါသည်။

စေတီတော်၏ အနောက်ဖက် ကိုက် (၁၀၀) ကျော်တွင်
ခိန်ကိုလေးမင်္ဂလာ ရွှေဆိုင်းတော်စင်မြင့်ကို တစ်ခမ်းတစ်နား
မြင်တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုစင်မြင့်တွင် အဆိုတော် ကျောက်ပန်းတောင်း ခင်စိုးဦး၊
စကားဝါမြေ သောင်းညွန့်လေး၊ အငြိမ့်မင်းသမီး ထက်ထက်
ထူးဝေဦးဆောင်သည့် “အင်ကြင်းမွှေး” အငြိမ့် ပူးတွဲတင်ဆက်
မည်ဟုသိရသည်။

စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ပြောက်ဖက်ချိတ်ဝှမ်းထဲတွင် ကချင်
မိုးရာ၊ ရှမ်းမိုးရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့များ၏ ဖျော်ဖြေရေးနေရာနှင့်
ပွဲခင်းဈေး စသဖြင့် ရွှေမင်းဖွယ် တွေ့ရပေသည်။

အလှူရှင် ဦးဝင်းမြင့်မှ စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ပွဲခင်းအလယ်
နားနေဆောင်တွင်နေပါက ဆူညံပြီး မနေတတ်မည်စိုး၍ ပွဲဈေး
နှင့် တစ်မိုင်လောက်ကွာသော တက်လက်မော် ရွှေတွင်းလုပ်ကွက်
ရိရာ တည်းခိုဆောင်သို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ နေရာချပေးပြီး ရင်းရင်း
နှီးနှီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

အလှူရှင် ဦးဝင်းမြင့်သည် သာယာဝတီ၊ သုံးဆယ်၊ စံရွှေ
ဖိုးခေါင်ရွာနေ အဘိုးအဘွား အမိအဖတို့မှ မွေးဖွားဆင်းသက်
လာသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် စာရေးသူနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုး
တစ်နယ်တည်းသားပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဦးဝင်းမြင့် ပွဲခင်းသို့ ခေတ္တပြန်သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် ဖျာ၊ ခေါင်းဘုံး၊ အခင်း၊ စောင်များနှင့်

ပြန်ရောက်လာသည်။ တောလေတောင်လေ ကာကွယ်ရန်လိုက်
ကာ ကာပေးသည်။ ညစာကျွေးသည်။

ည (၉) နာရီလောက် ရွှေတူးနေသည့်တွင်းများ လုပ်ကွက်
များကို လိုက်လံရှင်းလင်း ပြသပေးပါသည်။ စာရေးသူတို့
အားလုံး ရွှေဘုံပေါ်မှာလျှောက်၊ ရွှေပုံပေါ်စံ၊ ရွှေဘုံပေါ် နေထိုင်
စားသောက် အိပ်စက်ခွင့်ရခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် ယုံကြည်ကြမည်
မထင်ပါ။

အမှန်ပင် တွေ့သမျှကျောက်ခဲတွေက ရွှေဖြစ်နေကြောင်း
နမူနာစမ်းသပ်ပြသည်။

အလှူရှင် ဦးဝင်းမြင့်သည် စည်းစနစ်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း
သိသာသည်။ သူ့အလှူသို့လာသော ဧည့်ပရိသတ်သည် အလွှာ
မျိုးစုံပါသည်။

အလှူအမျိုးစုံအတွက် နေထိုင်စားသောက် အိပ်စက်ဖို့
အထိ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်။ လချီးပြီး ဧည့်ခံဖို့၊ ကိုယ်ပိုင်
လယ်တွင် ပေးစိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကန်တွင် ငါးမွေးထား၊
ကိုယ်ပိုင်မြေတွင် ဝက်မွေးထားသည်။

ဤအလှူတွင် တက်လက်ရွှေမှော်တစ်နယ်လုံး ဟိုပင်
မြို့နယ်နေသူအားလုံး၊ ဖိတ်သင့်သူအားလုံး . . . လာလိုသူ
အားလုံးကို ဖိတ်ထားသည်။ ဖိတ်ထားသူအတွက် ဆန်နှင့်သားငါး
လုံးဝဝယ်ရန်မလို သူ့ခြံ၊ သူ့ကန်၊ သူ့မြေကွက်တို့မှ ထွက်ကုန်
များဖြင့် ကျွေးသည်။

သူ့အလှူလာသူမှန်သမျှ ကားဖြင့် ကြိုပို့ပေးသည်။
 ကောက်ရိုးအိမ်လေးများနှင့်မှ အိပ်တတ်သည့် ဒေသလူမျိုးအချို့
 အတွက် ကောက်ရိုးအိမ်လေးများ ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။

စားသောက်ရန် ထမင်းချုံကြီး ဆောက်ထားသည်။
 အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး တက်လက်ရွှေ့မှော် ဒေသရောက်
 သူအားလုံး စတုဒိသာ ဝင်စားနိုင်သည်။ စတုဒိသာဆိုသော်
 လည်း သန့်ရှင်းသည်။ စနစ်ကျလှသည်။ သို့ကြောင့်လည်း
 ဦးဝင်းမြင့် ဤမျှလှူနိုင် တန်းနိုင်အောင် ချမ်းသာနေခြင်းဖြစ်ပေ
 သည်။

၂၂-၂-၂၀၀၅ နေ့ နံနက် (၈)နာရီတွင် ဘုရားထီးတော်
 တင်ပွဲကျင်းပပြီးသည်နှင့် နံနက် (၁၀) နာရီလောက်တွင်
 “အင်ကြင်းမွေး” အငြိမ့်စင်ပေါ်မှနေ၍ စာရေးသူတို့ စာပေ
 ဆိုင်ရာများ ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

ဒေသခံပြည်သူတို့သည် နေကျဲကျဲတောက်ပူနေသော်
 လည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။

ဆရာဒေါက်တာ မောင်မောင် (မောင်ဆင်ခြင်)၏ “စာဆိုတော်
 နေ့ ဖြစ်ပေါ်ပုံ” လည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ စာရေးသူ၏ “ချမ်းသာ
 တကာတို့ထက် သာလွန်ချမ်းသာစေဖို့ စကားလက်ဆောင် စာ
 လက်ဆောင်”ကိုလည်း သူတို့လက်ခံပုံရသည်။ ဆရာဦးမြင့်ကြွယ်
 (မောင်မြင့်ကြွယ်)၏ စာထဲက ဘဝ၊ ဘဝထဲက စာဟောပြောမှုမှ
 ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အသိများ၊ ဟာသများကို သဘောတွေ့ကြ

သည်။ ဆရာမြင်းမူ မောင်နိုင်မိုး ဟောပြောမှုကတော့ အထူး အောင်မြင်သည်။ သူ့ဟန်၊ သူ့အသံ၊ သူ့ကဗျာတွေကို အရွယ် သုံးပါးစလုံးကြိုက်ကြသည်။ ပို၍ထူးသည်မှာ ရှမ်းလိုမိတ်ဆက်ပြီး ရှမ်းတေးသီဆိုပြသည့်အတွက် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့က မောင်းသံနောပြီး အိုးစည်သံရောပေးလိုက်သဖြင့် ပွဲ ပိုစည်သွားသည်။ အလှူရှင်က နောက်တစ်ရက် ထပ်ဟောစေ ချင်သည်။ ဆရာမောင်နိုင်မိုးက ရန်ကုန်တွင် အရေးကြီးအစည်း အဝေးရှိ၍ နေ၍ မဖြစ်တော့၊ ယနေ့ဟောပြောပြီးသည်နှင့် နံနက်စာစားကာ ဟိုပင်သို့ အရောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ဟိုပင်သို့ ည (၈)နာရီမှ ရောက်ကြသည်။ ဟိုပင် စတားဟိုတယ်တွင် ညအိပ် နားခိုကြသည်။

၂၃-၂-၂၀၀၅ နေ့တွင် ရန်ကုန်မှာ အရေးကြီး အစည်း အဝေးတက်ရန်ရှိနေသော ဆရာမောင်နိုင်မိုးက မန္တလေးသို့ ခရီးဆက်ပြီး မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လေသည်။

စာရေးသူတို့သုံးဦးက ဟိုပင်တွင် ၂၃-၂-၂၀၀၅ နေ့ တစ်ညဆက်နေပြီး ဟောပြောခဲ့ကြသေးသည်။ ၂၄-၂-၂၀၀၅ နေ့ မွန်းလွဲ (၁၁၅) နာရီတွင် ဟိုပင်ကနေ မန္တလေးခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည်။ မန္တလေးကို ၂၅-၃-၂၀၀၅ နေ့ နံနက်(၄:၃၀) နာရီ ရောက်ပြီး မန္တလေးမှ ညနေ (၅:၁၅) နာရီရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးဆွေမေ့စွာနှင့် ၂၆-၂-၂၀၀၅ နံနက် (၁၁:၃၀) နာရီလောက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကချင်ပြည်နယ် ခရီးစဉ်ရောက်ရှိခွင့်ရအောင် ရွှေတုံးတွေ
ရွှေတွင်းတွေကို ကိုင်ကြည့်ခွင့် လေ့လာခွင့်ရအောင် တိုင်းရင်းသား
ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် မိတ်ကြားတဲ့ ဆရာ
ဦးဝင်းမြင့်နှင့် ဒေါ်ထွေးတင်တို့ကျေးဇူးကို မမေ့နိုင်သလို စာပေ
အပေါ် အထူးအလေးထားဂရုပြုပြီး ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး
အပင်ပန်းခံမိတ်ကြား ကြိုဆိုစဉ်ဝတ်ပြစောင့်ရှောက်မှု အပြည့်အဝ
ပေးသည့် (စောငယ်ငယ်-မိုးညှင်း) နှင့် မိတ်ဆွေသစ်များကို
လည်း ကျေးဇူးတင်အီးကျူ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သွားလေရာမှာ ပဌာန်းဆက်လို့ ပြောနိုင်လောက်တဲ့
မိတ်ဆွေသစ်၊ မိတ်ဆွေဟောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆုံတတ်တာ
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကြုံနေကျဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်နဲ့ မိုင်ပေါင်း
(၁၀၀၀)ဝန်းကျင် ကွာဝေးတဲ့ အင်းတော်ကြီး (တက်လက်ရွှေမျှော်)
ဒေသမျိုးမှာ ယခုလို ဆုံဆည်းမှုကိုတော့ အမှတ်ရဆုံးဖြစ်မိပါ
တော့သည်။

ဪ... ကချင်ပြည်နယ် စာပေခရီးလာရန် အကြို
ကာလ ရန်ကုန်မြို့၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ အသင်းတိုက် မှတ်တိုင်
အနီး စည်းကမ်းမဲ့ရမ်းကားတဲ့ ယာဉ်မောင်းကြောင့်... ချာချာ
လည်ကားမှောက်ရာတွင်ပါခဲ့သော စာရေးသူ ကံကောင်းလို့
မသေ၊ သတိကို ဦးထိပ်ထားပြီး စည်းစနစ်ကျစွာ ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင်မောင်းပေးတဲ့ ကချင်ပြည်နယ်မှ တောင်တက်
တောင်ဆင်း ယာဉ်မောင်းကြောင့် လေးမျက်နှာဓာတ်ပေါင်းဆု
စေတီထီးတော်တင်ပွဲ သာဓုခေါ်ခွင့်ရသလို... လိုရာခရီး
လည်း ပေါက်ခဲ့ပေသည်။

ခုတိယအကြိမ် ကျင်းပသည့်နယ်စာပေဟောပြောပွဲ

ခရီးစဉ်အမှတ်တရ

သေမင်းရဲပြိုင်...အနိုင်ယူမင်း...ကံကောင်းလို့မသေ

အချို့ဟောပြောပွဲများတွင် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့ဝင်များသာမက ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ကာတွန်း ပညာရှင်များပါ ပါဝင်ဟောပြောလာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သဘင်ပညာရှင်များ ဝင်ရောက်ဟောပြောမှု အလွန်နည်းပါးပါသည်။

၁၃၆၉ ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲများအား မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားတွင် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းဆရာများ စာပေဟောပြောနေကြသည်ကို စာချစ်သူများ တွေ့မြင်ကြားသိနေကြမည် ထင်ပါသည်။

စာဆိုတော်ရာသီမို့ ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့မီးရထား ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက်ကော်မတီတို့ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ကချင်ပြည်နယ် စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးစဉ်အဖြစ် မိုးညှင်းမြို့နယ် စိမ်းလုံရတနာခန်းမတွင် ၁၀-၂-၂၀၁၈ နေ့ညပွဲ၊ တင်းတော်ကြီးဒေသ လုံးတုံကျေးရွာ တွဲဖက်အထကခန်းမ

တွင် ၁၁-၂-၂၀၀၈ နေ့ နေ့ပွဲ၊ နန့်မွန်ကျေးရွာ အထက ခန်းမ တွင် ညပွဲများဟောပြောပြီး၊ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့ ပြည်နယ်ခန်းမကြီးတွင် ၁၄-၂-၂၀၀၈ နေ့ ညပွဲများ ဟောပြော ရန် စာရေးသူ၊ စာရေးဆရာ သန်လျင်မောင်မောင်ဦး၊ ကဗျာ ဆရာကောက်နွယ် (ကနောင်)တို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ ၈-၂-၂၀၀၈ နေ့ မွန်းလွဲ (၁၂:၄၅) နာရီတွင် မြန်မာ့မီးရထားဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ၉-၂-၂၀၀၈ နံနက် (၀၃:၃၀) နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်ရာ မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ)နှင့် အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်ဦးတို့က ခရီးဦးကြိုပြုပြီး မန္တလေးဘူတာကြီးအနီးရှိ ဦးမောင်မောင်ဦး၏ တိုက်ခန်းသို့ ဦးစွာသွားခဲ့ကြပါသည်။

စာရေးသူသည် မန္တလေးရောက်တိုင်း မဟာမြတ်မုနိ (ဘုရားကြီး)အား အရုဏ်ဖူးလေ့ရှိသည်။ ဇုထားပေါ်တွင်ပင် ဆရာသန်လျင် မောင်မောင်ဦးနှင့် ဆရာကောက်နွယ် (ကနောင်) တို့ကလည်း ဘုရားကြီးရောက်ချင်သည်ဆို၍ ခရီးဆောင်အိတ် များထားပြီးသည်နှင့် ဘုရားကြီးသို့ အငှားယာဉ်ဖြင့်သွားရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။ ဘုရားကြီးမှအပြန် မန္တလေးရောက်ခိုက် မဟာ အောင်မြေမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာဦးရာဇိုး နေအိမ်သို့ အမြန်သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းမှာပင် နံနက်စာစားကြပြီး မန္တလေးတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်များသို့

သွားရောက်ဘုရားဖူးကြသည်။ ဘုရားဖူးပြီး ဦးမောင်မောင်ဦး
အိမ်သို့ပြန်ကာ ခေတ္တနားကြသည်။ နေ့လည်စာအား နံနက်
(၁၂၀၀) နာရီခန့်တွင် စားသောက်ပြီး အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနား
သော မန္တလေးမီးရထား စာကြည့်တိုက်ကြီးနှင့် စာကြည့်တိုက်
တာဝန်ရှိသူများအား အဆိုပါစာကြည့်တိုက်တွင် တွေ့ဆုံကာ
စာပေဆိုင်ရာများ ဆွေးနွေးခဲ့သေးသည်။ ညနေ (၄) နာရီ မထိုးမီ
မန္တလေးမှ မိုးညှင်းသို့ခရီးဆက်ရန် မန္တလေးဘူတာသို့ ဆင်းခဲ့
ကြသည်။

ညနေ (၄) နာရီဝန်းကျင်တွင် မန္တလေးဘူတာမှ မိုးညှင်း
သို့ စတင်ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၀-၂-၂၀၀၈ နေ့ နံနက် (၉)
နာရီခန့်တွင် မိုးညှင်းသို့ရောက်ရှိရာ ဗြူနယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း
အဖွဲ့ဝင်များ၊ အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက် အဖွဲ့ဝင်များ ဝမ်းပန်း
တသာကြိုဆိုကြပါသည်။

မိုးညှင်းဘူတာအနီးရှိ အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်သို့
ဦးစွာပထမ သွားရောက်အနားယူကြပြီး စာကြည့်တိုက်ထိန်းသိမ်း
ထားမှုအား လေ့လာကြည့်ရှုရာ စနစ်ကျလှပြီး ခေတ်မီစာကြည့်
တိုက်အဆင့်မီသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်ဦး (ရထား
စက်ခေါင်းဝိုင်း)နှင့် စာချစ်သူများစုစည်းပြီး စာကြည့်တိုက်
ဖြစ်အောင် စာအုပ်စုံအောင်၊ စာမတ်သူရှိအောင်၊ အပျက်အစီး
နည်းအောင်၊ ကြီးကြပ်သူ မလစ်လပ်အောင်၊ ဘက်စုံတိုးတက်

အောင်၊ အသက်အရွယ်မရွေး ပတ်လိုသည့် စာအုပ်များရှိအောင်၊ စီမံခန့်ခွဲထားသည်မှာ ဂုဏ်ယူမှတ်တမ်းတင်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေသနေပြည်သူများ၊ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားထဲမှ သိလိုသော ရည်ညွှန်းရန်စာများပင် ရှိနေသည်မှာ ထူးခြားသည့် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

စာကြည့်တိုက် တည်ထောင်တာ လွယ်သလောက် ရေရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ အလွန်ခက်သည်ဟု အဆိုရှိသော်လည်း ဤအလင်းရောင်စာကြည့်တိုက် ရေရှည်တည်တံ့အောင် ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်လောက်က သတင်းစာများ လအလိုက်၊ ရက်အလိုက် စုစည်းချုပ်လုပ်ထားသည်မှာ အတုယူဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထို့အပြင် သုတ၊ ရသ စာအုပ်မျိုးစုံ၊ ရှားပါးစာအုပ်မျိုးစုံတွေ့ရှိရသည်မှာလည်း အဖိုးတန်စာကြည့်တိုက်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက် ကော်မတီများအနေဖြင့် စာကြည့်တိုက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေသည်ကိုပင် အားမရနိုင်သေး။ နှစ်စဉ် စာပေဟောပြောပွဲပြုလုပ်ပြီး စာချစ်သူတို့အား မျက်စိအစား၊ နားနှင့်ကြား၊ ဦးနှောက်ဖြင့်မှတ်၍ရသော ဟောပြောပွဲကို ခံစားစေလို၍ ယခုလိုပထမအကြိမ် ကြိုးပမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြကြသည်။

စာရေးသူသည် ဟောပြောပွဲ အတွေ့အကြုံရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်တာဝန်ခံ ကျင်းပပြီး အခြားစာရေးဆရာများကို ဟောပြောစေသည့်ပွဲ။ စာချစ်သူများ ဖိတ်ကြားလို့ လိုက်ဟောရသောပွဲများ များစွာကြုံဖူးပါသည်။ ကိုယ်လိုက်ဟောရသည်မှာ ဘာမျှ အပန်းမကြီး သောကမရှိ။ ကိုယ်က တာဝန်ခံကျင်းပသည့် ပွဲဆိုလျှင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါစပ်ပန်းပြီး ငွေကြေးထိခိုက်မှုများပင် ကြုံရတတ်သည်။ အခန့်မသင့်လျှင် မိသားစုကပင် ငြိုငြင်မှု ခံရတတ်ပါသည်။

သို့သော် စာချစ်သူတို့ ညဉ့်အတိုင်း... စာမှတစ်ပါး အခြားမရှိစိတ်ထားဝင်ပြီဆိုလျှင် စာလမိုင်းကပ်နေပြီဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့၊ မိသားစုမေ့၊ အလုပ်မေ့နေတတ်ကြသည် မှာ ရှေ့မဆွဲကပင် သာမကများစွာ ချီခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့အတွက် အစစအရာရာ ကူညီပေးနေသော (မီးရထား စက်ခေါင်းဗိုလ်) ဦးမောင်မောင်ဦးကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က

“ဟောပြောပွဲလည်းပြီးရော ကိုမောင်မောင်ဦးလည်း အိမ်ကဆင်းရဲရော။ မဖြစ်စေနဲ့နော်”... ဟု စနောက်ကြတော့ ကိုမောင်မောင်ဦးက...”

“ကျွန်တော် ကြိုတင်စီမံထားပြီးပါပြီ”ဟု ဆိုလာသဖြင့် လာဘ်မြင်သော ခေတ်လူငယ် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အမြော်အမြင်ရှိသော ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူတည်ထောင်ထားသော အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက်သည် “ပညာရွှေဆောင်-အလင်းရောင်” “အတု ယူဖွယ်-အလင်းရောင်” . . . စာကြည့်တိုက်ဟုဆိုသော် မှားမည် မထင်ချေ။ ကေးလက်ဒေသ စာကြည့်တိုက်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် နေချိန် မိုးညှင်းမြို့ မြို့ပြစာကြည့်တိုက်၏ အရှိန်အဟုန်လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေမည်ဟု ခန့်မှန်း၍ရပါသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ မိုးညှင်းမြို့ရှိ စာပေချစ်သူ ကိုကွမ်းစိမ်း၊ မဝေတို့က ၎င်းတို့ဆိုင် ကြံတိုင်းအောင် စားတော်ဆက်တွင် နံနက်စာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် မိုးညှင်း မီးရထားဗိုလ်တံသို့ ခေတ္တသွားရောက်ပြီး ရေမိုးသန့်စင်ကာ တစ်ညတာ တည်းခိုရမည့် “မြစည်းစိမ်” တည်းခိုခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး ခရီးဆောင်အိတ်များထားကာ မိုးညှင်းမြို့သို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မြို့တွင်းဘုရားဖူးခရီးစဉ် စတင်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိုးညှင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ စာချစ်သူတို့အတွက် စာချစ်သူများ စီစဉ်သည့် စာပေဟောပြော ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရထားကြီး စီးပြီး မိုးညှင်းဘူတာရောက်တော့ ဆင်းမည်အလုပ် အမှတ် မထင်မျက်လုံးထဲဝင်လာသည်က ဘူတာကြီး၏ အပြင်ဘက်

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထောင်ထားသော ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှ ကြော်ငြာစာသားများ ဖြစ်သည်။

စာပေဟောပြောပွဲမှာ လူမှုရှိပါ့မလား၊ လူမရှိပဲ ဟောတော့လည်း ကြောင်တက်တက်ဖြစ်လေမလား၊ ထိုထိုသော အတွေးများဝင်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့၏ဆရာတစ်ဦး ပြောနေသည့် စကားကို ပြန်၍ကြားနေမိသည်။

“လူ့ထောင်သောင်းများစွာ ဟောရတာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“လူနည်းနည်း ဟောရတော့လည်း ထိထိမိမိရှိတာပေါ့” ဟူသောစကား ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ့်တာ ကိုယ့်စေတနာသာ အဓိကဟု ဆုံးမဖူးပါသည်။ ည (၇) နာရီဝန်းကျင် ကျွန်တော်တို့ ခန်းမထဲရောက်တော့ ပရိသတ်က ခပ်ကွဲကွဲ၊ သိပ်မကြာပါခန်းမကြီးတစ်ဝက်ခန့် ဖြစ်လာသည်။ အမှန်တကယ် အခမ်းအနားစတော့ ည (၈) နာရီထိုးနေပြီ။ “မန်ယူ-မန်စီးတီး” ပွဲကလည်း စချိန်နီးလာပြီ။ ဘောလုံးပွဲစလျှင် ထပြန်လေမည်လား တွေးမိသည်။

စာပေဟောပြောပွဲကို . . .

ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့မီးရထား “အလင်းရောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တော်မတီတို့ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ၁၃၆၉ ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲအား မိုးညှင်းမြို့

စိမ်းလဲ့ရတနာခန်းမတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၀) ရက်
နေ့ ၂ (၇) နာရီက ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

အဆိုပါ စာပေဟောပြောပွဲသို့ မိုးညှင်းခရိုင် အေးချမ်း
သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ (ကိုယ်စား) အတွင်း
ရေးမှူး ဦးတင်လှိုင်၊ မြို့နယ်အေးချမ်း သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး
ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးဇော်မင်းဟန်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ မြို့နယ်တွင်းရှိ
လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ စာပေချစ်မြတ်နိုးသော ပြည်သူများ၊
မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင် -
ကချင်မြေ) နှင့် အမှုဆောင်များ၊ မြန်မာ့မီးရထား ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုး အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်ဦး
(ဇော်ခေါင်းဝိုလ်) နှင့် အမှုဆောင်များ၊ စာကြည့်တိုက် အဖွဲ့ဝင်များ
စုံညီစွာ တက်ရောက်အားပေးကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲတွင် မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း
အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ)က မြန်မာနိုင်ငံ
စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမြိုင် (ကိုဆောင်း) ပေးပို့
သည့် သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ကြားပြီး မိုးညှင်းခရိုင် အေးချမ်းသာယာ
ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးက အဖွင့်အမှာစကား
ပြောကြားကာ မြို့နယ်အေးချမ်း သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး
ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်မင်းဟန်နှင့် တာဝန်ရှိသူများက ဟောပြောပွဲ
ဖြစ်မြောက်အောင် ပံ့ပိုးသူများနှင့် စာပေဟောပြောသူများအား
ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းနှင့် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်များ ပေးအပ်ပါသည်။

ဆက်လက်ပြီး စာရေးဆရာ ကောက်နွယ် (ကနောင်)က
“ကဗျာဖတ်ခြင်းရသ”၊ စာရေးဆရာ မောင်စိုးထိုက် (သုံးဆယ်)
 က **“စကားလက်ဆောင်-စာလက်ဆောင်”**၊ စာရေးဆရာ
 သန်လျင်မောင်မောင်ဦးက **“ရယ်စရာ မောစရာ”** ခေါင်းစဉ်
 များဖြင့် သူတို့ ရသ အဖုံဖုံဟောပြောခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာပေဟောပြောပွဲ အောင်မြင်ပါသည်
 ကျွန်တော်တို့ ဟောပြောပွဲပြီးချိန်သည် ည (၁၀၀) နာရီထိုးနေပြီ
 မန်ယူ-မန်စီးတီး၊ ချဲဆီး-လီပါပူး ဘယ်သူတွေ နိုင်သည်
 ကျွန်တော်တို့မသိ ထိုလေးသင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်လိုက်
 သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးညှင်း
 မြို့နယ်ရှိ စာချစ်သောပရိသတ်သည် စာပေဟောပြောပွဲမှ တစ်ပီး
 အခြားအာရုံရှိပုံမရ၊ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေသော ဆောင်းစာအေး
 ဒဏ်ခံစားရင်း စာပေသမားတို့၏ အဟောအပြော **“မွှော်”**
 အောက်တွင် တဝါးဝါးရယ်မောကြသလို မျက်ရည်တစမ်းစမ်း
 နှင့် ပြန်သွားကြသူများလည်း တွေ့ရ၏။

မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေဟောပြောပွဲသည် စာချစ်သူများ
 အတွက် စာပေဟောပြောပွဲစစ်စစ်ဟုပင် မှတ်တမ်းတင်ရမည်
 ဖြစ်ပါသည်။

၁၁-၂-၂၀၀၈ နေ့ နံနက် (၄) နာရီလောက်ကတည်း
 က မိုးညှင်းမြို့ ဖြစ်ည်းစိမ်တည်းခိုခန်းတွင် စာရေးသူ ဆရာ

သန်လျင်မောင်မောင်ဦးနှင့် ဆရာကောက်နွယ် (ကနောင်)၊
အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက်ဥက္ကဋ္ဌ (မီးရထား စက်ခေါင်းဝိုင်း)၊
ဦးမောင်မောင်ဦးတို့ ခရီးဆောင်အိတ်များ အသင့်ပြင်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ယနေ့နံနက် (၅)နာရီမှစပြီး အင်းတော်ကြီးဒေသသို့
စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးဆက်ကြရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ အသွားခရီးတွင် မြို့ပေါ်မှ ဘုရားများဖူးကြဦးမည်။

စာရေးသူတို့နှင့်အတူ မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း
အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ)နှင့် စာပေ
အဖွဲ့ဝင်များ ခိုင်နာတစ်ဦးအပြည့် လိုက်ပါကြမည်။ ခရီးကြမ်းမည်
ဖြစ်သောကြောင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင် မမိုးမိုးမင်းတစ်ဦးသာ
ကျန်းမာရေးအရ ကျန်ခဲ့မည်ဟုသိရသည်။

သတ်မှတ်ချိန်ထက် နောက်ကျမှထွက်ဖြစ်သော်လည်း
လမ်းခရီးတွင် တည်ရှိနေသော ထီးလင်းကျောင်းတိုက် အနီးရှိ
ရွှေတိဂုံပုံတူ ဇမ္ဗူအေးစေတီကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပင်းဟဲ
ကျေးရွာရှိ ရွှေမော်စောစေတီနှင့် ကျောက်စိမ်းတစ်တုံး ဘုရား
နှစ်ဆူကိုလည်းကောင်း၊ ဘီလူးမြို့ကျေးရွာရှိ မဟာရွှေဘုံသာ
စေတီကိုလည်းကောင်း ဖူးမြော်ကြည့်ညှိခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ မဟာ
ရွှေဘုံသာစေတီမှ နံနက် (၉)နာရီတွင် ဆက်လက်ထွက်ခွာရာ
တောလမ်း၊ တောင်လမ်း၊ ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရင်း နံနက်
(၁၁)နာရီတွင် လုံးတုံကျေးရွာသို့ ရောက်ဖြစ်ကြသည်။

ရိုးသားပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော တိုင်းရင်းသား၊ တိုင်းရင်းသူများ၏ နွေးထွေးစွာကြိုဆိုမှုသည် ရင်ကိုအေးမြစေပါသည်။ ဧည့်သည်လာလျှင် အိမ်ရှင်တွေက ဧည့်ဝတ်ကျေချင်လှပုံရသည်။ ၎င်းတို့၏ ဧည့်ဝတ်ပြုမှုကို လက်မခံလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ အချိန်ကိုလူပြီးစီစဉ်သော နံနက်စာထမင်းပိုင်းသည် မြို့ကြီးပြကြီးများရှိ စားသောက်ဆိုင် အဆင့်လောက်ပြင်ဆင်ထားသည့်နယ် တွေ့ရသည်။

စာရေးသူတို့ စားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် စက်လှေ စက်ဖို့သံကြားရသည်။ စာရေးသူတို့ကို ဧည့်ခံနေသော အဆောက်အဦအနီး ရေစပ်ကိုပင် စက်လှေရောက်နေပြီ။ အိမ်ရှင်တို့ သဘာဝအချိန်ရသမျှ ဧည့်ဝတ်ပြုလို၍ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ **“အင်းတော်ကြီးရွှေမရွှေ”** ဘုရားကို စက်လှေဖြင့် သွားရောက် ဖူးမြော်စေပါသည်။ အသွားအပြန် (၃) နာရီ ခရီးလောက်ကြာသည်။ စာရေးသူတို့ လုံးတုံပြန်ရောက်တော့ ညနေ (၃းဝဝ) နာရီရှိပြီဖြစ်သည်။ လုံးတုံတွဲဖက်အထကခန်းမသို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက်ကြသည်။ မကြာမီ အခမ်းအနား စတော့သည်။

ကချင်ပြည်နယ် မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့မီးရထား “အလင်းရောင်” ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်ကော်မတီတို့ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ၁၃၆၉ ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲအား မိုးညှင်းမြို့နယ် လုံးတုံကျေးရွာ တွဲဖက် အထကခန်းမတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ်

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၁)ရက်နေ့ ဖွန်းလွှဲ (၃) နာရီက ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

အဆိုပါ စာပေဟောပြောပွဲသို့ မြို့နယ်တွင်းရှိ လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများ၊ စာပေချစ်မြတ်နိုးသော ပြည်သူများ၊ မြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ) နှင့် အမှုဆောင်များ၊ မြန်မာ့မီးရထား ကိုယ့်အားကိုယ်ကို အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်ဦး (စက်ခေါင်းငိုလ်) နှင့် အမှုဆောင်များ စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့ဝင်များ စုံညီစာတက်ရောက် အားပေးကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲတွင် မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ)က မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမြိုင် (ကိုဆောင်း) ပေးပို့သည့် သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ကြားပြီး လုံးတုံကေးရွာ ရပ်မိရပ်ဖ ဦးကျော်သောင်းက အဖွင့်အမှာစကား ပြောကြားကာ တာဝန်ရှိသူများက ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်အောင် ပံ့ပိုးသူများနှင့် စာပေဟောပြောသူများအား ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းနှင့် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်များ ပေးအပ်ပါသည်။

ဆက်လက်ပြီး သုတ၊ ရသ အဖုံဖုံ ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

လုံးတုံတွဲဖက်အထကတွင် စာပေဟောပြောပြီး နန့်မွန်အထကတွင် ညွှဲဟောရန်အတွက် စာရေးသူတို့အားလုံး ခိုင်နာ

ကားပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ည (၇) နာရီ စတင်ဟောပြော
ရမှာမို့ အချိန်မီရောက်ရန် လိုအပ်လာပါသည်။

လုံးတုံမှ ကားထွက်တော့ ညနေ (၅:၃၀) နာရီ ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။ တောင်တွေ၊ တောတွေကို ဖြတ်မောင်းနေရတော့
မိုးမချုပ်သေးသော်လည်း အချို့တောရိပ်တောင်ရိပ် အမြတ်များ
တွင် မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ နွင်းခိုး၊ မြူခိုးတို့ကလည်း ကျနေပြီမို့
ကားကို မီးထိုးဆင်းနေရသည်။ စာရေးသူနှင့် ဆရာသန်လျင်
မောင်မောင်ဦးသည် ကားခေါင်းခန်းမှ လိုက်လာကြသည်။

စာရေးသူစိတ်ထဲ ကားတစ်ခုခုဖြစ်နေလို့ ယာဉ်မောင်း
လုပ်သူမှာ သတိကြီးစွာထားမောင်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။
သို့သော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်မိုး၍ မမေးမိ တောင်ဆင်း
တောင်တက်၊ တောဝင်တောထွက် မောင်းရင်းည (၆:၄၅) နာရီ
လောက် နန့်မွန်ကျေးရွာအုပ်စုကြီးသို့ ရောက်တော့မှ သက်မချ
ဖြစ်တော့သည်။ ခရီးဆောင် ပစ္စည်းများချ၊ ရေမချိုးနိုင်၊ ခြေလက်
မျက်နှာဆေးကြော ဧည့်ခံတာ အပြန်စားကြသည်။ ဟောပြောပွဲ
ခန်းမသို့ မသွားမီ ကားဆရာက သတင်းပို့လာသည်။

“လုံးတုံက ဆင်းထဲက ကလပ်ချော်ပြီး ဘီးလေးဘီးစလုံး
ဘရိတ်ပေါက်နေတာကို ထိန်းမောင်းလာခဲ့တာ စာပေဟောပြော
နေတုန်း ပြင်ကြည့်မယ် မရရင် ဟောပြီးတာနဲ့ ညချင်း မိုးညှင်းကို
ထိန်းမောင်းသွားချင်တယ်”ဟု ပြောလာသည်။

စာရေးသူတို့အား တာဝန်ခံဖိတ်ကြားသူများ ညှိနှိုင်းရန်
ကျန်နေခဲ့သည်။ စာရေးသူတို့က ဟောပြောပွဲ ဆက်လုပ်ကြသည်။

ည (၇:၃၀) နာရီ ဟောပြောပွဲ စတင်ဖြစ်ကြသည်။ ကျေးရွာ အုပ်စုကြီးဟု ဆိုသော်လည်း အထကခန်းမကြီး အပြည့်အလုံး ပရိသတ်မရှိပါ။ ကျောင်းသူ၊ သားများကလည်း စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း စာပေ ချစ်ပုံရသည်။

ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်လင်း အဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့မီးရထား “အလင်းရောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်ကော်မတီတို့ ကြီးပွားကျင်းပသည့် ၁၃၆၉ ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲအား မိုးညှင်း မြို့နယ် နန့်မွန်ကျေးရွာ အထကခန်းမတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖေဖော် ဝါရီလ (၁၁) ရက်နေ့ ည (၇) နာရီက ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

အဆိုပါ စာပေဟောပြောပွဲသို့ မြို့နယ်တွင်းရှိ လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများ၊ စာပေချစ်မြတ်နိုးသော ပြည်သူများ၊ မြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်လင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ) နှင့် အမှုဆောင်များ၊ မြန်မာ့မီးရထား ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌဦးမောင်မောင်ဦး(စက်ခေါင်းဗိုလ်) နှင့် အမှုဆောင်များ စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့ဝင်များ စုံညီစွာတက်ရောက် အားပေးကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲတွင် မိုးညှင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်လင်း အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးအောင် (မိုးအောင်-ကချင်မြေ)က မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်လင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမြိုင်(ကိုဆောင်း) ပေးပို့သည့် သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားပြီး နန့်မွန်ကျေးရွာအုပ်စု ဥက္ကဋ္ဌ

ဦးသန်းလွင်က အဖွင့်အမှာစကား ပြောကြားကာ တာဝန်ရှိသူများက ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်အောင် ပံ့ပိုးသူများနှင့် စာပေဟောပြောသူများအား ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းနှင့် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်များ ပေးအပ်ပါသည်။

ဆက်လက်ပြီး သုတ၊ ရသ အဖွဲ့မှ ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

ကျေးရွာအုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်ဦးနေသည်။ ဟောပြောပွဲခန်းမကြီး အတွင်းအပြင် လျှပ်စစ်မီးများလင်းနေသည်။ အသံချဲ့စက် စီစီညနေသည် ခေတ်မီလှသော ကျေးရွာအုပ်စုကြီးဖြစ်သည်။ အားပေးသူက အားပေးတော့ ဟောပြောသူက မလျှော့တော့၊ တသောသောရယ်မောကြသလို တသသလည်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဟောပြောပွဲကို ည (၁၁:၃၀) နာရီမှ သိမ်းဖြစ်တော့သည်။

ဓာရေးသုတို့ အိပ်ရာမဝင်မီ ကြားသိရသော ကားကိစ္စက “လုံးဝပြင်မရတော့၊ သို့သော် နံနက် (၆) နာရီမှ ထိမ်းဆင်းမည် ကံကောင်းလျှင် မိုးညှင်းဘုတာသို့ နံနက် (၈:၃၀) နာရီခန့် ဆိုက်မည့် မြစ်ကြီးနားသွားရထားမီမည် အခြေအနေမပေးလျှင် ရထားမမီနိုင်ဟုသိရသည်။ ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ အိပ်ရာဝင်ကြတော့ ည နှစ်နာရီ ရှိနေပြီ။

ဓာရေးသုတို့အားလုံး နံနက် (၄) နာရီလောက်ကတည်းက နိုးနေကြပြီ။ ဘုရားဝတ်တက်၊ အိမ်ရှင်တို့က်ကျွေးသော

နွားနို့ပူပူလေး သောက်သည်။ နံနက် (၆) နာရီတိတိ နှစ်မွန်မှ ဆက်ထွက်ဖို့ ကားပေါ်တက်ကြသည်။

ဤခရီးသည် အသက်အန္တရာယ် အလွန်နီးပါသည်။ ခေါင်းခန်းတွင် စာရေးသူနှင့် ဆရာသန်လျှင် မောင်မောင်ဦး၊ နောက်ခန်းတွင် (ဒေသယာဉ်များတွင် သဘာဝအခြေအနေ အရ အမိုးလွတ်များဖြစ်သည်) ဆရာ ကချင်မြေသန်းအောင်၊ ဆရာဦးမျိုးအောင်၊ စက်ခေါင်းဗိုလ် ဦးမောင်မောင်ဦး၊ ဆရာ မိုးသစ် (ကချင်မြေ)၊ ဆရာကောက်နွယ် (ကနောင်)၊ (ဖိုးသား-ဟိုပင်)၊ ဆရာဦးမျိုးအောင်အိသား (မာတ်ပုံဆရာ)၊ ဆရာမ စောငယ်ငယ်၊ ဆရာမ မချောယဉ်၊ ဆရာမပန်းရွှေစင်-မိုးညှင်း၊ ဆရာမ တင်တင်ဆွမာ (မိုးညှင်း)၊ ဆရာမ နှင်းသက်ငြိမ် (မိုးညှင်း)တို့ လိုက်ပါစီးနင်းလာကြသည်။

ကားခေါင်းခန်းတွင် စီးရသူတို့မှာ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေကြောင်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ခံစားနေရသည်။ တောင်တက်ကို စက်ရှိန်တင်မောင်းရသည်။ တောင်ပေါ်မှကား သို့မဟုတ် ဆိုင်ကယ် သို့မဟုတ် အခြားလူ၊ ယာဉ်၊ တိရိစ္ဆာန် များ ဆင်းမလာဖို့ ဘုရားတ ဆုတောင်းနေရသည်။ တောင်ဆင်း များတွင် စက်ရှိန်သတ်၍ မရသဖြင့် ဘီးတလိမ့်လိမ့်ချင်းဆင်း ရသည်။ အတက်ယာဉ်၊ ကား၊ ဆိုင်ကယ်၊ တိရိစ္ဆာန်များနှင့် မဆုံဖို့လည်း ဆုတောင်းနေရသည်။ မျက်နှာခြင်းဆိုင် ကပ်ရောင်၊ ကပ်မောင်းလုပ်ရသည့် လမ်းတွင်မည်သည့်ယာဉ်မှ အတိမ်း

အစောင်းမခံ စာရေးသူတို့ ကားက ကလပ်ချော်၊ ဘရိတ်မရွံ့
ကံဆိုးဖို့က များနေတော့သည်။

မြင်ကွင်းတွေကလည်း အသည်းထိတ်စရာဖြစ်သည်
အဆင်းအနှိန်မထိန်းနိုင်လျှင် တောင်စောင်းကနေပေပေါင်း
(၅၀၀၀) ကျော်လောက်ရှိ ချောက်ထဲကျဖို့သာရှိသည်။ ကျလျှင်
အနီးတခြား အသားတခြားဖြစ်ပေမည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ပါ
သည်ဆိုမှ တောင်ခြေတစ်ခုတွင် စူပါစလွန်းအဖြူကလေးက
တောင်ကြော ကားလမ်းအလယ်မှ ရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်
နေရသည်။

စာရေးသူတို့ကား တောင်ပေါ်ကနေ တလိမ့်ချင်းဆင်း
လာသည်။ တောင်အောက်ရောက်လျှင် စူပါစလွန်းကားက
လမ်းလယ်မှာရပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာခြင်းဆိုင် တိုက်ကိုတိုက်
မည်။ စာရေးသူတို့ ယာဉ်မောင်းသည် ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း
အလွန်သတိကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် အားလုံး၏
အသက်ကို သူ့တာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဦးစွာပထမ စက်သေ
အောင် ဝါယာကြိုးများအနက် အချို့ကို ဆွဲဖြုတ်သည်။ ကားဖြူ
လေးနားရောက်တော့ တောင်နံရံပေါ်ကို ကားဘော်ဒီနှင့် ပွတ်ပြီး
ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ဆလွန်းအဖြူလေးနှင့် သုံးပေခန့် အကွာ
တွင် ကားရပ်သွားသည်။

စာရေးသူတို့ကားဆရာ ဆလွန်းအဖြူ ကားလေးဆီသွား
သည်။ ကားထဲက အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်

ဆင်းလာသည်။ အဆိုပါလူကြီးက ကားမမောင်းတတ်၊ ကားမောင်းသူက ကားလိုခြံ့ရေးကင်းထံ လမ်းရှင်းမရှင်းသွားမေးသည်ဟု သိရသဖြင့် စာရေးသူတို့ ယာဉ်မောင်းက အဆိုပါ ကားလေးအား လမ်းဘေးရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သေပေါက်သေဝ ရောက်နေတာတောင် ကားမမောင်းတတ်ဘဲ၊ ကားထဲထိုင်နေသူထက်စာလျှင် ကံကောင်းဦးမည် တော်သေးသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

စာရေးသူတို့ယာဉ်မောင်းသည် ကားနှင့် စက်အထာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသည်ကို ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့ကား ကလပ်ချော်နေသည်။ ကံကောင်းမှ စက်ပြန်နှိုး၍ရမည်။ ကားဆရာလေးနည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားနှိုးသည် အချိန်ယူရသည် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် စက်နှိုးပါပြီ။ ဆက်လက်ပြီး သက်စွန့်ဆဲဖူးလာကြရင်း မိုးညှင်းဘူတာသို့ နံနက် (၉:၀၀) နာရီ မထိုးမီရောက်တော့သည်။

သဘာဝအချိန်မှန်ဆိုလျှင် စာရေးသူတို့မြစ်ကြီးနားရထားမမီနိုင်ပါ။ ကံကောင်းချင်တော့ အောင်ပွဲခံ ပြန်လာသော ကချင်ပြည်နယ် ဘောလုံးအသင်းသည် စာရေးသူတို့လိုက်ပါမည့် ရထားနှင့်ပါလာပြီး ဘူတာစဉ်ဂုဏ်ပြုခံလာသဖြင့် ရထားချိန်နောက်ကျမှဝင်လာသောကြောင့် ရထားမီလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးညှင်းရထားဘူတာ တစ်ခုလုံး ကချင်ပြည်နယ် ဘောလုံးသမားများအား ဂုဏ်ပြုနေကြရာ ပြည်သူများပြည့်နက်နေသည်။

စာရေးသူတို့တွဲသည် တွဲအမှတ် ငါးဖြစ်ပြီး အောင်ပွဲခံ ဘောလုံးသမားများသည် တွဲအမှတ်ခြောက်တွင် လိုက်ပါလာကြသဖြင့် စာရေးသူတို့ပင် ရောင်တော်ပြန်နှင့် ရောလွှတ်နေရသည့် သဖွယ် ဘူတာစဉ် လက်ပြန့်ဆက်ရသည်ပင် မမောနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

အောင်ပွဲရသူတို့အတွဲ ဂုဏ်ယူနေရသည်မှာ နံနက်ပိုင်းက သက်စွန့်ဆံဖွား ပူလောင်ခဲ့ရသော အပူများပင် ပျောက်သွားသယောင်ယောင်။ “သေမင်းနဲ့ပြိုင် . . . အနိုင်ယူမောင်း . . . ကံကောင်းလို့မသေ” အမှတ်တရခရီးလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ရှေ့ခရီးက ဆက်ကြရဦးမည်မို့။

စာရေးသူတို့သည် (၁၂-၂-၂၀၀၈) ပြည်ထောင်စုနေ့တွင် မိုးညှင်းဘူတာမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ခရီးဆက်ကြရာ မြစ်ကြီးနားဘူတာသို့ ညနေ (၄) နာရီခန့်တွင် ရောက်ဖြစ်ကြသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့သည် ကချင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကချင်ပြည်နယ်ဘောလုံးအောင်ပွဲခံ အားကစားသမားများ အား ကြိုဆိုနေသည်မှာ အံ့မခန်း ရှိလှသည်။ ရထားကြီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ယာဉ်တန်းများနှင့် မြို့အနှံ့ လှည့်နေကြသည်မှာ ည (၉) နာရီပင်တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့သည် ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ဧည့်ခိုက်
သာ (ဗိုလ်တဲ)တွင် တည်းခိုခွင့်ရရှိသဖြင့် တစ်ညတာနားနေခဲ့
ကြသည်။

(၁၃-၂-၂၀၀၈) နေ့တွင် မြောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်
တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်အုန်းမြင့်အား သွားရောက်ဂရုပြုကြပြီး
ပြည်နယ်တာဝန်ရှိသူများ၏ နွေးထွေးစွာကူညီမှုများကြောင့်
ဗလမင်းထင်တံတား ဝါရှောင်ဆည်း မြို့ပေါ်ဘုရားများအား
လေ့လာဖူးမြော်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

၁၄-၂-၂၀၀၈ နေ့ ဧရာဝတီမြစ်ဖျားက မေခ မလိခ
ပေါင်းဆုံရာဒေသ (မြစ်ဆုံဒေသ) သို့ လေ့လာရေး ထွက်ခွင့်
ရရှိခဲ့ကြသည်။ မြစ်ဆုံဒေသရောက်ခိုက် မေခ မလိခ မြစ်နှစ်
သွယ်ဦးခိုက် ဖူးထိုက်လို့ဖူးခွင့်ကြုံရသော ဝုဒ္ဓသာသနာ
ငါးထောင်စံစေတီ ရွှေစေတီအား ကြည်ညိုသပ္ပာယ်စွာ ဆုံတွေ့
လိုက်ရပါသည်။ မြစ်ဆုံဒေသအလှသည် ဘယ်ပန်းချီရေးလို့
မမီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အလှဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်လောက်
မိုက်မိုက် မပြည့်စုံနိုင်သော အလှကို တွေ့ကြုံနေရပေသည်။

မြစ်ဆုံအလှ၊ နောက်ခံတောင်တန်းအလှ၊ ရေပြင်ကျယ်
အလှ၊ သောင်ပြင်မှ ကျောက်စုံအလှ၊ ရေလယ်မှ ငှက်သမ္ဗန်
အလှတို့နှင့် တင့်တယ်နေသော ရွှေစေတီတော်ကြီးကို ဦးခိုက်
ဖူးလိုက်ကြသည်။ ယနေ့ည ဟောပြောပွဲ အချိန်မီရောက်ရေး
အတွက် မြစ်ဆုံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

မြစ်ဆုံမှ ညနေ (၃) နာရီလောက် ပြန်ထွက်ပြီး မြစ်ကြီးနားသို့ ညနေ (၅) နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်ဖြစ်တော့သည်။ မနောပွဲသင်္ကေတကွင်းတွင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နောက်ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ကြသည်။ အချိန်မီ ဟောပြောနိုင်ရန်အတွက် တည်းခိုဆောင် (ဗိုလ်တဲသို့) ခေတ္တပြန် ရေမိုးသန့်စင်ပြီး ကချင်ပြည်နယ်ခန်းမကြီးရှိရာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောခန်းမကြီးတွင် စာချစ်သူတို့အပြည့်မို့ အားတက်နေမိတော့သည်။

ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့က ကြီးပွားကျင်းပသည့် ၁၃၆၉ ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲအား မြစ်ကြီးနားမြို့တော် ခန်းမတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄) ရက်နေ့ ည (၇) နာရီကျင်းပပြုလုပ်သည်။

အဆိုပါ စာပေဟောပြောပွဲသို့ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားခရိုင်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ စာပေဝါသနာရှင် ၄၁ နှစ်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ၊ ပြည်သူများ၊ မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ၂၇၇၄ ဦးဝင်ကြည် (ရွှေပြာ လှဝင်းဆွေ)နှင့် အမှုဆောင်များ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်များ စုံညီစွာ တက်ရောက်အားပေးကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲတွင် မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ၂၇၇၄ ဦးဝင်ကြည် (ရွှေပြာ လှဝင်းဆွေ)က မြန်မာနိုင်ငံ

စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလွင်မြိုင် (ကိုဆောင်း) ပေးပို့သည့် သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားပြီး တာဝန်ရှိသူများက စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအား ပံ့ပိုးကူညီကြသူများအား ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာများ မေးအပ်ခိုးမြှင့်ကြသည်။ ဆက်လက်ပြီး သုတ၊ ရသ အဖုံဖုံ ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကချင်ပြည်နယ် စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးတွင်တော့ ကလပ်ချော်-ဘရိတ်ပေါက်နှင့် တောင်တက်၊ တောင်ဆင်းကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည့် စာရေးသူတို့စီးခဲ့သော မော်တော်ယာဉ်၏ ယာဉ်မောင်းသည် သူနှင့် ယာဉ်ပေါ်ပါသူ အားလုံးအတွက် သေမင်းနဲ့ပြိုင် အနိုင်ယူမောင်းနှင်လာခဲ့နိုင်သော်လည်း . . . ကံကောင်းလို့မသေ . . . သည့် အမှတ်တရ ခရီးစဉ်တစ်ခုဟု အမှတ်ရနေပါတော့သည်။

ဘဝန်ကိုယ်စီ နှိုပါသည်

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် အစွေပိုင်းကာလက မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်အဖြစ် (လုံခြုံစီမံ) တာဝန် (တရားသူကြီး အဖွဲ့ဝင်တာဝန်) စသဖြင့် ရှစ်နှစ်ခန့်တာဝန် ထမ်းဆောင်ပါသည်။ လုံခြုံစီမံတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်ကရော၊ တရားရေး အဖွဲ့(၁)တွင် တရားသူကြီး အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် တာဝန် ယူစဉ်က မော်တော်ယာဉ်ဆိုင်ရာ အမှုပေါင်းမြောက်များစွာ စစ်ဆေး အရေးယူပေးခဲ့ရမှုများ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါ အမှုများအား အစု အဖွဲ့ချုပ်ကြည့်သောအခါ

- (က) ယာဉ်ပိုင်ရှင်များဖက်က အားနည်းချက်ကြောင့် လည်းကောင်း
- (ခ) ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ အားနည်းချက် ကြောင့်လည်းကောင်း
- (ဂ) မော်တော်ယာဉ် လမ်းပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက် ကြောင့်လည်းကောင်း

(ဃ) ယာဉ်နှင့် လမ်း အသုံးပြုနေသူ ပြည်သူများရဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့်လည်းကောင်း

(င) လမ်းညွှန်ပညာပေးမှု၊ အုပ်ချုပ်မှုကို ယာဉ်/လမ်း အသုံးပြုသူတို့ လိုက်နာမှု အားနည်းချက်ကြောင့် လည်းကောင်း

ဟူ၍ တွေ့ရပေသည်။

ဥပမာ (၁)။ ။ လူပေါင်းများစွာသေပြီး အတွင်း လူနာ၊ အပြင်လူနာ၊ ဒဏ်ရာရသူများစွာ ရှိခဲ့သော အမှုကြီးတွင် အဓိက စစ်ဆေးခဲ့သည်မှာ ဘဇိတ်ပေါက်၍ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြောင်းကို စစ်ဆေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်စဉ် အမှန်က ထိုသို့မဟုတ် ယာဉ်တိုက်မှု မဖြစ်မီရက်များကပင် ဘဇိတ်မမီကြောင်း၊ ပြုပြင်သင့်ကြောင်း၊ ယာဉ်မောင်းက ပိုင်ရှင် ကို အကြိမ်ကြိမ် အသိပေးခဲ့သည်။ ပိုင်ရှင်က မှေးမောင်းဖို့ပြော သည် ယာဉ်မောင်းက စားဝတ်နေရေးအတွက် မှေးမောင်းရာက မဖြစ်သင့်သော ကြောက်မက်ဖွယ် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ရသည်။

(ယာဉ်ပိုင်ရှင် မှန်သမျှ ယာဉ်ကြံ့ခိုင်ရေးကို နာရီ မလပ် ပြုပြင်ပေးဖို့ လိုပေသည်။)

ဥပမာ (၂)။ ။ ကျော်တက် ပြိုင်မောင်း၊ အရှိန်ပြင်း၊ မိုင်နှုန်းပို- မျက်နှာခြင်းဆိုင် တိုက်မှုဖြစ်သည်။ သေကြ၊ နာကြ သည်မှာ မြင်မကောင်း... ထိုဖြစ်စဉ်သည်ကား ကားခြင်း၊ အပြိုင်မောင်းရာမှ ဖြစ်ခြင်းအမှုဖြစ်သည်။ ယာဉ်နောက်လိုက်က

မြှောက်ပေး၊ ယာဉ်မောင်းက ပြိုင်မောင်း... ခရီးသည်က တုရားတသွေတ၊ သေဘေးမမြင်သူတွေက... သဘောကျ၊ ထပ်ဆင့်မြှောက်ပေး... ဒုန်း... ဒိုင်းဆိုတော့... အသက် ပျောက်သူပျောက်... ဆေးရုံရောက်သူ ရောက်ကြရတော့ သည်။

(ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ နာရီမလပ် စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့လိုပါသည်)

ဥပမာ (၃) ။ ဤအမှုကဆန်းသည်... ကားချင်းတိုက် တာမဟုတ်... ဆလွန်းကားဖြင့်လာသော မိသားစု (၅) ဦး စလုံး ပွဲချင်းပြီးသေသော အမှုဖြစ်သည်။ ယာဉ်တိုက်၍သေသည် မဟုတ်... သစ်လုံးကြီးများပိ၍ သေခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်လုံး များ အပြည့်အမောက်တင်လာသော သစ်တင်ကားကြီးသည် မိသားစု (၅) ဦးစီးလာသော ဆလွန်းကားလေးနှင့် မျက်နှာခြင်းဆိုင် အတွေ့ လမ်းချဉ်ကြိုထဲ ကားသီးအကွဲ ဟန်ချက်အပျက် စီယာတိုင် (လက်ကိုင်) ဆွဲအထိန်း သစ်လုံးများ ဆိုင်းထားသော သံကြိုးများ ပြတ်ပြီး သစ်လုံးများ ပြိုကျခဲ့မှု ဖြစ်သည်။ (ယာဉ်သွားလမ်းများ အစဉ်ကောင်းမွန်နေဖို့လိုပါ သည်။)

ဥပမာ (၄) ။ ယာဉ်နှင့်လမ်း အသုံးပြုသူ ပြည်သူများ စည်းကမ်းလိုက်နာမှု လျော့နည်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အချို့ မဆင်မခြင် လမ်းဖြတ်ကူးခြင်း၊ အရွယ်မရောက် ကျောင်းသူ၊

ကျောင်းသားလေးများ၊ အခြားကလေးငယ်များ၊ အုပ်ထိန်းသူ မပါ ဖြတ်ကူးခြင်း၊ စွန့်လိုက်၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း မလိုက်နာမိခြင်း၊ အရှိန်ဖြင့် လာသော မော်တော် ယာဉ်အား မထိမဲ့မြင် ဖြတ်ကူးခြင်း၊ ယာဉ်မောင်းအား သွေးကြွ စေရန် မြှောက်ပင့်ပြောဆို... အမြန်မောင်းခိုင်းမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြရသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဥပမာ (၅) ။ သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်သူ လမ်းညွှန်မှု ပြုသူများ၏ လမ်းညွှန်မှု ညွှန်ကြားချက်စည်းကမ်းများအား မလိုက်နာမှုတို့ကြောင့် ယာဉ်မတော်တဆမှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ လမ်းညွှန်မှုများကို တာဝန်ရှိသူများက မိဒီယာနည်းဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယာဉ်ထိန်းများ၊ မီးပွိုင့်များ၊ လမ်းအမှတ်အသားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထုတ်ပြန် ဆောင်ရွက်ပေးနေသော်လည်း ယာဉ်နှင့်လမ်း အသုံးပြုသူတို့ လိုက်နာမှု အားနည်းခြင်း၊ အလေးဂရုမပြုခြင်းတို့ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

(စည်းကမ်းနှင့် သတိ လူတိုင်းတွင်ရှိသင့်သည်)

ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်ရေမြေသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသည့် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းများအား လိုက်နာကြမည် ဆိုပါက ယာဉ်မတော်တဆမှု ပပျောက်နည်းပါးသွားမည် ဖြစ်သည်။ ပပျောက်နည်းပါးသွားစေဖို့ ဆိုသည်မှာ... တက်ညီ လက်ညီ၊ တာဝန်ကိုယ်စီ... ယူကြဖို့လိုမည် ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါနဲ့တွဲ လက် ငါးချောင်းနဲ့ ဆောင်စားကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်ပြီး ရန်သူမှန်သမျှကို တော်လှန်၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ရန်သူမှန်သမျှ ချေမှုန်းတိုက်ထုတ်ပြီး ပြန်မာလွတ်လပ်ရေး အရယူခဲ့သည့် မီးရှူး တန်ဆောင်ကို နှလုံးမူလွတ် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း များကို . . . ယာဉ်/လမ်းအသုံးပြု ပြည်သူများအနေဖြင့် တာဝန် ကိုယ်စီထမ်းကြဖို့ . . . လိုအပ်လှပေသည်။

“လေးလေးက ယာဉ်စည်းကမ်း . . . လမ်းစည်းကမ်း ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံ အတော်များများရှိတယ်နော် . . . လေးလေးနဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး ဗဟုသုတရပါတယ် . . . မနက်က ကျွန်တော်ပြောမိတဲ့ စည်းကမ်း က စာထဲမှာပဲ ရှိတာပါဆိုတဲ့ စကားကို တောင်းပန်ပါတယ် လေးလေး”

“ရပါတယ်မောင် . . . အဓိက . . . မောင်ရတဲ့ . . . ဗဟုသုတကို တစ်ယောက်မက ဆင့်ပွားနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

“စိတ်ချလေးလေး . . . ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်နွှယ်နေတဲ့ လမ်းအသုံးပြုသူ၊ ယာဉ်အသုံးပြုသူတွေကို ရှင်းပြမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မနက်တုံးက ပြောကြတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဥပဒေ စည်းကမ်းဆိုတာ မည်သို့မဆို အတူတူပဲဆိုတဲ့ လေးလေး ပြောတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ခုလိုးခုလု ဖြစ်နေတာလေးတစ်ခု မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မေးလေ... ဦး ကြီးစားပြီး ဖြေပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း... စာဖတ်ဝါသနာ ပါပါတယ်... ”

မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရထားပါတယ်၊ စာရေးဆရာကြီးတွေ စာရေးဆရာမကြီးတွေနဲ့ စာပေပညာရှင်တွေကို လေးစားတဲ့သူပါ... ကျွန်တော်လေးစားရတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေထဲမှာ... နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး ဦးဌေးမောင်လည်း ပါပါတယ်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်က ၂၀၀၅ ခုနှစ်အတွက်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးဦးဌေးမောင်ကို နိုင်ငံတော်ရဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး တစ်သက်တာ အမျိုးသားစာပေဆုရခွီးမြင့်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံကြီးနဲ့တကွ သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားတာကို ဖတ်မိတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလိုက်ရတာ သတင်းစာထဲက ဆရာကြီးဓာတ်ပုံက ကန်တော့ခံ သက်ကြီးစာပေ ပညာရှင်ကြီးလည်းဖြစ်တော့ အသက် (၈၀) ကျော် မျက်မှန်ထူထူကြီးနဲ့ ခန့်လိုက်တာလို့ ပီတိဖြစ်ရသေးတယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီသတင်း ကျွန်တော်ဖတ်မိတဲ့ နေ့မှာပဲ ဇန်နဝါရီလလွှဲ လသာမြို့နယ်၊ မဟာဓမ္မလလမ်းပေါ်ရှိ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း၊ ထိမ်းသိမ်းရေးအဖွဲ့၊ ခိုခင်းကျွေးကားကြီးပေါ်မှာ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဆရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့... ရင်ထဲခံစားလိုက်ရတာ လေးလေးရာ... ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်စားခံပေးလိုက်ချင်တယ် တစ်ခါတည်း ဒဏ်ငွေဆောင်ပေးလိုက်ချင်တယ် ဒါပေမယ့် တာဝန်ရှိသူတွေက ခိုခင်းကျွေးပေါ်ရှိ ဖမ်းထားသူတွေကို သက်ဆိုင်ရာခေါ်သွား ဝညာပေး ဗွီဒီယိုကားတွေပြ၊ ဒဏ်ငွေဆောင်သူက ဆောင်၊

လုပ်ကြရတဲ့ စည်းကမ်းကြောင့် ကျွန်တော့်ဆန္ဒမပြည့်ခဲ့ရဘူး . . . ။
ဒါ . . . ကုသခြင်းနည်းလား ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းနည်းလား
လေးလေး”

“မောင့်မေးခွန်းက . . . သံယောဇဉ် ကရုဏာသံပါနေ
တယ် အထင်ပြောမယ်နော် . . . မောင်ကမျက်စိအမြင် လွန်စွာ
အားနည်းလို့ လမ်းကူးမှားမိတယ်ထင်တဲ့ ဆရာကြီးကို အသက်
(၈၀)ကျော် ကန်တော့ခံ သက်ကြီးစာပေပညာရှင်ကြီး နိုင်ငံတော်
က အမြင့်ဆုံးစာပေဆု တစ်သက်တာ အမျိုးသားစာပေဆုနှင့်
အမျိုးသားစာပေဆုများရှင် ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို လမ်း
စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ အရေးယူတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ မသတ်မှတ်ဘဲ
နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေက တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ တာဝန်
ချိန်မှာ တာဝန်အရ ဥပဒေစည်းကမ်းအရလုပ်တာလို့ သဘော
ပေါက်ပေးလိုက်ရင် စိတ်သက်သာရာရမှာပါ . . .

ဆရာကြီးကလည်း စာပေပညာရှိကြီးဖြစ်တဲ့အပြင်
အလွန်လေးစားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အကျင့်သီလပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးပါ။ ဦးအပါအဝင် စာပေလောကသားတွေ စာပေမြတ်နိုးသူ
တွေ လေးစားရတဲ့ ဆရာကြီးပါ။ ဆရာကြီးအနေနဲ့ နားလည်
ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် အရွယ်
မရောက်သေးတဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီသလိုမျိုး
အသက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီစေချင်တာပါ”

“မောင် . . . ဦးပြောတဲ့စကားမေ့သွားပြီထင်တယ် . . . ငါးချောင်းလက် ပမာထုံးနှလုံးမှ . . . ဆိုတဲ့စကားလေး . . . ကလေးကစ အရွယ်စုံ သက်ကြီးရွယ်အိုကိုပါ စောင့်ရှောက်ကူညီနေတဲ့ ယာဉ် အသုံးပြုသူတွေ . . . လမ်းအသုံးပြုသူတွေအနေနဲ့ . . . ဥပဒေ စည်းကမ်းကို . . . တာဝန်ကိုယ်စီကျေကြရင် . . . မောင်ခံစား နေရတဲ့ သောကအပူအေးသွားမှာပါ”

“လေးလေးကတော့ . . . တကယ်ဖြေတတ်တာပဲနော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ . . . မောင်”

“ကြုံတုံး . . . ကျွန်တော်မေးချင်တဲ့ . . . အချက်အလက် ကလေး ထပ်မေးချင်ပါတယ် လေးလေး”

“ဘာများတုံး . . . မောင်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာနေတုံးက ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်း မီးပွိုင့်ကနေ ယာဉ်အတွက် မီးနီပြထားလို့ လမ်းဖြတ်တူးတာ အမင်းခံရတယ် . . . သူမှန်တိုယ်မှန်ငြင်းကြရင်း . . . ကျွန်တော့် သုငယ်ချင်းရှုံးပြီး ဒဏ်ငွေဆောင်ရတယ်”

“မမှားပဲနဲ့တော့ မရှုံးနိုင်ဘူး၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်ရလောက် ဘူး မောင်”

“အဲဒီဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်းက ပြန်ပြောပြ တော့ ကျွန်တော့်တို့မှာ ဒေါသဖြစ်ရမလို့ . . . ရယ်ပဲရယ်ရမလို့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်”

“မောင့်စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပြီ၊ အခု ယူခံရတာ ရယ်ပဲရယ်ရမလို့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာများ ပါလိမ့်”

“ဒီလိုလေးလေးရဲ့ ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ်လမ်း (၅) ခု ခုံမှာ မီးပွင့်တွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်းက တက္ကသိုလ်ဝင်း ဖက်ကနေ အင်းစိန်ဖက်သွားမယ့် မှတ်တိုင်ကိုသွားဖို့ “ရန်ကုန်- ထောက်ကြံ့” သွား ယာဉ်ကျောမီးပွင့်မှာ ယာဉ်တွေအတွက် မီးနီပြထားလို့ သူကဖြတ်ကူးတယ်... ”

ဖြတ်ကူးတဲ့ တည့်တည့်မှာ မီးပွင့်ထိန်း ယာဉ်ထိန်း အဆောက်အဦရှိတယ်...

အဲဒီရှေ့ကဖြတ်... ရန်ကုန်အင်းစိန်သွား ယာဉ်ကျော အတိုင်း ဖလက်ဖောင်းကနေ အင်းစိန်သွားရန် ကားမှတ်တိုင်ကို လမ်းလျှောက်အသွား...

မှတ်တိုင်မရောက်ခင်ရှိနေတဲ့ ယာဉ်စည်းကမ်းဆိုင်ရာ တရားရုံးအပေါက်က ဖလက်ဖောင်းနဲ့ ထိနေတယ်...

အဲဒီရုံးရှေ့ ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်းရောက်တော့ တာဝန် ရှိသူတွေက ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်းကို မှဉ်းကွားက မကူးလို့ဆိုပြီး ဖမ်းတယ်၊ အပေါ်ထပ်တရားရုံးကို လက်ဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်းကလည်း သူ့မှာအပြစ်မရှိကြောင်း ယာဉ်ကို မီးနီပြထားတဲ့အတွက် သူကူးတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ တာပေါ့။ တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း မီးပွင့်ထိန်း အဆောက်အဦး နားမှာ

“ဇဉ်းကြားမှ ကူးရန်” ဆိုင်းဘုတ်ရှိတာ မလိုက်နာလို့
ဖမ်းတာဖြစ်ကြောင်း သူမှန်ကိုယ်မှန်ငြင်းကြပေမယ့် . . .
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဒဏ်ငွေ ကျပ်တစ်ထောင်ကျော်
ဆောင်လိုက်ရတယ်တဲ့ . . . ဒါပေမယ့် သူကမရှင်းလို့ ထပ်မေး
ပါတယ်တဲ့ “ကျွန်တော် ကူးလာတဲ့ဖက်မှာ အဲဒီဆိုင်းဘုတ် မရှိဘူး၊
မီးပွင့်ထိန်း ယာဉ်ထိန်းနဲ့ အဆောက်အဦထောင့်မှာ ကပ်ထားတဲ့
ဆိုင်းဘုတ်ရှိရင်တောင်မှ ဖြတ်ကူးပြီးမှတွေ့ရမှာ ကျွန်တော်
မတွေ့မိတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဖြတ်ကူးတဲ့
မီးပွင့်ကို ဒီတရားရုံးကနေ မမြင်နိုင်ဘဲ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
အပြစ်ရှိတယ်လို့ အတတ်ပြောနိုင်လဲလို့ မေးလိုက်တော့ အချက်ပြ
သတင်းပို့လိုက်လို့ အတတ်ပြောနိုင်တာ . . . လို့ ဖြေသတဲ့။
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလည်း . . . အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေ
တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ဖမ်းနည်းက

“မျက်စပစ် ဖမ်းနည်းများလားဗျာ”လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်
တဲ့ . . . ။ အဲဒီစကားက ကျွန်တော်တို့တွေအနေနဲ့ . . . ရယ်ရ
မလို့ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ . . . လေးလေးရ”

“အဲဒီဖြစ်စဉ်ကို မောင်တို့က ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မိ
လဲ”

“ဥပဒေစည်းကမ်း တိတိကျကျမသိတဲ့ သူအနေနဲ့ ပြောရ
မလား လေးလေး”

“ဒါပေါ့ . . . မသိလို့မှားတာ မှားတာသိဖို့ သိတဲ့အတိုင်း
ပြောရမှာပေါ့”

“မီးဖိုခွံမှာ ယာဉ်ကိုတားတဲ့ မီးနီပြထားရင် . . . လူတွေ ကူးဖို့ မီးစိမ်းပြထားတယ်လို့ သဘောထားပြီး ကူးတာအပြစ် လား”

“မျဉ်းကျားမှကူးပါ . . . ဆိုင်းဘုတ်ကို မမြင်၊ မတွေ့လို့ ကူးမိတာ၊ စကူးတဲ့ဖက်မှာ မြင်သာထင်သာအောင် မတွေ့လို့ ကူးမိတာ အပြစ်လား”

“အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာတွေမှာ လမ်းကူးမှားကြမှာစိုးလို့ သံဇကာနဲ့ တားထားတာ၊ တာဝန်ရှိသူတွေက နှုတ်နဲ့ ကြပ်မတ် . . . သတိပေးတာမရှိလို့ ကူးမိတာအပြစ်လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မရှိဟုထင်ပြီး ကူးမိတာ မီးဖိုခွံမီး အရောင် အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားပြီး ကူးမိတာ အပြစ်လား”

“ရပြီ ရပြီ . . . မောင့်သူငယ်ချင်း ဒဏ်စိုက်ခံရလို့ မောင်တို့တွေ ခံစားနေရမှာပါ။ မောင့်ကို အသိတစ်ခုပေးမယ်။ ဘယ်ဥပဒေစည်းကမ်းမဆို . . . လိုက်နာမယ်ဆိုရင် အဲဒီဥပဒေစည်းကမ်းကို နှိုက်နှိုက်ညွှတ်ညွှတ် သိဖို့လိုတယ်။ သိဖို့လေ့လာရမယ်။ မိမိယာနည်းနဲ့ ပညာပေးတာတွေ စာဆိုဖတ်ရမယ်။ တီဗွီနဲ့ ဗီဒီယိုကို ကြည့်ရမယ်။ အဓိက မသိရင် တာဝန်ရှိတဲ့ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေး ကော်မတီကို ဖုန်းနဲ့ ဖြစ်စေ၊ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ မေးရမယ်။ ခုမောင်တို့ သိအောင် မလုပ်ခဲ့လို့ ယခုအချိန်ထိ ပူလောင်ခံစား နေရတာပေါ့”

“လေးလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားနည်းချက်ကို ထိအောင် ဖြေလိုက်တာပဲနော်”

“မသိရင်မေး... မစင်ရင်ဆေးတဲ့မောင်ရ”

“အချိန်လေးရှိတုံး... လေးလေးကို ထပ်မေးချင်သေး တယ်ဗျာ”

“ဘာများတုံး... မောင်ရဲ့”

“လေးလေးက... ယာဉ်မတော်တဆမှုတွေနဲ့ မကြာခဏတွေ့ဆုံဖူးပြီး... ကြီးကျယ်တဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်လဲလေးလေး”

“ဦးက မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘနှစ်ပါးက ပွေးဖွားတဲ့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ နေ့နေ... ညည ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနဲ့အညီ လုပ်ကိုင်တယ်။ နေထိုင် တယ်။ မေတ္တာဦးမယ်။ ခရီးစဉ်အတွင်း အချိန်ပိုတွေမှာဗုဒ္ဓဂါထာတော် တွေ ရွတ်ဖတ်မယ်။ ဒါက ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနည်းပါ။ မိမိအတိတ် ကံကောင်းခဲ့ရင် အန္တရာယ်ပိုကင်းမယ်။ မိမိအတိတ်ကံ မကောင်း ရင် အန္တရာယ်သက်သာမယ်။

အဓိက ကံငါးပါး လုံခြုံရင် ပိုကောင်းမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ရွှောင်ရမယ်။ ကိုယ့်ပယောဂနဲ့ သူများ အသက်မသေစေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူများအသက်ပိုရှည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်... ကိုယ်လည်း အသက်ရှည်မှာပေါ့... ကိုယ်ပြု နိုင်တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုကိုပြုရမယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်

ကြောင့်လည်း အန္တရာယ်က လွတ်နိုင်တယ်။ သက်သာနိုင်တယ်။
ဒါကို ယုံကြည်မှုရှိရမယ်။

ဦး... ငယ်ငယ်က အမေကဦးကို ချင်ပြုပေးမယ်
လုပ်တိုင်း ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူတွေကြောင့် သုံးကြိမ်
လောက် အလှူပွဲပွဲချီး ရှင်မပြုခဲ့ရဘူး... ဒါကြောင့် ဦးအနေ
နဲ့ ရဟန်း (၂၃) ပါး၊ ရှင် (၂၄၅) ပါး၊ သီလရှင် (၇၈) ပါး ကို
တစ်ဦးတည်း ဒကာခံပြီး သာသနာပြုပေးတယ်...။

ဦးရဲ့... အမေ အသက် (၃၀) ကျော် အရွယ်လောက်
က ကိုချစ်ဆွေဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သွေးတစ်ပုလင်းနဲ့ အသက် (၇၀)
အထိ နေနိုင်အောင် အသက်ပြန်ရှင်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ဦး
အသက် (၁၈) နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ယနေ့အထိ သွေးလျှော့တာ သွေး
အကြိမ် (၁၁၁) ကြိမ် လျှော့ပြီးပြီ... မောင်”

“ဗုဒ္ဓအဆုံးအမမှာ ဝဋ်ကြွေးဝဋ်ကံပါရင် (အကုသိုလ်)
အန္တရာယ်ကြုံမှာပါပဲ။ ဒါကိုလည်း ယုံကြည်ရမယ်...။”

“ဒါဆို... ဘာကြောင့် လေးလေးက အသက်အန္တရာယ်
ကလွတ်ပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု မကြီးကျယ်စတာလဲ”

“သတိနဲ့လည်း ဆိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို သတိလည်း လေးလေး”

“မောင့်ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်အချို့အပြင် ဦးရဲ့ဘဝမှာ
ဦးငယ်ငယ်က မီးရထားမိုင်းထိတဲ့အထဲပါခဲ့တာ နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်

... မန္တလေးလမ်း သူဌေးကုန်းနဲ့ ပိန်းဇလုပ်ဘူတာကြား တံတားမှာတစ်ကြိမ်

- ပြည်လမ်း... ဥက္ကံနဲ့သုံးဆယ်ကြား... မီးနင်းချောင်းတံတား မှာ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

- ဝါးအပြည့်တင်ထားတဲ့ကားနဲ့ ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး ဖလုံ ချောင်းထဲကျခဲ့ဖူးတယ်။ ကားခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့ ယာဉ်မောင်းနဲ့ ဦး... ကားနဲ့အတူ ရေနစ်ခဲ့ရသေးတယ်။

- ဝါးရောင်းပြီးအပြန် သုံးဆယ်မြို့မရောက်မီ... ငဖြူလေး တွင်းစပ်မှာ မိုးရေဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့ ကားစလစ်ဖြစ်ပြီး တုံးလုံးမှောက်ရာမှာ ပါဖူးတယ်။

- ကျွိုက်ထီးရိုး ဘုရားအသွား... ကျွိုက်ထိုမြို့မရောက်မီ ဘိုက္ကားတောင်ထိပ်အရောက် ရွှေဘီးကျွတ်ထွက်ပြီးတောင် ထိပ်ကနေ ဒရုတ်တိုက် ကားနောက်ပြန်ကျဖူးတယ်... "လို့ ရှေးပိုင်းမှာ ပြောမိသလိုပဲ။

"စောစောက လေးလေးပြောတဲ့ သတိကြောင့်ဆိုတာလေး ပြောပါဦးလေးလေး"

"သတိဆိုတာ... ကိုယ့်ကိုကို ဆုံးမတဲ့သတိပါ... ဥပမာတစ်ခုပြောပြမယ်။ ဦး ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးက ဆုံးမဖူးတယ်။ နီးထသည်မှ အိပ်ကြသည့်တိုင် ဆင်ခြင်ဖို့... မွေးသည်မှ သေသည်အထိ ဆင်ခြင်ဖို့..."

“ကောင်းတဲ့ စိတ်ကိုမွေး”

“ကောင်းတဲ့ အကြံကိုကြံ”

“ကောင်းတဲ့ စကားကိုပြော”

“ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်”တဲ့... ဦးက... သေချာ

ပေါက်လုပ်ဖြစ်တာက... လွှဲအသက်တွေ ကြွေကြွေရှည်ဖို့ အသက်ရှင်စေဖို့... သွေးလျှူတယ်၊ တတ်နိုင်တဲ့ ဝါနပြုတယ်၊ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ မေတ္တာပို့တယ်။ ကာယကံ မြောက်ကူညီတယ် အတွေ့အကြုံတစ်ခု ပြောပြမယ်။

ချန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ် တာမွေပလာဇာ အဆောက် အဦကြီး ဆောက်လုပ်ဆဲကာလမှာ သွပ်ကြိုးကွင်းလျှော့ထဲ ခွေး တစ်ကောင် လည်ပင်းစွပ်လျက်ဖြစ်နေတော့ ခွေးက ကြောက် အားလန့်အား ရုန်းလေ၊ လည်ပင်းမှာ သွပ်ကြိုးက ပိုပိုတင်းကျပ် လေဖြစ်ပြီး အသက်ထွက်မတတ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ဆုံလိုက် ရတယ်။ ဦးလည်း အနီးမှာရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်က ‘ပလာယာ’ငှား ပြီး သွပ်ကြိုးဖြတ် ကယ်တင်ပေးလိုက်မိတယ်။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲ (၁၂.၃၀)နာရီခန့် တာမွေကနေ ဦး နေထိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်းကို ဦးရဲ့ ညီမောင် မောင်းတဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ်ကားနဲ့ ပြန်လာမိတယ်။ ဦးက ခေါင်းခန်း မှ ထိုင်၊ နောက်ခန်းမှာ ကလေးနှစ်ဦးနဲ့ ဝါးကုလားထိုင်တစ်လုံး ပါလာတော့ ကလေးတွေကို ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဦးတို့ကားဒဂုံတောင်၊ မြောက်လမ်းဆုံကနေ ပြည်ထောင်စု လမ်းအတိုင်းမောင်းလာတော့ မီးရထား သံလမ်းကူးတစ်ခုကို

အရောက် သံလမ်းတံခါး ပိတ်မထားလို့ ဖြတ်မောင်းရာက သံလမ်း
အလည် တည့်တည့်ရောက်မှ ကားကထိုးရပ်သွားတယ် ဦးနု
ညီမောင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သစ်ပင်ကွယ်
များကြားကပေါ်လာတဲ့ တရွေ့ရွေ့သာ နှေးနှေးမောင်းလာတဲ့
ရန်ကုန် သန်လျင်ရထားကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဦးတို့ အလွတ်ရုန်း
ရင် ကလေးတွေကို ကယ်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကားကို မရ၊
ရအောင် ပြန်နှိုးပြီး တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းလိုက်တော့ ရထားက
ဦးတို့ကားရဲ့ ဖင်ပိုင်းကို လေဟပ်ပြီး ဆက်လက်ခုတ်မောင်း
သွားတယ်။

ကံကောင်းတာက ရထားအဖို့နဲ့ နည်းတာလည်း ဖြစ်
မယ်... ဦး မနက်ပိုင်းက ခွေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ
ကြောင့် ပြန်ပြီးအကျိုးပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စေတနာ
အကျိုးပေးတာလည်း ဖြစ်မယ်။ ပြန်လည်စဉ်းစားမိတိုင်း
သည်းထိတ်ရင်ဖို ခံစားနေရဆဲပါ။

သတိလက်လွှတ်နေတဲ့ သူထက်စာရင်... အကျိုးထူးတွေ
တွေ့ထိ ခံစားရပါတယ်...။

ပုံသေနည်းလားလို့ မေးရင်တော့... မဟုတ်ဘူးလို့
ဖြေမှာပါ... ဒါပေမယ့် သတိကြီးသူ၊ စည်းကမ်းရှိသူ၊ ကြိုတင်
တွက်ဆနိုင်သူဟာ... အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်တာ... တစ်
ကမ္ဘာလုံးက လူသားတွေ လက်ခံထားပါတယ်။”

“လေးလေးကတော့... ဘာကိုဖြေဖြေ... သတိရှိဖို့
စည်းကမ်းရှိဖို့တွေကို... အဓိကထားပြီး ဖြေတယ်နော်”

“ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ . . . အမြဲတမ်းမှန်နေစေမယ့် အဖြေနဲ့ ရလဒ်ကောင်းပေးနိုင်တာ . . . သတိရှိခြင်း၊ စည်းကမ်း ကောင်းရှိခြင်းတွေပါပဲ . . . လုပ်ကြည့်ပါ၊ စမ်းကြည့်ပါ ရလဒ် ကောင်းရစေမှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို . . . တစ်ခုခု မှတ်မှတ်ရရ စကားလေး လက်ဆောင်ပေးပါဦး . . . လေးလေး”

“ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် သူ့အသက်မသေစေနဲ့ . . . သတ္တဝါမှန်သမျှ အသက်ပို့ရည်ပါစေဖို့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံနဲ့ သတိမပြတ် ဆောင်ရွက်ပါ၊ ကံငါးပါး လုံနိုင်ရင် ပိုကောင်းတယ်။

ကောင်းတဲ့စိတ်ကို မွေး၊ ကောင်းတဲ့အကြံကို ကြံ၊ ကောင်း တဲ့စကားကို ပြော၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်. . .”

“ကေဋ္ဌဇူးပါပဲလို့ . . . ထပ်ပြောပါရစေလေးလေး”

“ဟော . . . ရန်ကုန်ထွက်မယ့်ကား . . . ရောက်လာပြီ ဦး . . . သွားတော့မယ်မောင် . . .”

“တစ်နေ့နဲ့ . . . ပြန်ဆုံပါရစေလေးလေး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”